
SUOMEN NUORISO-OPISTO
TIENVIITTA
m. S
I

Tienwiitta

I

Nuoriso-opisto

K. S. Kansanopisto

Suomen Nuoriso-opiston Vuosikirja

1923—1924

Tienwiitta

I

Julkaissut:
Suomen Nuoriso-opisto

MIKKELISSÄ 1924
MIKKELIN UUSI KIRJAPAINO

Opintokerhotunti Nuoriso-opistossa

LUKIJALLE!

Suomen Nuoriso-opisto pyytää arvoisalta lukijalta anteeksi rohkeuttansa, kun se uskaltaa tämän oppilasjulkaisun avulla tulla lukijan rauhaa häiritsemään. Kun se on kuitenkin vakuutettu siitä, että tätä kirjaa ostavat ja lukevat vain nuorisoseuraihmiset, jotka mielellään haluaisivat tutustua tämän opiston toimintaan, tarjoaa se tämän kautta siihen tilaisuuden. Vaikka tämä julkaisu onkin vaatimaton, kuvastuu siinä kuitenkin se henki ja ne pyrkimykset, mitkä Suomen Nuoriso-opiston toimintaa ohjaavat ja sen johtavina voimina vallitsevat. Opistotoveruus ja rakkaus Suomen nuorisoon ovat Tienviitta I:n synnyttäneet.

Otavassa, huhtik. 15 p:nä 1924.

Toimittaja.

Towereita muistaen

Valon taistelijat.

Omistettu Nuoriso-opiston joht. Aukusti Ripsaluomalle hänen täyttäessä 40 vuotta 3. 2. 1924

Korkealle kaihoaapi
ihmishenki toiveineen.
Onnen maan ken saavuttaapi
rauhaisine rantoineen?

Hän, ken elon tarkoitusta
suurta tahtoo ymmärtää,
jonka sielu kaipausta
valon, pyhää väräjää.

Ihmiselle ihaninta
elon määrä silloin lie,
kulkunsa kun kirkkahinta
kukkulata kohti vie.

Se on maailmassa määrä
suuri Suomen suvulla,
alas lyödä valhe, väärä,
vaalia vain valoa,

nostaa sielut alta aineen
vaalijoiksi vapauden,
luoda mahti hengen maineen,
liekit syttää sydänten,

syvä sopusointu saada
kesken Suomen heimojen,
jot' ei viha, vaino kaada
alle orjan kahleiden.

Tarkoitusta ihmiselon
taistelu vain määrään vie,
parahimman onnen selon
antaa vastuksien tie.

Mies, ken siinä sortumatta
ihanteita tavoittaa,
pystypäisnä, horjumatta
aatteen lipun kohottaa.

Uljas hän, mi muita johtaa
voitosta ain voittohon,
vaikka pimeet vallat kohtaa,
paikallaan on, pelvoton.

Hän on viitta valon tiellä
tahi tähti syksy-yön,
hän, mi muille intomiellä
neuvoo arvot elon, työn.

Nuorisossa elon aamu,
kunto kansan, maine maan;
nuorten työllä pahan haamu
kauas maasta ajetaan.

Tarmo, taisto, usko nuorten
kerran vielä voittoon vie;
kautta vastuksien vuorten
aukee suuri sankar-tie.

Suurta Suomi, kaunihinta
nuorten kautta vielä saa,
suurta kun vain sykkii rinta,
korkehinta kaihoaa.

Sankari se ompi suurin,
joka hengen valtojen
tieltä murtaa estemuurin
kautta valon aseiden,

joka uskon valtamahdin,
innon liekin sytyttää,
rakkauden, hyveen vahdin
heimollensa herättää.

*

Aika uusi Suomen maalle
talven takaa sarastaa. —
Tulen nuorten sieluun sytti
Eteläinen Pohjanmaa.
Soinnut suuret sieltä lähti,
saatiin arvot, aattehet.
Syttyi useampi tähti
pimeähän loistamaan. —
Rakkauden, lämmön hehku
monen poven paisuttaa.
Valo hengen valtavana
saapi syömmet sykkimään.
Into nousee nuoren joukon,
sulaa kirret talven jään.
Kevättoivein tehdään työtä
aatteen sekä ainehen.
Valon vahdit hengen yötä
poistaa innoin palavin.

Suurta on työ,
jota rakkaus johtaa,

sankari hän,
ken elämän kohtaa
puolesta pienten
taistellen.

Suuri on hän,
ken valoa näyttää,
riemulla rinnat
nuorien, vanhojen täyttää,
luo uskoa uutta
ihmisen eloon,
onneen ja voittoon
nousevan kansan,
päivän koittoon.

Martti Suominen.

Saima Heimala

Tovereita muistaen.

Seiso rohkeana elämän edessä sinä nuori aateystäväni, työtoverini! Kevät tuo eloa ja iloisuutta Sinun elämääsi. Samalla tavalla tuokoon eloa ja iloisuutta nuoruusaikasi kevääseen muistot Nuoriso-opistolta! Mehän tiedämme itsekukin, että tämän jälkeen avautuu elämä meidän eteemme kaikessa vakavuudessaan. Me tiedämme sen, että se seutu, minkä kasvatteja kukin olemme, se katsoo kysyvästi meihin, se asettaa meille vastuuvelvollisuutta, se odottaa meiltä auttavaa kättä, se odottaa valon säteitä pimeisiin sopukoihin. Ole rohkea! Se on ensimäinen ehto työsi menestymisessä, vaikka vastuuvelvollisuuden kuinka suureksi tuntisitkin. Palvelkaa uskollisesti jokainen niillä lahjoilla, mitkä meille annettu on! Silloin me olemme löytäneet oikean tien ja saamme myöskin olla vakuutettuja, että alkamamme työ onnistuu. „Ihanteet korkealle!" Se olkoon tunnussanamme, se olkoon kannustamassa meitä kaikkia yhteisen lipun alla työskentelemään. Rientäkäämme ilomielin tulevaan tehtäväämme, saammehan olla vakuutettuja siitä,

ettei meidän koskaan tarvitse katua, jos me rehellisesti ja tunnontarkasti suoritamme työmme. Me olemme nuoria, innostusta pulppuavia ihmisiä, ja me myöskin tahdomme olla sanan täydessä merkityksessä niitä nuoria, niitä uuden huomenen nuoria, joidenka teoilla Suomi kukoistaa. Me tahdomme luoda rikkinäisestä Suomesta ehjän, me tahdomme sen kansasta kansan, joka siskoina ja veljinä on valmis taistelemaan isänmaan onnen ja kunnian puolesta. Mutta tämä työ, se vaatii meiltä yksilöllistä vakavuutta, se vaatii meiltä tahdon herruutta ja lujuutta, ja mistä me saamme sitä? — Mehän tiedämme, miten loppumatoin ja ehtymätöin on hengen aartehisto, kun ihminen herätetään sitä etsimään. Kulunut talvi on ollut meillä sellainen herätysaika, kuluneena talvena me olemme oppineet tuntemaan sen, mikä elämässä on etsimisen arvoista. Me olemme saaneet alkuherätyksen, olemme tehneet esiraivauksen, suorittaneet suuren uranuurtajan työn. Kuka meistä hajaantuessamme eripuolille maatamme jaksaisi viedä eteenpäin, toteuttaa niitä ihanteita, jotka täällä olemme sielumme pohjalle painaneet. Siellähän on niin monet vaarat ja monet vastukset. „Käy monta tietä, mont' on uskoa ja monet tuulet taivaan kantta kaartaa. Me odotamme aamun ruskoa, mutt' pilvet synkät sydänpäivän saartaa." Näin saattaa joskus meidän valoisan elämänkatsomuksen kirkkaalle taivaalle tulla pilviä. Ne ihanteet ja jalot aatteet, joille me olemme luoneet pohjan ja perustuksen, ne saattaa joku synkkä pilvi saarta. Vaikka näin käy, niin elkäämme lannistuko, vaan olkoon meillä silloin vahva usko: viel' uusi päivä kerran kaikki muuttaa voi.

Taistelua se on jokaisen ihmisen elämä, taistelua ja harhailua, mutta yksi meitä yhdistää, kaikkia meitä harhailevia ihmislapsia, ja se on meidän jokaisen sydämeen kätketty rakkaus isänmaahan ja sen kansaan. Tuntiessamme tuon ja yhteen-

kuuluvaisuuden tunteen, me rohkein mielin astumme sitä tietä, jolle portin olemme avanneet.

Suokoon Jumala meille jokaselle mitä parhainta menestystä! Antakoon tulevat vuodet meille jokaiselle runsaasti voimaa elämän toiveitten toteuttamiseksi! Antakoon ne iloa ja — suruakin! Mutta molempia niin, että se kirkastaa sitä, mikä parhainta on, polttaa kuonan ja puhdas kulta jää jälelle.

Saima Heimala.

Aapo Inkinen

Lapsuuteni muistelma.

On kaunis kesäkuun aamu. Kirkkaana välkkyy Suomenlahden pinta aamutuulen puhaltaessa, saaden siihen hienoa väreilyä. Kalalokit leijailevat ilmassa edestakaisin, hyökäten silloin tällöin vedenpinnalle saaliinsa kimppuun. Rantalehdossa laulaa satakieli tuhatsäveleistä soittoaan. Pyhäaamun rauha vallitsee kaikkialla. Tuntuu niin juhlalliselta, niin kummalliselta, kuin kaikki surut ja huolet olisivat maailmasta kadonneet.

Mutta mitä me näemme?

Suunnattoman suuri kansanjoukko seisoo lahden rannalla, vanhoja sekä nuoria, kansaa kaiken karvallista. Kaikilla heillä on sama odottava ilme kasvoillaan, he tähtäävät kauvas suureen lakeuteen.

Jo pujahtaa muutaman kilometrin päässä olevan niemen takaa valkoinen höyrylaiva esiin. Tämä häiritsee kansajoukossa sen pyhän hiljaisuuden. Kuuluu kuiskauksia:

„Jo tulee! Jo tulee!”

Muutaman minuutin kuluttua soi laivapilli, antaen merkin matkustajille määräpaikkaan saapumi-

sesta. Jo kiinnitetään köydet laiturissa oleviin puomeihin ja vähitellen vaikenee koneen yksitoikkoinen ääni. Laivamiehet järjestelevät laiturisiltoja matkustajille. „Kaikki on valmiina!" kuuluu kapteenin komentava ääni. Matkustajat astuvat esiin hyteistään ja siitä vähitellen laituria myöten maihin.

Mikä eriskummallinen joukko. Ei ennen nähty tässä satamassa, vaikka sen historia muistelmatietojen mukaan onkin tavallista vaiherikkaampi. Jokaisella valkonen lakki ja lakissa lyyra. Tässä satamassa oli joskus ennenkin nähty valkealakkisia, mutta näiden lakissa oli riippunut mustat nauhat; jotain oli niihin kirjoitettu, vaan sitä eivät paikkakuntalaiset ymmärtäneet enempää kuin heidän puhettaankaan. Mutta nämä puhuivat kaikki selvää Suomen kieltä, ja siksipä se tuntuikin niin juhlalliselta, niin ihanalta, kuin tuo äskeinen satakielen soitto.

Kun vieraat oli lausuttu tervetulleeksi, niin siirryttiin niemessä olevalle pikkuiselle nurmikentälle. Kentän keskellä me näemme yksinkertaisen ja vaatimattoman muistokiven, aivan kuten runoilija laulaa: „Koitteessa uuden aamun, näen kuin enkelin haamun." Kivessä me näemme tekstin: „Tässä paikassa kuoli Mikael Agricola."

Kauniina kaikui Karjalaisten laulu. Seurasi puheita, esitelmiä ja lausuntoa, väliin aina mieliä ylentävän laulun raikuessa. Kaikissa niissä oli sama sävy, kaikki ne toivat ylistystään tuon vaatimattoman kiven enkelin haamulle. Sillä sen kiven sankari oli päästänyt sen kielen vapauteen, jolla he voivat tunteitansa tulkita ja ajatuksiansa kansalle ilmoittaa.

Mikael Agricolan elämän tehtävä on ollut Suomen kansalle yksi niistä kalleimmista, mitä ihminen voi tehdä kansansa hyväksi. Sillä mitä olisi elämämme ilman kirjallisuutta. Ja miltä tuntuisi meistä, jos meidän täytyisi luopua kirjallisuudesta? Suomen

kansa tulee iäti muistamaan kiitollisuudella Agricolaa, ja kiitollisuuttaan se voi osoittaa kunnioittamalla hänen muistoaan. Tässä tarkoituksessa oli myöskin edellämainittu juhlallisuus toistakymmentävuotta sitten järjestetty, Viipurin ylioppilasosakunnan puolesta, paikkakuntalaisten ottaen osaa siihen runsaslukuisena.

Niinä aikoina, jolloin Agricola elämäntehtäväänsä suoritti, vallitsi Suomen ja Venäjän välillä aina rajariitoja. Milloin tehtiin miltäkin puolelta ryöstöja hävitysretkiä. Tästä johtui, että hallitusmiehillä oli aina neuvotteluja näiden johdosta. Niinpä joutui v. 1557 Agricolakin erääseen Moskovassa pidettyyn neuvottelukokoukseen. Tältä matkalta palatessaan hän sairastui. Hänet saatettiin Kuolemajärven pitäjässä sijaitsevaan Kyröniemen satamaan. Täällä hänen vaistojensa kirkkaus valui Suomenlahden santaan. Elämänilta oli ehtinyt, ja hän painoi päänsä ikuiseen lepoon.

Tähän hänen kuolinpaikalleen on Koiviston nuorisoseura pystyttänyt yksinkertaisen muistokiven, jonka juurelle edellämainittu „pyhiinvaellusretki" oli Viipurin akateemisen koulunuorison ja nuorisoseuraväen keskuudessa järjestetty.

„Aina kun Suomen sointuvan kielen
kuulen laulavan vapauttaan,
hartaus pyhä valtavi mielen,
kun muistojen temppeliin astua saan."

Aapo Inkinen.

Juho Jäntti

Päämäärämme.

Nuoret toverit! Pyhä ja kallis on päämäärä meillä, jonka toteuttamiseksi haluamme voimamme uhrata. Tämä päämäärä on: saada kansamme raittiiksi ja isänmaanrakkauden elähyttämänä kulkemaan hyveiden teillä, kohden korkeita ihanteita.

Usein ehkä kohtaamme vastoinkäymisiä, jotka pyrkivät lamauttamaan intoamme. Mutta näiden tulee vain innostaa ja karaista meitä yhä suurempiin ponnistuksiin, tietäen, että toiset toverimme, itsekukin omalla paikkakunnallansa, nuoruutensa koko innolla ja tarmolla työskentelevät samojen ihanteiden saavuttamiseksi.

Tiedämme, miten suuri siunaus on tällä työllämme; siksipä emme kukaan tahdo jäädä pois tältä työvainiolta, vaan innolla toimimme, toivossa nähdä työmme kerran hedelmiä kantavan.

Mitkä ovat sitten ne hedelmät? Oi, ne ovat suuret ja kauniit: raitis kansa, voimakas nouseva polvi, jonka silmistä ja käytöksestä siveys loistaa, jonka povessa kukoistaa kunto ja elää isänmaanrakkaus.

Ehkä joskus vastukset olisivat suuremmat kuin

meidän voimamme, niin ett'emme niitä voisi omin voimimme voittaa, mutta Luoja tukevi meitä ja antaa voimaa voittaa vastukset. Hän suo valoa meille, jotta me sitten voimme jokainen osaltamme heijastaa tätä valoa ympäristöömme.

Ottakaamme Saarijärven Paavo esikuvaksemme; kuinka hänkin sai monta vastoinkäymistä kokea taistellessaan hallaa vastaan! Näemme kuinka vastoinkäymiset innostivat hänet yhä suurempiin ponnistuksiin. Hänellä oli rakkaus siihen työhön, siksi hän ei voinut sitä kesken heittää. Hänellä oli toivo, että vielä voisi työstänsä joskus saada sadonkin korjata, siksi hän kylvi uudet siemenet, vaikka edellisen kylvön oli kato vienyt. Hänellä oli myös usko ja luottamus Jumalaan, joka joskus koetteleekin, mutta ei kuitenkaan hylkää, vaan auttaa, kun vaan Häneen turvaamme.

Tämä tietoisuus päämääränämme eroamme täältä, jossa olemme niin monista ihanista hetkistä muistorikkaan talven viettäneet. Pysyköön mielessämme ne monet elämän ohjeet, joita olemme täältä saaneet. Koettakaamme niitä toteuttaa jokainen kohdaltamme, tietäen, että kuulumme yhtenä renkaana siihen ketjuun, jonka päämääränä on kasvaa päivä päivältä henkisesti ja siveellisesti.

Juho Jäntti.

Artturi Karjalainen

Kuulumisia Kainuusta.

„Kainuusta, sieltäkinkö olisi muka jotain kertomisen arvoista", hymähtänee lukija välinpitämättömänä. Mutta onpa niinkin. Voin hetikohta vakuuttaa, että jos joskus saavutte junalla etelästäpäin Kajaaniin, niin ei vielä ole edessänne maailman loppu ja laita, kuten ehkä arvelette. Kajaanista haarautuvat tiet laajan Kajaanin kihlakunnan eri puolille. Sitkeä suomalainen se on sielläkin iskenyt kyntensä jylhän, vaarain vartioiman maan kamaraan, ponnistellen lakkaamatta luonnonvoimien voittamiseksi.

Olemassaolon taistelu täällä onkin ankara. Jylhä ja karu luonto, syrjäinen asema sekä monet muut puutteellisuudet ja vaikeudet vaativat, että jokaisen, joka tahtoo elämäntaistelussa puolensa pitää, täytyy raataa ankarasti. Kenen voimat eivät sitä salli, hän pian sortuu.

Yhteiskunnan ja valtiovallan taholta ei seutukunnalle ole osoitettu sitä huomiota, jota sen menestys olisi vaatinut ja jonka se olisi ollut oikeutettu saamaan. Korkeamman vallan taholta unohdettuna on Kainuun kansa saanut elää omaa korpielämäänsä,

kuten on voinut. Ja tavallisina vuosina se on joten kuten pärjännytkin. Mutta kun ovat tulleet eteen nälkävuodet, niin silloin sieltä ovat hallituksen korviin kaikuneet vakavat hätähuudot. Valtion herrat ovat olleet armeliaita ja lähettäneet hätäajan avustusta. Vaan kun hätäaika on mennyt ohitse, niin on seutukunta jälleen unohdettu.

Tässä lienee suuri syy siihen, että seutukunta ei ole siinä määrässä edistynyt, kuin olisi ollut suotava. Rintamaiden hyväosaisten lasten edistykseen verraten on Kainuun kansan täytynyt jäädä paljon jälkeen.

Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että siellä olisi oltu kokonaan toimettomia. Uudistusvirtaukset ovat sielläkin tehneet työtään samaan tapaan kuin muuallakin. Niinpä nuorisoseuratuulahduksetkin puhalsivat sinne verrattain aikaisin. Jo pari vuosikymmentä sitten sinne muutamia nuorisoseuroja syntyi. Alkuaikoina ei ollut omaa keskusseuraa, vaan kuuluivat seurat haaraosastoina Oulun seudun Nuorisoseurojen Liittoon. Kun seuroja alkoi ilmestyä useampia, tuli oman keskusseuran tarve tuntuvaksi. Se perustettiinkin ja monien vaikeuksien perästä saatiin sen toiminta pysyväiseksi.

Kainuun Nuorisoseurojen Keskusseuraan kuuluu nykyään 25 paikallisseuraa. Ne jakautuvat eri pitäjien kesken seuraavasti: Paltamossa 7, Puolangalla 4, Säräisniemellä 3, Sotkamossa 3, Vuolijoella 2, Ristijärvellä 2, Suomussalmella 2, Hyrynsalmella 1 ja Kajaanin maalaiskunnassa 1. Kuten nähdään, on Paltamo se pitäjä, jossa seuroja on huomattavammasti. Muissa pitäjissä on laajoja alueita, joihin ei nuorisoseura-aate ole päässyt vaikuttamaan. Ja suuressa Kuhmoniemen pitäjässä ei ole yhtään nuorisoseuraa.

Parhaansa mukaan on keskusseura pyrkinyt kihlakunnan nuorisoseuraelämää elävöittämään. Voimakkaaksi ja järjestelmälliseksi ei keskusseura kyllä

ole toimintaansa voinut saada; siihen siltä on puuttunut sekä voimia että varoja. Innostuksen ja toimeliaisuuden aikoja on ollut; mutta on ollut myöskin lamaannuksen ja väsymyksen vuosia.

Silloin, kun Kainuun kansanopiston johtajana toimi maisteri Aarno Pesonen, sai nuorisoseuratoiminta kansanopistolta huomattavaa tukea, sillä Pesonen oli lämminhenkinen nuorisoseuramies. Sittemmin opisto joutui toisiin käsiin ja niin sekin turva on keskusseuralta mennyt — toistaiseksi. Nykyisistä keskusseuran johtokuntaan kuuluvista nuorisoseuramiehistä tulkoon mainituiksi maanviljelijät Frans Mäkäräinen ja Antti Kemppainen Mieslahdelta. Kahtena viimeisenä vuotena on keskusseuran puheenjohtajana ollut opettaja Antti Keränen Mieslahdelta. Monivuotisena sihteerinä on toiminut paikallispäällikkö L. J. Rusanen, joka lienee nykyisin keskusseuran toiminnan keskeisin henkilö.

Paikallisissa seuroissa on muutamia, jotka toiminnassaan ovat päässeet säännölliseen, jatkuvaan järjestelmällisyyteen ja huomattavaan monipuolisuuteen. Näistä voidaan ensimäisenä mainita Mieslahden Nuorisoseura. Mutta tällaisia seuroja ei ole monta. Useimpien seurojen toiminta on ollut ainaista kitumista ja hapuilemista. Joskus kyllä hieman innostutaankin; vaan heti, kun tulee eteen vastoinkäymisiä, herpaudutaan ja työ jää siihen.

Nuorisoseuratyölle täällä onkin suuria vaikeuksia. Kansa on köyhää. Se saa ruumiinsa elatuksen eteen raataa raskaasti aamusta iltaan, joten henkisille harrastuksille ei tahdo riittää aikaa. Asutus on harvaa. Kulkuneuvoja puuttuu. Tämä on suuri este kokoontumiselle ja yleiselle edistymiselle. Esim. Suomussalmella on sellaisia perukoita, joihin ei voida kesällä kuljettaa jauhosäkkiä muuten kuin kantamalla. Kansakouluja on vielä niin harvassa, että syrjäseutujen lapsilla ei ole tilaisuutta hankkia itselleen vält-

tämättömiä pohjatietoja. Löytyy kyläkuntia, joiden nuorista ei yksikään ole käynyt kansakoulua. Tämän kurjuuden lisäksi tulee ulkoapäin vain turmiollisia virtauksia. Kihlakunnan eri puolilla on joka vuosi käynnissä suurempia metsäsavotoita. Näihin kerääntyy työnansioille kaikilta suunnilta suurinta roska-ainesta, mitä olla voi. Tästä tietysti tarttuu paikkakunnan väestöön tapoja, jotka aiheuttavat henkistä turtumista ja suurta siveellistä rappeutumista. Kun tähän vielä lisätään se ahkera kommunistinen kiihoitustyö, jota siellä tehdään, niin eiköhän siinä jo yhden seutukunnan osalle tarpeeksi huonoa ole. Ihmekö siis, jos nuorisoseuratyökään ei ole päässyt kohoamaan. Ihmekö siis, jos suuri osa Kainuun nuorisoa kulkee velttona, välinpitämättömänä ja päämäärästään tiedottomana.

Tulevaisuus asettaa kumminkin Kainuun nuorisoseuraväelle huomattavia velvollisuuksia. Rajaseutukihlakuntana on otettava huomioon idästä uhkaava vaara. Voidaksemme menestyksellä torjua idän ilkeät ilmat, on tärkeätä, että rajaseuduillakin asustaa valistunut, reipas ja tarmokas kansa. T ä l l a i s e n k a n s a n k a s v a t t a j a n a t ä y t y y n u o r i s o s e u r o i l l a o l l a s u u r i o s u u t e n s a.

Kainuun nuorisoseurojen ensimäisiä tehtäviä tulee nähdäkseni olemaan v a l i s t u s k a i p u u n h e r ä t t ä m i n e n nuorisossa. Sille on saatava kirkastetuksi ihmiselämän tarkoitus. Sitten, kun nuoriso saadaan tuntemaan henkistä nälkää, on se tarmokkaan itsekasvatustyön avulla saatava (Erkon sanoja käyttääkseni) kyntämään omaa vakoansa, auttamaan itse itseänsä. Ilman ei Kainuu kohoa.

Vaikka tehtävä näyttääkin suurelta, ei sitä ole peljättävä. Rohkeasti on käytävä työhön käsiksi. Kainuun poikien ja tyttärien elämänrakkauden, sitkeyden ja uurastavaisuuden on siellä luotava sellaisia aineellisia ja henkisiä arvoja, joiden nojalla Kai-

nuu kerran voi käydä tasaväkiseen kilpailuun muiden maakuntien kanssa. Vain niin tehden kurjuus Kainuun mailta katoaa ja „nälkämaa" on muuttunut leipämaaksi.

Nuoriso-opistolla 24 p:nä maalisk. 1924.

Artturi Karjalainen.

Elli Koivunen

Lujempaa sivistystä luomaan.

Suomen kansassa näkee nykyään hyvin paljon pyrkimystä sivistykseen; näyttääpä että se muodostuu vähitellen koko kansan pääpyrkimykseksi.

Kaikissa piireissä jo tiedetään, että sivistys on paras lahja, minkä voi lapsilleen antaa. Sentähden kaikki joilla vaan on mahdollisuutta, lähettävät lapsiansa kouluihin sivistystä saamaan. Monellaiset koulut sekä eri yhdistykset ja seurat koettavat kansalle sivistystä tarjota. Mutta siitä huolimatta meidän kansamme sivistyksen voima heikkenee yhä. Sivistys muodostuu pelkäksi tietämisen kilvoittelemiseksi, mutta sydämen puhtaus unohdetaan, joka on sivistyksen tärkein puoli.

Kun on kysymys koko kansan tilasta, ei auta vetoaminen yksinomaan vanhempiin ja opettajiin, vaan Suomen nuorisoon, jonka harteilla lepää Suomen tulevaisuus. Nuorison on parannus tehtävä. Kun seuraa ympärillä olevaa elämää ja eri tapahtumia, niin huomaa, etteivät koulut kykene sitä sisäistä sivistystä luomaan, jonka me nuoret itse luomme, jos meillä vaan on siihen tahtoa.

Nuoret ystävät! Meitä kutsutaan tällä hetkellä työhön itsekasvatuksen vainiolle, sieltä lujempaa sivistystä luomaan.

Nuorisoseuroissa on itsekasvatuksesta jo niin paljon puhuttu hyvää ja kaunista, että jos me olisimme sanoin muodosteltavissa, ei valituksia enää kuuluisi. Mutta nykyään itsekasvatusharrastus ei saa enää jäädä korulauselmiin, vaan sen tulee päästä kunkin yksityisen elämänsisällöksi. Vasta silloin me teemme sitä työtä, mistä ennen kaikkea kansamme tulevaisuus riippuu. Vasta silloin me voimme lujempaa sivistystä maahamme luoda ja onnea Suomelle tuoda.

Elli Koivunen.

Iivo Korhola

Aseitako Otavassa?

Planeetista Otavasta,
tähtösestä kirkkahasta
kerrotahan ihmehiä:
„Asehia väkeviä,
purevia, iskeviä
valmistetaan Otavassa
nuorisotyön vainiolle,
missä niitä tarvitahan
auttamahan, nostamahan
ihmisyyttä ylemmäksi
pimeästä kaaoksesta.“
Tällaista nyt kerrotahan
tähtösestä Otavasta.

Iivo Korhola.

Aleksi Kultalahti

Opistoon lähtiessä.

On synkkä marraskuun aamu. Ei tuumaakaan hievahda tummat pilvet taivaan lakeudella, vaan sumuinen hämärä peittää riisutun luonnon.

Tänä sumuisena marraskuun aamuhetkenä seisoi eräs nuori ihminen elämänsä tienhaarassa. Ratkaiseva hetki oli kysynyt: Jaksavatko ihanteet ihmistä innostaa jaloon elämäntyöhön, vai onko vaellettava väsyneenä vätyksenä välittämättä vähääkään kansasta ja isänmaasta. Tuo kysymys oli tullut niin voimakkaaksi, että väkisinkin heräsi ajattelemaan, voisiko tehdä mitään hyvää maansa ja kansansa eteen. Se ajatus oli pakoittanut pyrkimään Suomen Nuoriso-opistoon huolimatta niistä vastoinkäymisistä, jotka eteenpäin pyrkivää niin usein voivat kohdata.

Ja nyt oli koittanut lähtöpäivän aamu. Kaikki oli jo valmiiksi laitettu ja viivyttelemätön lähtö oli vain edessä.

Tuvan oven kiinni painettuaan ja portaita alas laskiessaan, käsissä matkatavaroita ja sielussa aavistelevat tulevaisuustoiveet, asteli hän hiljalleen

eteenpäin. Mutta samalla hörähtää tallissa Vanhus, tuntien hoitajansa tutut askeleet. Ehkäpä Vanhus aavistaa hänen olevan matkalla, ja hän on lähtenyt hyvästi sanomatta tuolle uskolliselle työtoverilleen. Äkisti laskee matkamies käsistään kantamukset ja rientää talliin, tuota vanhaa ystäväänsä tapaamaan. Mutta talliin tultua huomaa hän silppuastian tyhjänä Vanhuksen edessä ja soimesta ovat heinät loppuneet.

Annettuaan heinätukon taputtaa matkamies Vanhusta kaulalle. Tämä painaa päänsä hänen kainaloonsa, korvat lepsahtavat eteenpäin; ja hetken vallitsee ympärillä syvä hiljaisuus, kun kaksi karujen peltojen penkojaa jättää jäähyväiset toisilleen.

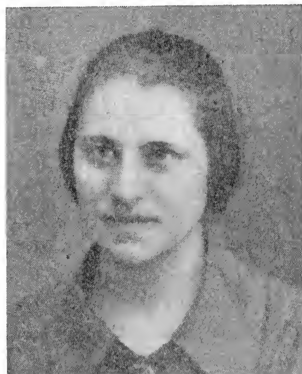
Pian huomaa noista työtovereista toinen, että hän onkin matkalla eikä ole aikaa viipyä. Nopeasti rientää hän ulos, tempaa tavaransa ja tuulen viimana kulkee poikki pihamaan, tuhannet muistot sielussa risteillen. Pian heittää hän perässään pihaveräjän kiinni ja tutulla narinallaan se hänelle onnea toivottaa.

Reippain mielin ja vapauttava riemu rinnan täyttäen kulkee hän alas kotimäkeä, katsellen peltoa, jossa häneltä oli jäänyt puoleksi kyntämätön sarka. Öinen tuuli ja sade oli sahran kaatanut. Pellon pientareella seisoo koivu, sumuinen huntu yllään hiljaiseen rukoukseen vaipuneena ja kyynelhelmet kimaltelevat sen oksilla. Vino veräjäpieli huutaa vielä menijälle: Tule jatkamaan esi-isies työtä!

Tulen, ajattelee matkamies, mutta tulen uusin voimin ja uusin innoin.

Aleksi Kultalahti.

Hilma Lehtimäki

Kohtalon kädessä.

Kirkas, kevättä muistuttava maaliskuun Marianpäivän aamu aukeni. Sulavaa lunta luisuen ripottelivat räystäät ja aurinko armaasti kohosi korkeammalle lämmittäen lempeänä lumista ja routaista maata. Kevättoiveet on mielessä ihmisilläkin, jotka kirkastetuin katsein kirkkoa kohden kulkevat, sillä onhan juhlapäivä parhaillaan — — —.

Hitaasti, hiljaa huokaillen käyskentelee kotinsa kartanon takana karjatiellä nuorukainen, joka muistellen menneisyyttään jatkaa kulkuaan kotivainion veräjälle ja pysähtyy nojautumaan sen päälle. Hän muistaa lapsuusvuosiaan; muistaa, miten monta kertaa hän on tässä paimenessa ollessaan pajuhuiluja itselleen muovaillut. Tässä hän silloinkin kuusivuotisena poikasena toveriensa keskellä pienellä pajupillillään iloisena soitteli, kun sai sanoman äidin kuolemasta. Pienet sinisilmät kastuivat silloin kyynelistä ja hän lähti juoksemaan kotia kohti. — Samalla tavalla taaskin kyynelkasteesta sumentuivat silmät tätä kaikkea muistellessa ja vähitellen siirtyivät muistot äidin haudalle, sillä ei mikään

muu maailmassa ollut hänelle niin rakas. Vaikka se kumpu oli vain vaatimaton, pienellä puuristilla varustettu, oli se kuitenkin aina ollut hänelle ainoa turvantuoja. — Rippikouluaikana oli hän niin monta aamuhetkeä viettänyt sen ristin juurella ja sieltä lohduttajakseen löytänyt — Jumalan. Hän tietää, että tuon kummun kohoaminen on kokonaan muuttanut hänen elämänsä. Koti on kolkoksi käynyt juuri sentähden, kun hänen oma äitinsä ei enää siellä ole. — Äiti, joka kodissa askartaa nykyään, antaa joka päivä huomautuksia, ettei muilla kuin hänen omilla lapsilla ole oikeutta kuulua perheeseen; sentähden on isäkin hänelle, pojalleen, kokonaan kylmennyt.

Näihin mietteisiinsä vaipuneena nuorukainen aivan kuin herää unestaan, nousee ja kääntää kulkunsa kotia kohden. Rauhallisena, silmäillen sivuillensa hän eteenpäin astuen katselee kotipeltojaan viimeisiä kertoja. Jokaisella silmäyksellään siirtää hän aivan kuin kuvan kotiseudustaan sielunsa sisimpään. Sillä elävänä on mielessään tieto siitä, että tänä iltana hän lähtee matkustamaan Atlannin aaltojen taakse — — —.

Aika kuluu, lähtö lähestyy ja hyvästiheiton hetki on tullut. Raskaalta tuntuu ero kodista; varsinkin vierellään olevia pikku siskoja ja veljiä on vaikea jättää, sillä heitä yhdistää lapsellinen, särkymätön veljeystunne. Mutta kaikki on kestettävä ja matkalle lähdettävä.

Eno hänet hevosellaan saattoi asemalle, johon joukko kylän nuorisoa saapui saattamaan toveriaan. Jokaisella oli kummallinen tunne — — kukin olisi tahtonut jutella lähtevän kanssa, mutta kauvan ei ollut keskusteluun aikaa. Sillä juna jo tulla tuuletti synkässä savussa ja pysähtyi vain pieneksi aikaa, niin että kiireesti sai sinne tavaransa. Junan viheltäessä lähtövalmiina seisoi matkustava nuorukainen vaunun rapulla ja kuunteli kyynelsilmin ys-

täväinsä laulua ,,Tuoll' laakson liepehellä" j. n. e., kunnes kaukaa näkyi vain vilauksia välkkyvän valkeista nenäliinoista, joita asemalle jääneet hiljaa heiluttivat — — —.

Vaihtelevaa oli matka, mutta vaikeukset voittain oli tuo nuori, seitsemäntoistavuotias nuorukainen onnellisesti saapunut Amerikan rantaan, jonne niin moni Suomen poika oli kulkunsa kohdistanut.

Vastaanottajana oli hänen serkkunsa, joka kiitollisuudella otti väsyneen vieraan vastaan — — —. Vähitellen, päivä päivältä tutustui hän tähän uuteen maahan. Mutta Suomen salojen kuvat katoamattomina kuvastuivat nuorukaisen mielessä ja kaipaus kotikartanolle yhäti kasvoi. Sillä rautamalmikaivokset, joissa hän työskenteli, eivät lämmittäneet hänen herkkää, suomalaista sydäntään — — —.

Vuodet vinhasti vierivät työssä ja toimessa. Niiden kuluessa kohosi hänelle oma koti, johon hän sai suojelusenkelikseen suomalaisen neitosen, jonka hempeä hymy nosti ja sai hänet varjelluksi väkijuomain uhriksi uppoamasta.

Siellä elivät he onnellisena ja taloudellisesti turvattuna, mutta mielessä varma usko siitä, että kerran koittaa vielä se aika, kun he siirtyvät takaisin Suomeen — — —.

Mutta silloin kun elonkellot suloisimmin soivat, tuudittivat kirkonkellot hellän äidin nukkumaan vieraan maan nurmen alle ja paria vuotta myöhemmin nostettiin isä kaivoksen pohjalta kylmenneenä. Hänen suomalainen sydämensä oli hiljaa halpautunut ja vaimonsa viereen hänet siunaten saatettiin korkeaksi kohoavan kukkaiskummun alle, jonka vaalijoiksi vieraalle maalle jäi kaksi orpoa pienokaista, joiden mielessä satuna säilyy suloinen Suomenmaa — — —.

Hilma Lehtimäki.

Sulo Leppälä

Kuihtuneita ruohoja.

Huhtikuun viimeisen sunnuntai-illan aurinko oli painumaisillaan lännen ruskoiselle taivaalle. Kyläntakaisella taivaalla näkyi samea savupilvi. Se oli viikolla viritetyn kytövalkean viimeinen viesti, jonka tuoksut tunkeutuivat kylän raitille asti, antaen maamiehelle mieluisen muiston niistä hetkistä, joita oli saanut viettää takaliston tummapohjaisilla kytöpelloilla.

Kevään varhaisimpia kukkia näkyi jo pellonpientareilla ja huoneiden päivänpuoleisten ikkunain alla. Koko luonto kertoi keväästä. Sunnuntai-illan ihanaa tyyneyttä ja tunnelmaa lisäsivät vielä lintujen sataääniset säveleet läheisen hongikon hämärtyvässä hiljaisuudessa.

Ihmiset tiesivät, että oli saatu vastaan ottaa mitä varhaisin kevät.

Kylän kujilla kulki kansaa suunnaten kulkuansa nuorisoseuratalolle päin. Tien vierissä näkyi ilmoituksia iltamasta, jossa m. m. puhuu eräs nuorisoseuran eturivin huomatuimmista puhujista. Se tieto olikin saanut liikkeelle vanhempiakin ihmisiä, joita

näkyi siellä täällä nuorison joukossa kulkemassa. Tuon tuostakin saivat he väistyä tienoheen nuorempien tieltä, jotka muussa tapauksessa olisivat voineet ajaa kumoon yhden ja toisen vanhuksen.

Joukon mukana hiljalleen asteli muuan vanhus. Hänen kurttuinen ja kumarainen olemuksensa kertoi vuosikymmenien taisteluista. Hänen ulkomuotonsa todisti, että hän kuului siihen joukkoon, joita sanotaan itseensä sulkeutuviksi „mörreiksi”. Harvoin hänen kanssaan kukaan antautui keskusteluihin. Siksi hän saikin aina olla rauhassa seuratovereilta. Tuo yksinäinen tilanteensa olikin hänet opettanut ajattelemaan ja tutkimaan ihmiselämää oman yksinäisen mielipiteensä mukaan.

Päästessään vihdoin talolle, ei häntä häirinnyt kukaan toveruuden tuttavallisuudella, vaan sen sijaan useiden nuorten huulilla saattoi huomata pilkkasanojen puhkeavia sukkeluuksia.

Vanhus koetti tunkeutua rähisevän joukon läpi saliin, jonne päästyään hän helpoituksesta huokaistuaan istuutui eräälle sivupenkille, sillä hän tahtoi tarkata nuorisoa ohjelman aikana. — „Nyt, kun kerran sitä varten olen tullut, tahdon päästä selville nuorison sisäisistä harrastuksista!”

— — — Ole oma itsesi, itsesi tähden! — Kaikui voimakkaana yli valtavan nuorisojoukon. Sanoja sinkoili kuin nuolia nuorison päällä. Niitä lähti puhujan huulilta, joka varmana seisoi puhujakorokkeella. Ne sanat ikäänkuin etsivät joitakin rikkinäisiä paikkoja, joiden kautta olisivat voineet tunkeutua nuorison sydämiin asti.

Vanhuksen kasvoilla näkyi iloisuuden ilme, sillä hän näki, että nuo sanat ainakin tapailivat sydämiä. Hän näki, että ne ainakin joskus osuivat maaliin. Mutta hän tunsi samassa jonkinlaisen aavistuksen siitä, että noiden sanojen johdosta kenties ilmestyvät haavat nuorten sydämissä jälleen pian paranevat umpeen.

Ole oma itsesi — kansasi tähden — koko isänmaasi tähden! — — Kuin suuri ja valtava hyökyaalto, jonka voimasta välliin rantakallion kupeelta suuret lohkareet syöksyvät syvyyteen, ne sanat vyöryivät taasen salissa istuvan kansanjoukon yli.

Tuo joukko on kuin nuori leijona, jolta voimat hetkeksi herpautuneet ovat, jolta vapaus on vangittu, ajatteli vanhus. On kuin suuri hiljaisuus, jonka keskeltä sieltä täältä kuitenkin voi erottaa joitakin elonmerkkejä. Ne ovat ikäänkuin hennoimpia kanteleen kieliä, jotka sattuvassa äänessä sointuvien sanojen voimasta värähtelevät, kuin kukkasia, jotka nestettä ilmasta itseensä imevät, mietti vanhus puhujan sanoista.

— Mutta ne ovat myöskin kuin pienten lasten hentoja käsiä, jotka pöydältä esineitä kurkottelevat ja kuitenkin, kun esineen tapaavat, eivät voikaan sitä kantaa, vaan sirpaleina sen löytävät edestänsä. — — —

Henkisen ohjelman päätyttyä, jota jo olikin odotettu erittäinkin nuorten taholta, poistuvat esimies ja puhuja talolta. Samoin kaikki vanhempi väki, mutta nuoret eivät ole tietävinään siitä. He vain tietävät, että nyt alkaa heidän ohjelmansa.

Oli siis keskiyön aika. Ulkona käydessä huomasi, että ilma oli muuttunut sangen kylmäksi. Heikkoa jääkidettä näkyi tulleen ruohon korsiin. Se oli outoa — odottamatonta. Oli siis varmaa, että se aamun tullen on vielä monta vertaa paksumpaa. Saattoi vain yksinkertaisesti todistaa, että oli saatu takatalvi.

Vanhuskin oli tullut ulos saamaan raitista ilmaa, sillä sisällä ilma oli muuttunut sangen raskaaksi ja painostavaksi.

Hän näkee öisen hämärän läpi kukkia aidan vieressä olevan pensaan juurella, mutta pienimmät niistä ovat muuttuneet jäykiksi. — Ne ovat kuolleet! kuiskaa hän. Ja hän tietää, etteivät ne voi

uudelleen kukoistaa muuten kuin kokonaan uudesta kasvaa ja kohota, kun jäät ovat sulaneet ja kirkas valo jälleen saa lämmittää niiden lakastuneita lehtiä.

Avatessaan ovea tulvii häntä vastaan sekavia soiton säveliä, jotka väliin kokonaan hukkuvat epäselvään sorinaan. Väsynein askelin hän nousee rappuja ylös parvekkeelle. Päästyään sinne huomaa hän siellä joitakin ihmisiä, jotka pian senjälkeen luisuvat rappuja alas. Hän tietää olevansa odottamaton siellä, mutta hän on päättänyt olla loppuun saakka, vaikka sitten saisikin vastaan ottaa vihaisia silmäyksiä. Parveke on pimeä. Ainoastaan salista tuleva valo jonkunverran sitä valaisee. Hän etsii sopivan istumapaikan, josta on hyvä näköala saliin. Istuessan näkee hän alhaalla edessään nuorisojoukon, jonka joukon liikkeet muistuttavat vanhuksen mielestä kuin ilojen irvikuville antautumista.

Hän muistelee illan puhujan sanoja, lauseita, koettaen sovittaa niitä tuohon säveleeseen, mutta hän tuntee kaikkea muuta, vaan ei sopusointua niissä. Ikäänkuin viimeisetkin puhujan sanojen kaiut olisivat kadonneet tuon joukon keskeltä.

Vihdoin viimeisetkin rippeet siitä joukosta, jotka illalla olivat rientäneet sinne, poistuvat mennäkseen jälleen kotiinsa. He olivat väsyneen näköisiä. Kasvoiltansa kuvastui ikäänkuin vuosikymmenien päästä löytyvä muoto, naamari, jota he tuskallisin ilmein kokivat kasvoihinsa sovittaa.

Tullessaan alas parvekkeelta kahlaa vanhus paperossipätkien ja karamellipaperien peittämän eteisen lattian yli ulko-ovelle. Talossa on jo kaikki hiljaista. Ainoastaan uninen vahtimestari tulee hänen jälkeensä ja sulkee ovet mennen jälleen takaisin huoneeseensa. — — — Kaikki on jälleen hiljaista.

Vanhus pysähtyy kuin sanoakseen hyvästit tuolle talolle, sillä hän tuntee viimeisen kerran lähtevänsä iltamasta pois. Heittäessään katseensa talolle hän lausuu: — Sain pilkistää nykyajan nuorison elä-

mään. Ja ne näkemykset, joita tunsin ja sain, työnsivät minua poispäin sieltä. Siksi tunnen viimeisen kerran täältä lähteväni. —

Hiljalleen hän astelee tietä kotiinsa päin. Ohimoinsa harmailla hiuksilla väreilee idäntaivaalta kohoutuvan aamuruskon kultaiset hohteet.

Ilma on tyyni. Maa on muuttunut valkoiselta kimmeltäväksi kamaraksi.

Vanhus näkee tuon kaiken; hänen ajatuksensa kohdistuvat kuolleisiin kukkiin, joita näkyy kaikkialla. — Nuo ruohot, jotka eilen vielä elämää kukoistivat, ovat kuolleet. Niiden korsia koristavat valkoiset hiutaleet, vaan silloin, kun aurinko nousee, putoavat nekin koristeet niistä, ja ne alastomina lakastuvat ja vaipuvat maan mustaan multaan. —

Saapuessaan erään asunnon kohdalle, näkee hän tien ojassa kaksi miestä. Vanhuksen silmänurkissa kimalteli kyyneleitä katsellessaan nuorukaisia, jotka epämukavissa kiemuroissa nukkuivat maantienojassa. Tuo näky ei ollut outoa hänelle, mutta sittenkin säälittävä. Ne olivat nuorukaisraukkoja, jotka likaisina, kurjina ja kalpeina nukkuivat, liikahdellen suonenvedontapaisesti kuin etsien pääsyä maanpinnan alle.

Vanhuksen huulilta kohosi huokaus. — Nuo ovat nuorisokevään kukkia, jota nuorisokevättä jo yöllä katselin, mutta nuo ovat lakastuneita kukkia, samoin kuin maan ruohotkin heidän ympärillänsä. Eivät he voi enää puhtaina ja valkoisina hohtaa. Eivät voi uudelleen kasvaa ja kukoistaa muuten kuin niiden pienten siementen kautta, jotka kenties vielä ovat voineet säilyttää itämiskykynsä! —

Hetkistä myöhemmin seisoo vanhus kylän takana olevalla kytöpellollansa. Ruskean tulimullan alta tuntuu vielä lämmintä kohoavan. Pellon pientareella, johon ei tuli ollut sattunut, on vielä kukkia, jotka kytösavun tummentamia, mutta kuitenkin tuoreita ja elämää uhkuvia lehtiänsä nyökyttävät vanhuk-

selle kuin kiitokseksi siitä, että olivat säilyneet elävinä yli äärettömän kylmän kevätyön.

Hän seisoo kauan liikkumatta elämänsä ihanimmalla työsaralla. — — Auringon ensi säteet heittävät varjojansa läheisen ladon katolla olevien aidaksien taakse. Kylän takaa siintävältä nevalta kuuluu taasen teeren laulu.

Sulo Salomon Leppälä.

Aate Lumiaho

Onko syytä lannistua?

Kysytään todella vuorenlujaa uskoa siltä, joka jaksaa alati toivoa sen ajan vielä kerran koittavan, jolloin Suomen nuoriso kulkee kirkkain katsein ja puhtain rinnoin „yhtä oikeuden tietä" kohti korkeita päämääriä.

Vaikkakin me nuorisoseuraväki olemme toivorikasta väkeä, ja vaikka uskomme, että se päämäärä — raitis ja valistunut Suomen kansa — jonka eteen työskentelemme, on mahdollinen saavuttaa, niin kuitenkin monenmonet seikat vaikuttavat sen, että tuo päämäärä voi useinkin näyttää olevan niin äärettömän kaukana.

Miltei joka päivä saamme tehdä sangen masentavia huomioita kaikkialla, missä liikumme, siitä, miten karua on se maaperä, jossa työskentelemme.

Kuinka suuren työn, ankarien ponnistuksien, monien vastoinkäymisien ja pettymyksien takana onkaan se päämäärä, josta uneksimme. Sen saavuttaminen on todella jättiläistyö, kun otetaan huomioon työntekijäin vähälukuisuus ja kaikki ne eri seikat ja tekijät, jotka vielä työtämme vaikeuttavat.

Hyvin usein annetaan meidän selvästi huomata, miten vähän yleisesti työllemme arvoa annetaan. Ja hyvin usein leimataan puuhailumme turhaksi intoiluksi, jopa suorastaan pahennusta tuottavaksikin. Vähäinen ei ole sekään vastarinta, jonka vanhempi polvi, ennakkoluuloihinsa perustuen, eteemme muodostaa.

Ja kuinka usein saamme myös kokea, miten kylmästi ja välinpitämättömästi itse nuorisokin suhtautuu niiden lähimäisiensä puheisiin ja avuntarjouksiin, jotka tahtovat ajaa heidän omaa parastaan ja opastaa heitä pois tuhoon johtavilta teiltänsä. Ja tämä kylmäkiskoisuus voi joskus mennä niin pitkälle, että se muodostuu suorastaan vihamielisyydeksi. Ei ole aivan harvinaisiakaan sellaiset esimerkit, että niiden, jotka uskaltavat suhtautua tuomitsevasti oleviin oloihin, on pakko olla varuillaan, jos tahtovat säilyttää nahkansa eheänä.

Onko siis ihme, jos aika-ajoin tunnemmekin mielessämme suurta avuttomuuden ja aikaansaamattomuuden tunnetta, ja jos uskomme pyrkiikin joskus horjumaan, kun syvennymme oikein perinpohjin arvioimaan sen työsaran laajuutta ja kiviperäisyyttä, jonka raivaamiseen olemme vapaaehtoisesti lähteneet. Onko ihme, jos tunnemmekin joskus väsymyksen ja lamaantumisen oireita sielussamme, kun kaikki ponnistelumme ja vaivannäkömme näyttävät aivan turhiin raukeavan.

Ja monia, aikoinaan innokkaitakin nuorisoseuratyön tekijöitä, ovat vastoinkäymiset ja pettymykset kohdanneet niin ankarina, että he sentähden ovat kadottaneet työintonsa aivan kokonaan ja vetäytyneet tykkänään syrjään kaikesta nuorisoseuratoiminnasta.

Mutta tällainen menettely ei oikean nuorisoseuralaisen taholta saisi koskaan tulla kysymykseen. Oppia murtumatta kestämään eteen sattuvat esteet ja koettelemukset, on yksi jokaisen itsekasvattajan

tärkeitä päämääriä, jonka saavuttamisesta meille jokaiselle on elämämme varrella ehdottomasti suurta hyötyä. Jo tämäkin puoli yksinään velvoittaa meitä pysymään lujina ja lannistumattomina. Ja toiseksi on meidän aina muistettava, että työmme on suuri ja pyhä, ja että sen kautta edistämme, ei ainoastaan itsemme, vaan koko isänmaamme ja kansamme parasta, ja että tästä työstä syrjään vetäytyminen on suoranainen rikos omaa itseämme, yhteistä asiaamme ja koko kansamme tulevaisuutta kohtaan. Yksilö kyllä ei yksilönä monestikaan voi suuria kokonaisen kansan kohtaloihin vaikuttaa, mutta yksilöt yhdessä muodostavat kokonaisuuden, jossa jokaisella yksilöllä on tärkeä paikkansa.

Heikkoina hetkinämme voimme saada uutta rohkeutta vertaamalla, miten paljon helpompaa jo meidän, työskentelymme on, siihen, mitä vastuksia ja kamppailuja ovat saaneet kestää ne, jotka ovat varsinaisen uudisraivaustyön työsarallamme suorittaneet, ja silmäilemällä niitä saavutuksia, mitä jo tähän mennessä on nuorisoseuratyön kautta saavutettu. Vastustajiemmekin täytyy myöntää, jos tahtovat rehellisiä olla, että nuorisoseurat ovat moninpaikoin aikaansaaneet suurta puhdistusta nuorison elämän tavoissa. Onhan paikkakuntia, joissa esim. sellaiset paheet, kuten juopotteleminen, yöjuoksu, tappelut y.m. ovat hävinneet miltei olemattomiin.

Mutta vaikkapa saavutukset ovatkin jo aika huomattavia, niin mahdollisuuksia meillä on vielä monin verroin suurempiinkin saavutuksiin. Siksipä toivottomuus ei saa meitä hetkeksikään saada valtoihinsa. Päinvastoin on meidän jokaisen vakaannutettava itsellemme entistä vahvemmaksi usko työmme tarpeellisuuteen ja suuruuteen, sekä pyrittävä entistä suuremmalla innostuksella ja tarmolla kohti niitä päämääriä, jotka olemme itsellemme asettaneet.

Aate Lumiaho.

Enni Neuvonen

Työ on miehen kunnia.

Tämä esi-isiltämme peritty lause on yhä uudelleen ja uudelleen palannut mieleeni tarkastaessani ihmisten ja varsinkin nuorison toimia.

Kun katselee nuorisoseuratoimintaa, niin huomaa, että samat henkilöt nähdään vuodesta vuoteen esim. iltamaohjelmia suorittamassa. Niin tahtoo olla yleensä kaikkialla. Se todistaa vain työnpelkoa ja kykenemättömyyttä. Sillä luku- ja kirjoitustaidon omaavia ovat kaikki nuorisoseuran jäsenet. Lukutaidon omaavana pystyy kuka tahansa ainakin kertomuksen esittämään ja harjoittamalla lukutaitoansa kehittyy runonkin lausumaan. Kirjoitustaidon avulla taas kykenee saamaan ajatuksensa paperille ja tuomaan joskus ilmi puheen tai esitelmän muodossa. Mutta kaikkeen tähän tarvitaan edelläkäypää työtä ja valmistusta.

Vain ahkerassa työssä voi ihminen karttaa huonoja ajatuksia. Joutilaisuus ja velttous on niiden synnyttäjä ja kasvattaja. Siksi uudelleen arvoonsa lause: „Työ on miehen kunnia!" Jokaiseen ihmiseen on kätketty halu työhön. Sen todistaa jo pikku

lapsessa piilevä toiminnanhalu. Rakkaus työhön ja työn kunnioitus on siis jo varhaisimmassa ijässä istutettava ihmismieleen. Saman havainnon teemme nuorisoseuratyöhönkin nähden. Siinä henkisessä työssäkin tarvitaan enemmän voimaa ja innostusta. Itsenäinen Suomen kansa tarvitsee sivistystä; ja sitä me nuorisoseuralaiset tahdomme osaltamme tähän maahan luoda. Yhteisin mielin teemme parhaamme kansamme nuorison kohottamiseksi. Tällä tavoin voimme rakentaa maallemme onnellista tulevaisuutta.

Me nuoriso-opistolaiset, jotka talven ajan olemme työskennelleet täällä Nuoriso-opistossa, olemme saaneet monta hyvää opetusta elämän matkaa varten. Nuorisoseuratyötä meille on koetettu tunnetuksi tehdä tällä ajalla ja olemmekin tutustuneet jo niihin eri työmuotoihin, joita nuorisoseuratyössä tarvitaan.

Kun nyt lähdemme kukin kotiseudullemme, niin koettakaamme jatkaa harrastuksia eteenkin päin. Muistoja jää mieliin tämän talven ajalta, sillä olemmehan monta sisältörikasta hetkeä yhdessä viettäneet. Erottuammekin täältä meillä on samat pyrkimykset ja päämäärät. Eläköön toveruus meissä eteenkinpäin!

Enni Neuvonen.

Oiva Puttonen

Enemmän rakkautta.

Usein, kun hiljentyy miettimään ja katselemaan elämää ympärillämme, tuntuu melkein siltä, kun rakkautta ei lainkaan olisi olemassa. Tuntuu kun rakkaus olisi ainakin hirvittävässä määrässä vähentynyt ja itsekkäät pyyteet täyttäisivät ihmisrinnan, samalla kuin elämästä olisi kadonnut kaikki se, mikä on kaunista.

Onhan ihmiskunta viimeisinä vuosijaksoina ollut levoton, ja vieläkin on paljon niitä, joiden keskuudesta rauha on kadonnut. Ovathan kansat olleet sotajalalla toisiaan vastaan. Heimot ovat nousseet heimoja vastaan. On käyty sotia sellaisia, joille historiassa ei löydy vertaa. Hirvittävä sota on tuhonnut niin paljon sellaista, mikä elämässä on suurta ja pyhää. Ja jäljet tästä hävitystyöstä ovat kaikkien nähtävänä. Raudan raskaana painavat sotien seuraukset yksilöitä ja kansakuntia.

Rauhaa rakastava ihmiskunta huokaa: miksi näin on? Löytyykö perustaa, jolle onnellisempaa ja rauhallisempaa tulevaisuutta rakennetaan? Ja tähän on vastattava: löytyy, ja se perusta on r a k k a u s.

Suurin käsky, mitä ihmisille on milloinkaan annettu on juuri rakkauden käsky, joka kuuluu: Rakasta Herraa Jumalaasi yli kaiken ja lähimäistäsi niinkuin itseäsi! Tämä käsky on vuosituhansia vanha, ja kuitenkin se on aina uusi. Sukupolvesta sukupolveen se kulkee kehottavana, jopa ankaranakin, mutta silti virvoittavana ja suloisena kuin kastehelmi vettä janoovaan kukkaan.

Rakkaus on tuollainen hento, mutta sanomattoman kaunis kukkanen, joka viihtyy vain siellä, missä sitä ymmärretään oikealla tavalla vaalia. Pieninkin itsekkyyden sumu, vähäisinkin kylmyyttä uhkuva henki voi sen helposti kuolettaa. Sen vuoksi vaalikaamme sitä hellien. Kehittäkäämme sitä yhä voimakkaammaksi, niin silloin meillä on perusta, jolle on helppo jotain rakentaa.

Monet maamme jaloista pojista ja tyttäristä ovat olleet tällaisen uhrautuvan rakkauden innottamia ja läpitunkemia, ja se on antanut heille voimaa suurissakin ponnistuksissa. Mitä oli esim. Castrénin matkat Venäjälle ja Siperiaan, jossa hän usein kävi taistelua elämästä ja kuolemasta, muuta kuin uhrautuvaa rakkautta Suomen kansan hyväksi. Mitä oli Lönnrotin työ ja matkat Karjalassa; mitä Kiven, Linnankosken ja niin monen muun jalon kansalaisen toiminta muuta kuin rakkauden innottamaa työtä Suomen maan ja kansan hyväksi; rakkautta, joka ei omaansa etsi, joka ei kadehdi, joka kaikki kestää ja kaikki anteeksi antaa.

Tällaista rakkautta jos meillä on, niin olemme heikossakin väkeviä.

Suomen nuoriso! Sinä, jolta niin paljon toivotaan, Sinä, joka kerran käyt vastaamaan Suomen kansan ja maan kohtaloista, viritellös rakkauden tulta lähinnä omassa rinnassasi, mutta sytyttele sitä toisiinkin. Valvo ja vaali myös, ettei tämä tuli pääse sammumaan, niin silloin sinä saat voimaa ja intoa, joka juontaa juurensa ehtymättömästä lähteestä.

Muista myös, että „anteeksianto ja sovitus ovat paljoa, paljoa voimakkaammat kuin viha ja kosto”, kuten Linnankosken sanat kuuluvat tästä asiasta.

Sillä tavalla pienikin suuren rakkauden innottamana pystyy suuriin ponnistuksiin maansa ja kansansa puolesta.

Ihanaa olisi, jos Suomen nuoriso näyttäisi, ettei heihin kiinnitetyt toiveet olisi turhia. Kaunista olisi omistaa tienviitaksi nuo runoilijan kauniit sanat:

Sä jaloa viljaa kylvä ain’,
kun taivallat maailman rantaa.
Ken eniten uhraa, on onnekas vain,
niin ihanaa aina on antaa.
Sä syömmesi kukkaset ennen suo
kuin ilta varjonsa heittää,
ja kylvä se siemen, mi touvon tuo,
jo ennenkuin yö sun peittää.

Oiva Puttonen.

Alma Pyykönen

Suomen kansalle.

Aika, jota elämme, on suurta rikkinäisyyden aikaa. Ne haavat, jotka tuli kaikkein kansalaisten sydämiin vuotena 1918, eivät vuosien vieriessä vielä parantuneet ole. Useissa paikoissa ovat ne aivan parantumattomasti mieliin juurtuneet. Viha, joka silloin täytti ihmisten mielet, tuottaa suurta rikkinäisyyttä koko kansallemme. Sillä sora-äänet särkevät ja hajoittavat sen, minkä vähältä osalta jotkut voisivat rakentaa.

Tahtoessamme tulla eheäksi Suomen kansaksi, tulee ottaa sydämen asiaksi suuren mestarimme opetus, että rakkaus yksin voi rakentaa onnea yksilöiden ja kansakuntien elämään. Rakkaus Jumalaan, lähimäiseen ja isänmaahan olkoon jokaisen tunnussana, jos tahdomme päästä tästä sydäntaudista, joksi sitä voisimme nimittää.

Elämä ympärillämme kulkee eteenpäin, ja emme saa enään iltaan kulunutta päivää takaisin. Tästä kaikesta tulee jokaisen tehdä tili kerran. Täytyykö niinkuin kerran laiska palvelija, tulla viimeisenä ja tunnustaa, ettemme ole mitään toimittaneetkaan.

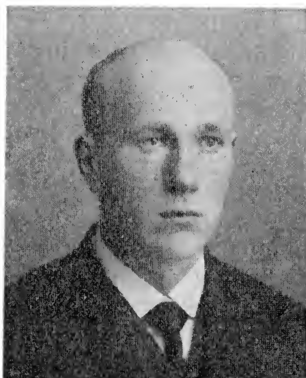
Ei, näin ei saa käydä, meillä tulee olla elämän uskoa. „Viel' uusi päivä kaikki muuttaa voi.”

Isänmaa kutsuu jokaista kansalaistaan suureen rakkauden työhön, unohtamaan toisten viat, ja kaiken sen, joka on mieliä kerran katkeroittanut. Varsinkin nuorisosta on kasvatettava tuollaisia isänmaan alttarille pyhittyneitä kansalaisia, jotka tulevaisuudessa voisivat ohjata kansamme purtta.

Kevään tullen, kun mekin nuoriso-opistolaiset lähdemme täältä kotiseudullemme, olkoon jokainen meistä hyveiden toteuttaja omalla elämällään. Jos emme niin muutakaan voisi, niin silläkin voisimme kantaa vähäisen korren kansamme yhteiseen kekoon.

Alma Pyykönen.

Eino Rantapelkonen

Nuorisoseurat saloseuduille valonkylvöön.

Maassamme on vielä paljon niitä syrjäisiä saloseutuja, sydänmaan kulmakuntia, joissa ei valistustyö ole ensinkään päässyt edistymään. Ne seudut ovat niitä seutuja, joissa ei ole nuorisoseuratuntemusta. Siksipä nuorisoseura-aatevirtaukset olisi suunnattava kaukaisimmillekin nurkkakunnille.

Jos katselemme salokylien elämää, niin siellä näemme paljon kurjuutta, puutetta ja tiedottomuutta. Ensinnäkin ihmiset eivät huomaa, miten he taloudellisesti ovat rappiolla. Sillä laiskuus on yksi pahe, mikä taloudellisen elämän kehnouteen on syynä. Suurelta osalta saloseutujen väestöltä puuttuu yritteliäisyyttä jokapäiväiseen työhön. Esim. kodeissa nuorukaiset ja neitoset eivät tee edes sitä, mikä olisi välttämätöntä ja mitä he voisivat tehdä. He mieluimmin asuvat kylmissä, nokisissa ja ummehtuneissa huoneissa, joista löyhkää tympeä haju.

Mitä tulee henkisiin harrastuksiin, niin niistä ei tiedetä mitään. Korpirojun valmistus on tärkein toimintamuoto, joka viepi kaiken ajan ja halun paremmilta harrastuksilta. Tähän inhottavaan työ-

hön ottavat osaa niin nuoret kuin vanhatkin, ja siinä he kaiken aikansa ahertavat.

Pontikkateollisuuden tuloksena on suuri kurjuus ja puute. Sillä monet perheet ovat ruuan, lämmön ja vaatetuksen puutteessa. Torpparien jopa talojenkin pirteissä nähdään likasilmäisiä, pörrötukkaisia lapsia, joiden päällä ei ole vaatteita muuta kuin likainen paitaresu, kengistä puhumattakaan. Eipä emännän vaatetuskaan ole paljon kehuttavampi. Näin kun on perheen äiti huonosti vaatetettu, ei hän silloin, talviaikoina varsinkaan, kykene toimittamaan talousaskareitaan.

Nuorison huvielämää katsellessa tulee sangen surullisen näyn näkemään. Huvipaikat ovat riihet, sillat, tai jokunen torpan ahdas pirtti. Niissä nuoriso karkeloipi. Elämä niissä muodostuu monasti sangen mieltä alentavaksi, sinne kun on rientänyt neitosia ja nuoria miehiä, niiden joukossa pontikan kauppiaita. Henkinen ohjelma ei tule siellä kysymykseenkään. Pääasia on kun saadaan tanssia ja juoda. Nuoret miehet juovat melkein kaikki ja niiden mukana alaikäiset pojatkin, jopa muutamat naisetkin.

Sanomatta arvaa, minkälaista esiintymistä siellä on. Ei ainoatakaan oikeaa sanaa lausuta, mutta rivoja sukkeluuksia ja kiroilua kuuluu yhtenään. Niinkuin jo edellä viitattiin, on niissä tilaisuuksissa myöskin lapsia ja vanhempia mukana. Mutta vanhemmat eivät nuorison joukossa näe mitään pahaa. He päinvastoin ovat etupäässä tukemassa nuorison alhaisia pyrkimyksiä huonoilla esimerkeillään. He juuri valmistavat pontikkaa, myyvät ja juovat jopa opastavat juomaan sellaisia nuorukaisia, jotka eivät sitä ennestään ole juoneet. Näin he saattavat nuorisoa harhaan johdetuksi, joka on nuorison elämälle vahingoksi. Tuntuu siltä, että lasten vanhemmilla ei ole vastuun tunnetta lastensa tulevaisuudesta. He antavat omien lastensa sortua kansamme pa-

himpaan kiroukseen, väkijuomien nauttimisen ja epäsiveellisyyden uhreiksi.

Edelläkuvattu asiaintila johtuu ainakin osaksi siitä, ettei ole tietoa paremmista ihanteista. Senpä vuoksi olisi tärkeätä, että tämän laatuisetkin syrjäkulmat valolle vallattaisiin.

Nuorisoseura-aate virtaukset olisi suunnattava kaikille nurkkakulmille, niin ei varmastikaan kovin kauvan tarvitsisi kuulla saloseutujen kurjasta elämästä.

Onhan jo nuorisoseuratyön kautta vallattu hengen korpimaita siksi paljon, että ei olisi ihme, jos nämät viimeisetkin saloseudut vielä valon soihtua kantaisivat.

Eino Rantapelkonen.

Vieno Rautanen

Pyri eteenpäin.

Me ihmislapset aina kuljemme eteenpäin elämän saatossa. Me näemme ympärillämme kovasti ponnistelevia ihmisiä yhden oikealla, toisen vasemmalla, jokaiselle oma päämääränsä, mitä kohden hän pyrkii. Näet, että tuolla eteenpäin pyrkii joku vaivaloisesti, sauvaansa nojaten; tuossa toinen ohitsesi eteenpäin korskeana porhaltaa. Tuolla joku epäröiden eteenpäin kulkee. Tuolla taas näemme ihmisen, joka pää pystyssä, katse kirkkaana ja elämänuskoa säteilevänä päämääräänsä kohden pyrkii.

Kun käyt tarkastelemaan matkatovereitasi, niin huomaat, että tässä elämänsaatossa kulkeminen on toisille riemukulkua, mutta useammalla se sentään on tuskaisaa taistelua eteenpäin mennäksensä. Sinä itse ehkä kuulut tuohon taistelijain joukkoon. Ei ole sinullekaan voinut montakaan kertaa elämän aurinko iloisesti hymyillä. Vaan taistelua on sinunkin elämäsi ollut.

Kun joskus satut taaksesi katsahtamaan, niin hämmästykseksesi huomaat, että olet kulkenut taivaltasi jo kokolailla pitkältä. Huomaat, että toisia

kulkee jo edelläsikin, mutta vielä useampi jälessäsi laahustaa ja on uupua kannettavanansa olevan taakan painosta. Näet myöskin suruksesi sen, että joku on voinut kesken matkan uinahtaa tiepuoleen, jota toiset eteenpäin pyrkijät säälillä katselevat.

Tässä katsellessasi kulettua matkaasi huomaat suureksi iloksesi, että siellä jälessä kimmeltää joku sinun työsi tulos. Hetken sitä ihailet ja ehkä voit tuntea pientä ylpeyttäkin rinnassasi, mutta samassa sinä huomaat sen raivaamattoman saran, joka edessäsi on. Sinä nostat pääsi pystyyn ja alat matkasi uudelleen ja tahdot raivata sen saran, joka siinä edessäsi työtäsi vartoo.

Vapaan valistustyön tärkeämpiä uran uurtajia ovat nuorisoseurat olleet. Ei voi muuta kuin ihaillen katsella sitä uhrautuvaisuutta, millä nuorisoseurojen toimihenkilöt ja jäsenet ovat tähän työhönsä antautuneet nuorisoseuraliikkeen 40:n vuotistaipaleella. Nuorisoseuralaisen työ on taistelijan työtä. Usein sieltä, mistä on myötätuntoa osakseen odottanut, saakin välinpitämättömyyttä ja vieläpä suoranaista vastustustakin kokea.

Te vanhempi väki! Meistä tuntuu, että te usein meidät liian aikaisin heitätte oman onnemme nojaan. Te voitte olla kylläkin tehtävänne suorittaneet jo, mutta sentään me teitä kaipaamme. Tulkaa, tulkaa mukaan, elämästä saatujen kokemusten kanssa meitä ohjaamaan! Nuoret eivät aina voi säilyttää elämän ihanteita täysin puhtaina, eikä aina nuoret ole päämäärästäänkään tietoisia — silloin teidän apuanne tarvittaisiin.

Sinä nuori, joka vielä rinnassasi tunnet ihanteen kaipuun ja joka pää pystyssä elämältä suuria odotat, pysähdy, pysähdy hetkeksi ja mieti elämän tarkoitusta. Elämän tarkoituksena ei ole hukkaan kulutetut vuodet, vaan työ isänmaan hyväksi. Ja vaikka et sinä nuori vielä pystyisikään mitään suurta aikaan saamaan yhteiselle isänmaanalttarille, niin on-

han sinulla työtä omassa itsessäsi ja omassa ympäristössäsi. Nuorisoseurassa on sinun työtä tehtävä. Juuri sinun on tähän työhön ryhdyttävä, sillä se työ on juuri sinua varten.

Hyvät toverini! Elämä on lyhyt. Kun kuluu muutamia vuosia eteenpäin, niin ehkä jo huomaammekin, että olemme jo elämämme päivän iltapuolella. Kenties me vasta silloin huomaamme, että me emme elämältä ole saaneet sitä, mitä olemme toivoneet sen antavan. Tästä emme voi ketään toista syyttää. Syy on aivan varmasti meissä itsessämme. Me emme ole osanneet elämäämme oikein järjestää. Sinun, nuori toverini, on oltava valmis tarttumaan sauvaan heti, kun vanhuksen käsi herpautuu. Sinun, juuri sinun, on työhön tartuttava ja uusin innoin eteenpäin pyrittävä.

Muista elämän lyhyyttä ja muista, että se on oikein käytettävä. Pian ja aikanansa itsekullekin saapuu vanhuus ja silloin on kaikki ponnistelu jo myöhäistä.

„Eespäin päämäärähän kaukaiseen,
tuli sieluhun, teräs tahtohon!
Käy uskoen sekä toivoen, ja altis oo,
vaikk' on vaikea ties!
Taistojen tie rauhan rantaan vie."

Vieno Rautanen.

Vilho Saarinen

Pikku Ilmari.

Näin hänet noin pari vuotta takaperin. Hän oli orpo. Äiti oli kuollut jo silloin kuin Ilmari oli kapalolapsi ja isä — hänestä emme puhu nyt.

Oli yksi noita ihania kesäpäiviämme heinäntekoaikana.

Oli sunnuntai.

Kuoppalasta ei oltu viitsitty tänä sunnuntaina mennä kirkkoon, koska edellisenä iltana oli kolmen ladon ala heiniä pantu kokoon, joten talon väki oli levon tarpeessa.

Isäntä oli tuonut suuren nahkakantisen raamatun pirtin pöydälle ja asettanut saarnakirjan viereen, aikoen perheenpäämiehenä lukea päivän evankeliumin sekä saarnan väelleen.

Kukin pirtissä olija oli ottanut niin mukavan asennon kun suinkin, kuunnellakseen pitkää yksitoikkoista tankkaamista, joka vielä tapahtui laulavalla äänellä. Emäntä oli asettunut istumaan pirtin peräakkunan alle, pää käden varassa kyynärpäällään nojaten akkunan penkkiä vasten. Rengit loikoilivat ovensuusängyssä. Palvelijat kampailivat hiuk-

siaan hellan luona aamutöiltä päästyään. Yksinpä talon uskollinen vahti, Ratto, oli oikaissut itsensä keskelle lattiaa auringonpaisteeseen. Ilmari oli ainoa pirtissä olija, joka tunsi ja tiesi, että mukavuudet eivät kuulu hänelle. Hänen täytyi tyytyä istumaan vaan sivupenkille, ja tämä olikin edullinen paikka. Siitä hän sai seurata, kuinka monta lehteä oli vielä lukematta isännän sormien välissä, ja jos yksikin lehti kääntyi luettujen joukkoon, huokasi hän helpotuksesta. Ei mikään hänen mielestään ollut hirveämpää kuin istua yhdessä paikassa koko pitkän saarnan ajan, uskaltamatta edes jalkojaan huiskutella, jotka niin mielellään olisivat tahtoneet liikkua. Jos hän vähänkin yritti niitä heiluttaa, silloin isäntä heitti tuiman silmäyksen silmälasiensa ylitse ja Ilmari kyllä tiesi, että ukon kanssa ei ole leikkimistä. Siksipä hän tyytyikin seuraamaan kaikkea, mikä olisi vähänkin mieluista katseltavaa. Hänen silmänsä seurasivat palvelijoiden kampaamista ja kuinka he irtautuneet hiukset pudottelivat hellaan. Siitä hänen katseensa siirtyi hellan pankolle, jossa puoliuntaan torkkui talon likaisenharmaa kissa, joka silloin tällöin raotti silmiään, kun Ratto unissaan haukkua niksutti.

Pitkäksi tuli tämäkin katseleminen ja isännän peukalon ja etusormen välissä oli vielä neljä lehteä lukematta. Hän ajatteli mahdollista keinoa, miten vapautua tuosta kaikesta, kun luvustakaan ei näy loppua tulevan. Hän ajatteli, miten pääsisi ulos; jos tuo lapsi edes huutaisi, että luku loppuisi. Mutta samassa hän aivan säikähti ajatustaan: silloinhan hänen pitäisi istua kehdon ääressä ja heilutella lasta, joka huusi hänen mielestään liian suurella äänellä. Uskaltaisipa edes silloin piimää kaataa silmään, että nukkuisi paremmin, kuten hän kerran talvella oli aikonut tehdä, kun soudatettava ei ollut ottanut nukkuakseen, vaikka Ilmari oli laulanut kaikki oppimansa laulut. — Ei, nukkukoon, Pi-

halle täytyy päästä keinolla millä tahansa. Ja eipäs kummempaa. Valkeat jalat vain vilahtivat, kun hän livahti avoimesta ovesta ulos.

Miten lieneekin itseään hissaamalla penkkiä myöten oveenpäin päässyt niin lähelle ovea, että hän isännän huomaamatta onnistui puikahtaa ulos. Hei vaan! Täällä on toista kuin tuolla sisällä pirtissä, jossa on niin ahdasta! — Mutta mitäs nyt tehdä? Hänen päähänsä oli pistänyt kiivetä kaivon vintin selkäpuuta myöten ylös tolpan nokkaan. Siellä hän heilutteli jalkojaan ikäänkuin äskeisenkin edestä, laulaen rengeiltä oppimaansa laulua:

„Käki se kukkua helkyttelee
vainion takalolla.
Ikävä on suvisena sunnuntaina
yksinänsä olla."

Liekö hän todella tuntenut jotakin ikävää orpouden tunnetta tai yksinäisyyttä, sitä en voi mennä varmasti sanomaan. Joskus kyllä, hänen yksin ollessaan sellaisessa paikassa, jossa hän luulee olevansa salassa muilta ihmisiltä, saattaa suuret siniset silmät räpytellä ja hän taistelee pidätetyn nyyhkytyksen kanssa. Silloin hän ajattelee kotiaan, äitiään ja isäänsä. Silloin hän toivoo pääsevänsä kotiinsa, joka kuului olleen jossain syrjäisessä seudussa, vaan nykyään jo hävinneenä.

Oli miten oli, mutta kauan ei hän saanut laulella ja olla huoletonna, kun emäntä jo ilmestyi porstuan ovelle aikamoinen rotakka kädessään lyödäkseen sillä Ilmaria.

— Sinnekö sinä onneton vetelys olet nyt kiivennyt! Etkö alempana pysy! Häiritset vielä jumalattomalla loilotuksellasi sunnuntain hartautta. Laita itsesi alas ja äkäisesti, taikka tästä saat! — Paasasi emäntä, siepaten porstuvan ovenpielestä luudanvarren, jolla näytti uhkailevan heittää poikapar-

kaa sinne ylös. Sitä ei hän kerinnyt kuitenkaan tekemään, sillä Ilmari oli huomannut vaistomaisesti, miltä tuntuisi, kun luudan varsi lentää siuhuaisi häntä kohden ja kuinka koivunen rotakka tuntuisi vastenmieliseltä selkäpiitä vasten. Parilla nopealla alaspäin liukumisella oli hän vintin selkäpuuta laskeutunut puolimatkaan, kun hän samassa pudottaa tomautti itsensä alas isännän kessumaahan, josta pari kolme tainta irtutui juurineen irti. Multa tuprahti kun hän lähti livistämään riihen taakse piiloon, nähdessään emännän uhkaavat liikkeet häntä kohden ja isännän kasvot pirtin akkunasta. Sieltä riihen nurkan takaa tuntui niin turvalliselta katsella, kuinka isäntä korvallistaan kynsien katseli tupakan taimien varsia, jotka makasivat maassa lehdet irtautuneina ja juuret irti maasta. Emännälle hän jo uskalsi näyttää kieltäänkin, koska välimatka oli niin pitkä, ettei ollut pelkoa kiinnisaamisesta.

Kovin kauan ei tätäkään lystiä kestänyt, kun nälkä rupesi ahdistamaan. Kartanoon saavuttuaan hän kärsi selkäsaunan ääntä päästämättä, sillä hänestä oli niin rumaa itkeä ja valittaa, vaikka isäntä lyödä mänttäsi entistäkin lujemmin sentähden, että Ilmari ei itkenyt.

Illalla maata mentyä hänen itkusuonensa vasta avautuivat, kun palvelijat toivat varkain lypsyreisulta lämmintä maitoa, ja aitasta ohrasta rieskaa, sillä hän ei ollut saanut koko päivänä syödäkseen. — Häntä tahdottiin rangaista tällä tavoin päivällä tekemistään kepposista.

Renki-Juhon paidan rintapieli oli aivan märkänä kyynelistä, kun pikku Ilmari oli painautunut häntä vasten, sillä Juho oli ainoa ihminen tässä talossa, joka rakasti tuota orpoa ja rajua lasta.

Sellainen oli pikku Ilmari. Minkälainen ihminen hänestä on tuleva — sen näyttää tulevaisuus.

Vilho Saarinen.

Matti Saarits

Nuorille tovereille.

Aikamme tää paljon vaatii,
aika aineen palvonnan.
Hengelle se kahleet laatii
aatteen soihdut sammuttain.

Aika nuoret mielet kiintää
aatteet arkiin vaivuttain.
Harvain katse kauas kiitää
hengen töihin velvoittain.

Siispä nuori, joka tahtoo
hengen maille kylvämään,
taistot tuimat tiellään kohtaa,
pettymykset poluillaan.

Elon polku usein kulkee
kautta uhrein onneemme.
Katseen pilvet synkät sulkee
pyytäin peittää määrämme.

Mutta silti nuorten nousta
määrä ompi päivään päin.
Nousta aineen kahlehista
hengen tulta virittäin.

Käydä taistoon tuimimpaankin,
valistuksen vaalintaan.
Yli aikain tulevainkin
aatteen viirein nostantaan.

Muistain aina aarrettansa
— voimaa elon keväisen —
kantaa niinkuin kalleintansa
kultaa rinnan rauhaisen.

Saapuu synkän talven takaa
kevät päivänpaisteineen.
Samoin nuorten voima vakaa
päätyy määrään voittoiseen.

Siispä harmaan arjen alta
aatteet vapaat nostakaa!
Vääryyden ja aineen valta
ottein uljain murtakaa!

Isäinmaalle armaallemme
huomen kirkas valvokaa!
Synnyinmaalle, kansallemme
päivää uutta palvokaa!

Aika meidät unhoon painaa
— työmme pysyy iäti,
siksi arvokasta luokaa
mielin puhtain, vakaisin.

Matti Saarits.

Anni Sairanen

Nuorisolle.

Heräjä, nouse toimintaan,
nuoriso armaan Suomenmaan!
Nyt aikaa ei oo uinailla,
vaan tulee olla valveilla.

Jo riennä korvet raivaamaan,
syviksi ojat kaivamaan,
niin hallat täältä häätyy pois
ja Suomi viljan kasvaa vois.

Ja hengen vainiollakin
sä ollos valpas, uutterin!
Sä siellä työsi toimita,
ain' valistu ja valista!

Siis nouse ylös nuoriso
ja innoin lähde työhön jo!
Kun työhön nyt sä ryhdyt vaan,
niin pelastaa voit kansan, maan!

Anni Sairanen.

Arvi Sorvari

Tienhaarassa.

Kauan korpia samosin,
rämehiä rähjystelin,
eksyksissä etsiskelin,
rientelin päin sekaisin.

Teitä kuljin kiertäviä,
sinne, tänne kaartavia.
Kahlaelin suot sumuiset,
polut kankaiset kapusin.

Jo päivänä muutamana,
erähänä aamusena
Tienhaarahan tapasin,
ristiin polkujen osasin.

Siihen viitta vierahalle,
ohje ohikulkijalle
oli veistetty sopiva,
lause laadittu vakava.

Neuvot siinä neuvottihin,
ohjeet oivat annettihin

tien kulkijan kuluksi,
matkan varrelle varaksi.

Siinä viikon viivähtelin,
kuuta kolme kuulostelin.
Sain neuvot neljänlaiset,
ohjehet monilukuiset.

Suunta selveni sumuinen,
valkenipa määrä kaunis,
näinä helmi hetkisinä,
päivinä ikihyvinä.

Eläisin mä eellehenkin,
katseleisin kauemminkin
tässä paikassa hyvässä,
ilon ihmeisen sijassa,

mut' on kulku puolitiessä,
vaellus vasta alussa,
niin ei joua viipymähän,
enempätä empimähän.

Vaan on matka marssittava,
suunta selvä seulottava,
ennen iltaa ilkkuvata,
ennen häyheää hämärää.

Soisin Luojan Kaikkivallan,
onnen antajan ikuisen
tätä paikkaa suojelevan,
onnellansa ohjailevan,

että kauan kasvattaisi,
ohjaelis suunnat selvät
nuorisolle uuen Suomen
kansan lapsille Kalevan.

Arvi Sorvari.

Urho Suomela

Työhön!

„Elämä on nautintoa”, sanoivat muinaiset epikurolaiset. Tämän ajatuksen on nykyinen sukupolvi omaksunut päämääräkseen. Sitä todistaa kansan elämä nykyään. Onhan nautinnonhimo ja raaka huvitteluhalu juurtunut syvälle kansaamme. Tosin ei nuorison huvinhalua voida kieltää, mutta huvimuodot ovat kehittyneet epäsiveellisiksi ja raa'oiksi, eivätkä tuota mitään hyötyä. Henkinen huvi ei tule kysymykseenkään suuren nuorisojoukkomme keskuudessa. Niistä lukuisista tilaisuuksista, joissa juovutusjuomat näyttelevät pääosaa, eivät nuoret kykene hankkimaan mitään hyvää itselleen. Siveelliset vaarat ovat niistä ainoastaan tuloksena.

Nykyinen aika antaa kehityksellään vauhtia tällaiselle. Tekniikka on kehittynyt ja yhä kehittyy, mutta ihminen on unohtanut itsensä kehittämisen kokonaan ja niinollen joutunut paheiden valtojen palvelijaksi. Ja kuinka suuri vaara on olemassa, jos tämä olotila nuorison keskuudessa jatkuu, pääsee kehittymään. Ellei parannusta tavoissa ja huvielämässä aikaansaada, niin koko tulevaisuus on luisumassa vähitellen perikatoon.

Kaikki henkiset harrastukset on nautinnonhimo hävittänyt. Sielun puhtauden on se liannut. Elämänarvo on käynyt vähäiseksi. Usko siihen on kadonnut. Monet nuoret ajattelevat, ettei elämällä ole mitään merkitystä, ei mitään syvempää tarkoitusta. Tämä johtuu kaikki nautinnon tuottamasta ajatuksesta. Muistelkaamme esim. esi-isäimme raadantaa, heidän kärsimyksiään ja taisteluitaan olemassaolonsa puolesta, niin pakostakin tulee mieleen ajatus, että elämällä on merkityksensä. Nykyinen sukupolvi saa omistaa kaikki heidän raatamansa vainiot ja raivaukset. Ja heidän työtään tietysti on jatkettava. Siinä tarvitaan uskoa. Kaikille on tehtävää. Ei kukaan ole syntynyt tarkoituksetta. Kaikella on merkityksensä, ihmisellä ennenkaikkea. Työtä, yksin työtä tarvitaan. Sitä on pyrittävä kehittämään.

Mutta työssä tarvitaan myöskin tietoa. Viisaus ohjaa vaikeuksien läpi. Siis on nuorison hankittava itselleen näitä tietoja, voidakseen luoda tulevaisuutensa eheäksi, onnelliseksi ja pysyväiseksi. Ennenkaikkea on pyrittävä itseään kehittämään, kasvattamaan itsestään oikea, rehellinen, maataan rakastava kansalainen. Silloin vasta kykenee rakentamaan yhteiskuntaa, kun on ensin itsensä parantanut. Nautinnon avulla ei mitään valmista aikaansaada, päinvastoin kaikki entisetkin hyveet kuoleutuvat. Elämänuskoa tarvitaan, uskoa ja luottamusta voimaamme, vasta silloin voidaan tarmokkaalla ja uutteralla työllä luoda tulevaisuutta.

Ajanvirran kiitävä nopeus kulkee eteenpäin. Jokainen hetki kuluttaa aikaa. Siis on heti työhön ryhdyttävä, luodaksemme Suomen kansasta eheä, yhtenäinen ja raitis kansa. Pois nautinnonhimo ja raa'at huvit nuorisomme keskuudesta! Ymmärtäkäämme, ettei nautinnon avulla voida rakentaa elämää, ei, vaan toiminnan, työn avulla luodaan Suomen nuorison tulevaisuus. Ja siinä tarvitaan elämänuskoa. *Urho Suomela.*

Martti Suomi

Vastuksien merkityksestä.

Elämäntehtäviä suunnitellessamme emme unohda eteemme mahdollisesti sattuvia vastuksiakaan. Ja usein saatamme ajatella niitä sellaisella pelolla, ettemme uskalla suunnitelmiamme edes yrittääkään toteuttaa. Tämä onkin hyvin yleinen ilmiö ja syynä siihen, että niin vähän saadaan aikaan. Liian vähän on keskuudessamme päättävää yritteliäisyyttä ja todellista toimintatarmoa. Kun pitäisi ryhtyä johonkin vaikeampaan tehtävään, aineelliseen tai henkiseen, niin useimmiten sanotaan estellen: Kunpa ei olisi noita vastuksia! — jospa olisi enemmän aikaa, tahi — jos ollaan rehellisiä — en viitsi nähdä niin paljon vaivaa!

Käsitys vastuksista on vallan nurinkurinen, ellei niiden tarkoitusta tunneta. Vastuksista vapaata elämää kuvitellaan ihanne-elämäksi. Ja kuitenkin moni voi kokemuksestaan todistaa, että juuri vastuksista rikas elämä on tuottanut korkeimman ja puhtaimman inhimillisen elämän tyydytyksen. He ovat ajatelleet kohdanneita vastoinkäymisiä oikealla

tavalla, nähneet niissä kuin parhaan ystävän, kasvattajan.

Jokaisen kohdalle riittää vastuksia. Sillä meitä ympäröivä elämä osoittaa, että kaikki toiminta on ponnistelua ja vaivannäköä. Jokaisella tehtävällä on omat vastuksensa. Ja koko luomakunnan kaikkeus on kokoonpantu toisilleen vastakkaisista voimista ja ominaisuuksista. Niiden keskinäisestä suhteesta elämä ja olemassaolo riippuu. Suurta mielettömyyttä on siis ajatus, että ihmiselämässä ja -työssä tässä kohden pitäisi olla poikkeus luonnon horjumattomiin lakeihin.

Vastukset eivät ole ihmiselle kirouksena — kuten myöskin luullaan — joista on koetettava päästä vapautumaan. Ne ovat meille suorastaan välttämättömiä. Sillä elämänkäsityksemme, toimintamme ja saavutuksemme muodostuvat sen mukaan, miten vastuksista ajattelemme ja miten niihin suhtaudumme.

Tärkeimmäksi vastuksien ominaisuudeksi on meidän asetettava niiden kasvattava merkitys. Kun yksilö joutuu elämän eri jaksojen kautta kulkiessaan välittömästi kokemaan sekä heikompaa että voimakkaampaa hankausta, ja on pakoitettu paljastamaan parhaat voimansa, käyttämään kaiken tarmonsa selviytyäkseen voittajana, niin on se hänelle mitä voimakkain kasvatuskurssi. Se painaa häneen oman, erikoisen leiman, niin että vaikka hän onkin vain pieni osanen suuresta kokonaisuudesta, on kuitenkin sekä ulkonaisen että sisäisen olemuksensa puolesta muista eroava, itsenäinen yksilö. Vastuksista rikas elämä on yhä jatkuvaa koulunkäyntiä. Se tarjoaa oppilailleen aina uusia elämänarvoja ja -voimia. Nähdessään sellaisen, aina voittajana selviytyvän taistelijan ja saadessaan edes hiukkasenkin kurkistaa hänen sisimpäänsä, tuntee suuremman voiman läsnäoloa kuin raa'at luonnonvoimat

ovat. Hänen katseensa ja koko olemuksensa aivankuin säteilevät elämänymmärtämystä ja lujaa, päättävää varmuutta, josta kuitenkin on karissut pois uhmaileva itsesuuruus.

Vastuksista voimme myös saada innostuksen ja voiman lähteen. Samoinkuin kokoon puristetut ainejoukot pyrkivät laajenemaan sitä suuremmalla voimalla, mitä ankarampi puserrus on, kiihoittavat tielle sattuvat vastuksetkin ihmistahtoa murtautumaan estemuurien lävitse. Kansojen historiakin toteaa tämän. Jos jotakin kansakuntaa on kahlehtinut joku ulkonainen mahti, rajoittaen tämän elin- ja kehitysmahdollisuuksia, on se kasvattanut vapaudenkaipuun vain voimakkaammaksi; ja sorrettu on ratkaisevan hetken tullen ollut valmis suurempiinkin uhrauksiin ja ponnistuksiin. Ilman vastuksia taas helposti veltostutaan.

Yksilöiden laita on samoin kuin kokonaisten kansojenkin. Ihmishenki ei hevillä alistu hallittavaksi. Se tahtoo vallita kaikkea, mitä sen rajojen sisällä on. Tämän vuoksi se on valmis murtamaan esteet tieltään. Ja saavuttaessaan voiton toisensa perästä muodostuu taistelu hänelle tottumukseksi ja kasvattaa hänet kestäväksi yhä suurempiin ponnistuksiin ja voittoihin. Vaikeuksista, joissa tottumaton joutuisi kokonaan ymmälle, selviytyy hän helposti. Näin voivat vastukset olla kasvattajinamme ja lähteinä uusiin voimiin.

Mutta — sanonee ehkä joku — onko sitten jokainen ristiriita ja vastus, mikä näköpiiriimme ilmaantuu, lävitse käytävä ja voitettava?

Ei. Vastuksien koulussa ihminen oppii myöskin harkitsemisen kalliin taidon. Hän tosin voi joutua joskus kokemuksensa maksamaan liiankin raskaasti. Mutta hän myöskin oppii tietämään, mihin milloinkin on käsiksi käytävä ja osaa arvioida omat voimansa, niin ettei helposti äkkiyllätyksien tähden tappioita kärsi.

Suurempiakaan vastuksia ja esteitä ei sentään tarvitse peläten katsella, kun tiedämme ne elämään kuuluviksi. Ne ovat sisältönä elämässä. Ponnistuksineen ja voittoineen ne tekevät elämämme vaihtelevaksi, tuovat yhä uusia työ- ja voittomahdollisuuksia.

Ajatelkaamme aina elämämme vastoinkäymisiäkin parhaina ystävinämme ja kasvattajinamme! Kaiken palkkana on silloin aina syvempi käsitys itsestämme, tarkoituksestamme ja koko olemassaolon kaikkeudesta. Rohkein, päättävin mielin kuljemme tietämme. Kukin kohdallamme työskennellen yhtenä pienenä renkaana täydennämme suurta kaikkeuden ketjua.

Martti Suominen.

Aino Säävälä

Kiviharju.

Niin elävänä ja haihtumattomana säilyy mielessäni eräs ihannekuva lapsuuteni ajalta.

Ollessani vielä pieni alkoi äitini opettaa ihailemaan, rakastamaan ja kunnioittamaan kaikkea, mikä on suurta, jaloa ja korkeaa. Sellaiseksi mielestäni tuli kotini lähellä oleva korkea harju, mitä kutsuttiin nimellä: „Kiviharju". Sen harjanteilta oli näköalat mitä ihanimmat. Sieltä on muistossani monta ihanaa ja haihtumatonta muistoa. Siellä olen leikkinyt lapsuuteni viattomimmat leikit. Siellä olen haaveillut onnea tulla aikaihmiseksi, päästä vapaana tuonne suureen maailmaan, missä kaikki näytti niin valoisalta ja viehättävältä. Monena kesäaamuna olen istunut siellä ja ihaillut auringon majesteetillista nousua ja toivorikkaana katsellut sen kultaamaa maailmaa.

Siellä olen iloinnut puhtaimmat ja täydellisimmät iloni. Siellä hakenut surulleni lievitystä. Usein tuulispäiden tullessa ja rankkasateiden sattuessa sain suojaa sen kallioiden siimeksessä. Yhtä uljaana seisoi harjuni niin myrskyssä kuin tyynessäkin; ai-

van kuin kehoittaen minua kestämään elon hurjimmatkin riehusäät itsensä tavoin.

Nyt olen jo aikaihminen; olen joutunut kauvaksi lapsuuteni ihannepaikasta „Kiviharjusta", vaan kaiken jalon ja korkean ihailua, kunnioittamista ja rakastamista olen koettanut säilyttää himmentymättömänä.

Vaikka kauvas eriänkin sinusta, harjuni, en unhoita sua koskaan.

Aino Säävälä.

Viljami Tammisto

Perustusta laskemaan.

Nuoruutta sanotaan ihmiselämän kevääksi. On usein sanottu, että samalla tavalla kuin maamiehen on hyvää satoa varten keväällä kylvettävä kunnollista siementä, samaten on laita ihmiselämässä. Minkälainen siemen ihmissieluun nuorena, elämän keväänä, kylvetään, sellainen sato siitä myös korjataan. Ja jos me seuraamme ihmistä hänen elämänsä poluilla, niin huomaamme, että monessa tapauksessa on nuoruusajan elämä painanut leimansa ja antanut hänen elämälleen suunnan. Kuinka moni onkaan kevytmielisesti eletyn nuoruusajan tähden joutunut elämässään haaksirikkoon? Kuinka moni nuori perheen isä ja äiti on huomannut, vasta elämän kovien koettelemuksien eteen joutuessa, itsensä mitättömäksi, kevyeksi, osaksi sentähden, ettei ole nuoruusvuosina valmistanut itseään kovia koettelemusten päiviä varten. Kuinka suuri joukko onkaan nuoruusvuosien irstaisen, epäsiveellisen elämän tähden joutunut ikänsä kulkemaan elämän varjopolkuja? Monelta on, nuoruusvuosien huonon elämän tähden, onnetar ainaisesti sulkenut hymyilevän katseensa.

Nykyaikana kuulemme kyllä jo usein puhuttavan itsekasvatuksesta ja sen merkityksestä ihmiselämässä, varsinkin nuorisoseurain kokous- ja iltamatilaisuuksissa. Mutta kuinka vähän me löydämme nuorisoseuraväenkään keskuudesta nuorisoseuraaatteen ja itsekasvatuksen vakavia työntekijöitä? Niitä on valitettavan vähän. Näyttää siltä, että vain murto-osa aikamme nuorisosta tarpeeksi selvästi ymmärtää, kuinka tärkeää on jo nuorena valmistautua niin yhteiskunnallista kuin omaa vastaista elämäänsä varten. On merkillistä, että nuoriso, yleisesti sanottuna, voi niin kevyesti ja pintapuolisesti valmistautua vastaista elämää varten, vaikka lukemattomat esimerkit selvästi todistavat, että ken ei ole hankkinut itselleen tietoa ja taitoa, hän joutuu yhteiskunnassa lapsipuolen asemaan, ja monasti on hänen taloudellinen hyvinvointinsa, toimeentulonsakin niukka. Niitä emme tietysti voi ottaa lukuun, jotka ovat toisten kokoamilla pääomilla hankkineet itselleen erikoisen aseman yhteiskunnassa ja hyvän taloudellisen toimeentulon. Jo yksistään sen tähdenkin olisi jokaisen hankittava mahdollisimman paljon tietoa ja taitoa. Kehitys on kulkenut ja kulkee edelleen siihen suuntaan, että tieto ja taito ovat tekijöitä, jotka määräävät yksilön taloudellisen toimeentulon ja aseman yhteiskunnassa. Ei suinkaan ymmärrettynä niin, että tieto, taito, taloudellinen hyvinvointi ja hyvä yhteiskunnallinen asema tekisivät ihmisen onnelliseksi. On kyllä myönnettävä, että esim. taloudellinen hyvinvointi on, niin yksilön kuin kansakunnan sivistyksen ja kulttuurin ensimmäisiä vaatimuksia. Mutta tuollaisten ulkonaisten etuisuuksien tavottelu ei saa muodostua päämääräksi. Jos tieto ja taito ovatkin tavottelemisen arvoisia, ja niiden hankkimisella voimme rikastuttaa elämäämme arvaamattoman paljon, niin täytyy muistaa, että ne ovat vain apukeinoja, kasvattaessamme itseämme iäisyyttä varten. Vaikka meillä olisi

kuinka paljon tietoja, jos emme niitä käytä ja niiden mukaan kehitä itseämme, niin ei meillä ole niistä sanottavaa hyötyä. Monet kyllä tietävät kuinka esim. huonot elämäntavat saattavat vahingoittaa hänen fyysillistä olemustaan ja henkisten kykyjensä kehitystä, mutta tuo tietoisuus ei voi häntä hyödyttää, kun puuttuu tahtoa sitä käytännössä toteuttaa.

Meillä on paljon niitä, jotka elävät nautintojensa, mielitekojensa, tottumustensa ja himojensa orjina, vaikka kyllä ovat tietoisia niiden vahingollisesta vaikutuksesta yksilöön ja yhteiskuntaan. Ja he joutuvat elämään näin, vastoin parempaa tietoaan, siksi, että heillä ei ole tahtoa, joka voisi murtaa itsekasvatuksen alkuunpääsyvaikeudet. Sentähden monet jäävätkin välinpitämättöminä kulkemaan virran mukana. On surullista, että suurin osa kansamme nuorisoa elää, vastaiseen elämäänsä nähden, kaikkea edesvastuun ja velvollisuuden tuntoa vailla.

Nykyaikana on jo kyllä jokaisella mahdollisuuksia, jos vain on halua, hankkia itselleen tietoja ja niiden avulla kasvattaa itseänsä. Lukemattomien koulujen lisäksi on paljon seuroja ja yhdistyksiä, jotka tarjoavat itsekasvattajalle hyviä tilaisuuksia. Kuntaimme suuret kirjastot, tiedon lähteet, ovat jokaiselle avoinna.

Liian kevyesti usein annamme nuoruutemme vapaa-ajat ja hetket liukua ohitsemme. Meidän tulisi muistaa, että ihmiselämä on lyhyt ja nuoruusaika on murto-osa siitä, ja kuitenkin on nuoruusaika se, jolloin luodaan pohja ja perustus sitä seuraavalle miehuus- ja vanhuusiälle. Me tiedämme, että jos rakennuksen pohja, kivijalka, lasketaan huonolle perustukselle, niin se ennen pitkää sortuu ja rakennus sen mukana. Ja samalla tavalla, jos me nuoruuselämässä luomme huonon perustuksen vastaiselle elämälle, niin saamme olla varmoja, että elämän myrskytuulten raivotessa me ennemmin tai myöhemmin sorrumme. Ja sen tähden valmistautukaamme

jo nuorena vastaanottamaan elämän raskaita koettelemuksen päiviä. Mitä paremmin me nuoruusaikamme käytämme, sitä toivorikkaammalla mielellä me voimme kulkea kohti tuntematonta tulevaisuutta. Ja me voimme olla vakuutettuja, ettei silloin elämän suuretkaan vastoinkäymiset voi meitä lannistaa. Me alamme ymmärtää, että vastoinkäymisten avulla ihminen voi parhaiten kehittää ja kasvattaa itseään iäisyyttä varten. Ja saapuessamme elämän iltapuoleen voimme silloin tyytyväisenä katsella kuljettua latuamme ja ummistaa silmämme, kasvoilla rauhaisan metsälammen tyyneys.

Viljami Tammisto.

Jaakko Tullila

Elämänilta.

Kunnioita isääsi ja äitiäsi — —.

On rauhaisa, kuulakka kevätilta.

Saunapolkua rientää hiljaa laahustavin askelin vanhus harmaapää, jonka ohimoille on elämä kylvänyt hopeoitaan. Hän kantaa toisessa kädessään vesisaavia, josta tuon tuostakin läiskähtää vettä polulle ja toisessa on pieni nyytti. Vähän matkaa kannettuaan taakkojaan hän pysähtyy ja istuu polun vieressä olevalle tasaiselle kivelle, sillä väsymys tuntuu kangistuneissa jäsenissä.

Hän on sairastanut pari viikkoa, joten on entistä heikompi ja kumarampi. Nyt hän on kuitenkin niin paljon voimistunut, että on kyennyt lämmittämään saunan, jonne on nyt matkalla, saadakseen nauttia saunan suloisesta lämmöstä.

Siinä hän nyt istuu kyyryssään ja miettii menneitä vuosiaan. Miten hän olikaan ennen reipas ja nuori! Vastukset silloin murtuivat eikä väsymystä tuntunut, mutta nyt ovat silmät samentuneet ja veri virtaa hiljaista vauhtiaan.

Tuuli hiljaa humisee läheisissä puissa. Läheiselle koivun oksalle on ilmestynyt pieni lintu, joka

virittää, ensin arkaillen, vienoa lauluaan. Viimein saa se sille kuitenkin oikean soinnun ja antaa laulunsa kaikua vuolaana virtana, niinkuin keväinen puro, joka on löytänyt oikean uomansa. — Metsä kaikuu.

Vanhus myös kuulee tämän ja etsii katseellaan, missä se yksinäinen laulaja on. Mutta ei ole enää näkö entinen. Hän vaipuu kuuntelemaan ja muistelee, miten monesti hän on ennenkin kesäisin kuunnellut mielihyvällä lintujen lauluja. Missä lie nyt ajatukset, mutta suuret kyynelhelmet vuotavat vanhuksen kurttuisia poskia pitkin tasaiselle saunapolulle. Lintu on lentänyt edemmä metsään, joka kaikuu sen laulusta.

Ilta-aurinko tekee laskuaan heittäen viimeiset katseensa istuvaan vanhukseen ja hänen elämän syvistä lähteistä pulppuaviin kristallikirkkaisiin helmiinsä, jotka nyt valuvat verkallensa maan mustiin uumeniin, sinne hautautuen.

Pieni lintu on ilmestynyt puun oksalle ja katselee vanhusta.

Vanhus kuivaa kyyneleensä, nousee ja jatkaa matkaansa samaista verkkaa tahtiaan.

Kuuluu käen kukunta — kaikuna.

Samaista polkua pitkin rientää lyhyin laahustavin askelin vanha mummo, kantaen kädessään pientä nyyttiä. Hän näyttää kauniilta ilta-auringon laskiessa hopeisten hiusten valuessa harteille.

Puunoksalla oleva lintu laulaa iltalauluaan.

— — —

Läheisestä pihasta kuuluu ääniä. Siellä on talon nuorempaa väkeä. Navetasta tupaan kulkee iloisesti keskustellen kaksi nuorta emäntää.

Taasen on kaikki hiljaa — lintukin on vaiennut, nukahtanut oksalle. Vanhukset palaavat saunasta puhtain, kirkkain kasvoin, kantaen taakkojaan.

Lintu avaa silmänsä ja laulahtaa, mutta jälleen painuu pää siipien väliin.

Vanhukset saapuvat tupaan. Siellä istutaan iloisesti keskustellen. Perheeseen kuuluu heidän kaksi tytärtään ja kolme poikaansa, joista kaksi on jo naimisissa. Nuorin tytöistä on kuudentoista vuoden vanha. Näiden lisäksi on perheessä vanhuksia vähää ennen tupaan tulleet nuoret miniät sekä heidän lapsensa. Vanhusten ei tarvitse enää huolehtia lapsistaan, vaan saavat he kukin huolehtia itsestään. Kuinka monta hikipisaraa he ovat aikanaan niihin peltoihin vuodattaneet, joita ovat viljelykselle raivanneet. Nyt ne viljavina lainehtivat. Nuorilla on hyvä toimeentulo eikä tarvitse liikaa raataa. Mutta vanhukset ovat unohdetut omaan nurkkaansa. Kuinka usein saavat he siitä vaieten kärsiä. — Taakat jäävät vanhuksilta oven lähettyville ja he menevät omaan kamariinsa.

Ei kukaan heistä välitä.

On vihdoin kaikki hiljaista ja rauhallista; tuuli leyhyttelee puiden lehtiä puutarhassa. Uutimet vanhusten huoneessa vedetään huolellisesti kiinni. Elämä soittaa lauluaan. Se on opettanut vanhukset vaikenemaan ja uhrautumaan toisten hyväksi. Salassa vuotaneet kyyneleet vaipuvat saunapolulla yhä syvemmälle. Rauhaisa yö hiljaa hiipien saapuu. —

Jaakko Tullila.

Ida Ulmanen

Naisen vaikutusvoima.

Kaikki kristinuskoa tunnustavat kansat käsittävät täydellisesti naisen arvon. He ovat hänessä nähneet miehen vertaisen, sekä antaneet hänelle tilaisuuden kehittää luontaisia ominaisuuksiaan.

Naisen vaikutusvoima mieheen on arvaamattoman suuri ja voimakas. Vaimo johtaa miestänsä suurella kärsivällisyydellä. Hänen rakastava silmänsä ottaa selvän miehen parhaimmista puolista, kehoittaa ja innostaa häntä kehittämään niitä. Rakastavalla hellyydellä hän näyttää miehelle hänen luonteensa viat ja auttaaa häntä sillä myötätuntoisuudella, joka yksistään on naiselle ominaista. Jos mies on alakuloinen, niin hän on silloin toivoa täynnä. Jos mies on väsynyt ja epätoivoinen, tukee vaimo häntä ihmeteltävällä hellyydellä; hyvyydellään lieventää hän suruun murtuneen tuskaa ja lohduttaa häntä. Jos kaikki kääntää selkänsä onnettomalle ja vajonneelle miehelle, jakaa uskollinen vaimo hänen kohtalonsa.

Ei yksin aviopuolisoon, mutta myös isään ja vel-

jiin vaikuttaa nainen. Moni tytär on saanut langenneen isänsä nostetuksi paheiden teiltä. Samoin on moni veli kiitollinen sisarelleen hänen ystävyydestään. Sisar voi jos tahtoo ja hänellä vain on ymmärrystä, herättää veljessään niitä hyviä ominaisuuksia, jotka änen sielussaan uinailevat. Sisar voi myös auttaa ja tukea veljeänsä tämän heikommilla hetkillä.

Naisen vaikutusvoima ylettyy myös kodin ulkopuolelle. Hyvä ja lempeä nainen vaikuttaa huomattavasti miehiin, joiden kanssa hän seurustelee; hän tietämättään voittaa heidän kunnioituksensa ja tässä voitossa se pääasiallisesti onkin naisen vaikutusvoiman salaisuus. Puhdas nainen hallitsee miestä tuolla vastustamattomalla voimalla, jonka edessä riettaankin täytyy luoda katseensa alas.

Mutta naisen vaikutusvoiman seuraukset ovat hirmuisia, jos hän on pahaan taipuvainen. Puolisona hän tukahduttaa kaiken kauniin ja jalon, mikä ehkä hänen miehensä sielussa uinailee. Äitinä hän kasvattaa lapsistaan heittiöitä. Onhan tunnettua, että äidin vaikutus lapsiin on ensimäinen ja tämä vaikutus juurtuu lapsiin jo heidän pieninä ollessaan. Huonon äidin pahat taipumukset ja teot seuraavat lapsia perintönä kehdosta hautaan asti.

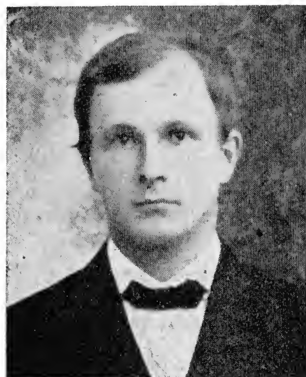
Jos miehet kerran ovat sellaisia, minkälaisiksi naiset heidät tekevät, niin se velvoittaa naisen tuntemaan asemansa ja vastuunalaisuutensa ihmisenä ja kansalaisena. Varmaankaan ei silloin löytyisi niin monta kevytmielistä ja irstaista miestä, kun nyt on. Harva olisi myös kieltolain rikkomistapaus, jos naiset antaisivat miesten ymmärtää, että he halveksivat juoppouteen ja epäsiveellisyyteen taipuvaa miestä.

En luule kenenkään kieltävän naisen todellista arvoa, jos hän pysyy naisena tämän sanan täydessä merkityksessä. Tosi naisellisuus ja rakkaus on naisen kruunu. Jos hän tietäisi nämä oikeutensa pi-

tää, ei hän muuta oikeutta tarvitse. Hänen lempeän ja siunausta tuottavan elämänsä seuraukset näkyvät kauvan sen jälkeen, kun maa on hänet poveensa sulkenut.

Ida Ulmanen.

Evert Vartiainen

Nuoruudesta.

Nuoruusaika on ihmiselämän kultaisin aika, mutta samalla myös velvoittava ja vastuunalaisin. Nuori sydän on silloin altis ja vastaanottavainen. Jos siihen kylvetään hyvää siementä, kasvaa se kauniita hedelmiä aikaa ja iankaikkisuutta varten. Jos taas huono siemen pääsee siellä versomaan, sammuttaa se jumalallisen kipinän ja ihminen joutuu väärille urille, murskautuen elämän salakareihin. Miten moni nuorukainen ja neitonen on joutunut viettämään elämänsä kultaiset vuodet paheiden palveluksessa, sentähden kun heidän sydämiinsä ei ole istutettu oikeita totuuksia ja elämänarvoja.

Onnellinen on se, jolla lapsuudessaan on ollut hyvä koti. Isän antamat hyvät neuvot ja opetukset säilyvät unhoittumattomina mielessä. Äidin lempeys ja hellyys tuo lohtua monissa vastoinkäymisissä. Kuinka siunattua onkaan hyvien ja jalojen muistojen vaikutus elämämme kehityssuuntaan ja elonongelmain ratkaisuihin. Se on tuo hiljainen, syvällä piilevä vaikutus laajemmalle ulottuva kuin konsanaan voimme aavistaakkaan. Vaikka maailman

myrskyt heittelevätkin ja alituiset vaarat uhkaavat, on lapsuususko hyvänä haltijana seuraamassa ihmistä kaikkialla.

Mutta henkilölle, joka nuoruudessaan on jäänyt vaille oikeata kodin arvoa ja rakkautta, elämä useinkin kylmänä ja synkkänä avautuu eteen. Kaikenlaisiin kiusauksiin ja vaaroihin on hän alttiimpi lankeamaan, kun tietoisuus kaikesta hyvästä puuttuu. Kuinka monet tietämättömyydessään ovat joutuneet elämän pyörteisiin, heräten vasta silloin, kun nuoruuden parhaat voimat ovat loppuun kuluneet.

Taistelua, kärsimystä ja itsekieltäymystä on elämä. Jos tahdomme säilyttää itsessämme Jumalan kuvaa, joka ihmiselle luomakunnan korkeimpana olentona on annettu, niin meidän on pyrittävä ylöspäin.

Tunsin erään nuorukaisen, joka lapsuudessaan kaipasi sellaista, jota koti ei kyennyt hänelle tarjoamaan. Elämä usein kävi tukalaksi, kun häntä ymmärrettiin väärin. Lapsuuskoti oli jätettävä ja siirryttävä maailmalle etsimään tyydytystä kaipaamilleen ihanteille. Katkeralta tuntui eronhetki nuorukaisesta, sillä olihan luovuttava kaikesta, mikä elämässä on parhainta ihmisellä. Hämäränä ja tuntemattomana elämän taival avautui hänelle eteen. Nuorukainen olisi tahtonut mielellään kurkistaa tulevaisuuteen, vaan ei voinut. Luonnon laki oli hänelle yhtä ankara tässä kohden kuin kaikille muillekin elämän taipaleen kulkijoille. Hänen täytyi siis alistua kohtalon käsiin, joka kuljettaa omia teitänsä, tuoden iloa ja surua, onnea ja onnettomuutta.

Nyt nuorukaiselle selveni, ettei elämä olekkaan pelkkää haaveilua, vaan se vaatii kärsimystä ja taistelua. Ne ihanteet, joita hän oli lähtenyt tavoittamaan, eivät olleet sylin otettavia, vaan pieninä puhdistamattomina muruina oli ne poimittava.

Vuosia on vierinyt. Nuorukainen on palannut takaisin kotiseudulleen. Saavuttamattomina on vielä

ne ihanteet, joita hän oli lapsena unelmoinut. Elämän koulu on kuitenkin opettanut: „Ei onni tule etsien, se saapuu eläen! Ei onni tule ulkoa, se nousee rinnasta.” Jokaisen velvollisuus on herättää se sieltä, „sillä se kuulee omantunnon kieltä ja nousee.”

Elämän onnea ei siis tarvitse kenenkään etsimään lähteä, sillä sen voi saavuttaa kaikkialla, missä ihminen vaan käyttää aikansa hyvien ja jalojen töitten palvelukseen. Kohtaloonsa tyytyen kun jokainen oikein käyttää Luojan antamat leiviskät, silloin vasta saavutamme tosi onnen.

Käyttäkäämme siis jokainen nuoruusvuotemme oikein. Kylväkäämme jaloa viljaa, toivossa odottaen syksyn saapumista, joka runsaan sadon meille tuottaa voi.

„Nuoruus kuihtuu,
juhlahetkien innostus haihtuu,
nerokkaiden aivojen salamat sammuvat,
sortuu sorea tulinen ääni,
joka tempasi satoja mukaansa.
Jäljelle jää vain työ;
se seisoo tekijän kadottuakin.”

Evert Vartiainen.

Elsa Vauhkonen

Tovereille eronhetkellä.

„Sydän rinnassa nuortea lämpöinen, käsivarsikin voimakas vankka j. n. e.”

Tämä laulu kaikui monasti talven kuluessa opistomme seinien sisällä ja aina se sai mielet innostumaan ja silmät hehkumaan. Ne olivat unhoittumattomia, sisältörikkaita hetkiä; ja voiko ajatellakaan kauniimpaa näkyä kuin parvi nuoria laulamassa sydämensä pohjasta: „Nuoren voimamme, sen vannomme, isänmaallemme armaalle annamme.” Sydän löi aina kiivaammin silloin ja tuntui olevan voimaa taistelemaan kaikkia vastoinkäymisiä vastaan, joita mahdollisesti elämäntiellä kohtaisimme.

Niin monta unhoittumatonta hetkeä olemme yhdessä viettäneet, olemme koettaneet sydämiimme kätkeä kaikkia niitä kultaisia elämänohjeita, joita jokainen ihminen kautta aikojen olisi tarvinnut, mutta joita varsinkin tällä hetkellä nuorisomme ennenkaikkea tarvitsee. Sillä kulkeehan suuri osa nuorisoa vielä paheiden teillä, etsien sydämensä kaipaukselle tyydytystä kaikista ala-arvoisista ja ke-

vytmielisistä lähteistä. Kaikki tällaiset nuoret tulee meidän johdattaa valon ja valistuksen tielle.

Tässä on työmaa, jossa voi jokainen isänmaataan ja kansaansa rakastava ihminen työskennellä. Ja tahdommehan me työskennellä, tahdomme uhrata kansallemme kaiken sen innostuksen ja hehkun, joka sydämiämme lämmittää, tahdomme luoda Suomellemme onnellisen tulevaisuuden.

Kun nyt kevään tultua lähdemme täältä jokainen täyttämään sitä tehtävää, joka hänelle on elämässä osaksi tullut, niin viekäämme tämä innostuksen hehku mukanamme Suomen synkkiä saloja lämmittämään, niin että voisimme poistaa sieltä kaiken jään ja roudan ja kaikki ne piintyneet ennakkoluulot, jotka vielä pimittävät kansamme elämää.

Nuoret toverini! Pohjolan synkän, kylmän talven valta on taasen murtunut ja ihana kevät koittanut. Katselkaamme luontoa ympärillämme, kuunnelkaamme ikivanhain honkain huminata ja jääpeitteistään vapautuneiden koskien kohinata, kun ne uomaansa myöten kiitävät kohti merta. Eikö meidän tulisi samalla tavalla vapautua siitä viimaisen talven jäästä, joka vielä kytkee sydämemme ja päästää sinne valistuksen kevätauringon paistamaan. Eikö meidän tulisi noiden koskien tavoin rynnätä eteenpäin vastuksia uhmaten ja särkien tieltämme kaikki muurit ja esteet. Ja kun jokainen yksilö tahtoisi tehdä parhansa, tahtoisi tuoda itsestään esille kaiken sen kauniin ja jalon, joka hänessä mahdollisesti piilee, niin silloin muodostuisi koko kansamme elämä ja toiminta sellaiseksi, jollaista sen pitäisi ollakin.

Siis nuoret! Yhteisvoimin työhön,
maan kansan eestä taisteluun.
Ei sorruta me valheen yöhön
ei kiusausten koitteluun.

Me luomme uuden onnen sammon,
mi Suomen suureks', rikkaaks' saa.
Näin poistamme pois hyisen kammon
ja Suomi jälleen kukoistaa.

Meitt' velvoittaapi isäin muistot,
jotk' kaikkens uhras eestä maan.
Ja myöskin kotikoivut, puistot,
mutt' myöskin sana i s ä n m a a.

Elsa Vauhkonen.

Elsa Inkeri Virtanen

Toivontyössä.

Toivontyössä maassa vapahassa
Suomen nuoret innoin puuhatkoon.
Menestys ja onni toiminnassa
valon tiellä myötä olkohon.

Työ se tää on suurta innostuksen,
työtä eestä kansamme ja maan:
luopi rakkauden, valistuksen
heelmät kaunihimmat kasvamaan.

Kukin kohdallansa työtä tehden
hyväks kotien ja koko maan
Suomi-puuhun luomme kevään lehden,
kylvömme taas käypi kukkimaan.

Elsa Inkeri Virtanen.

E. M. Ylilähde

Elämään astuvalle nuorisolle.

Kun ajatellaan nuoruusajan elämää, niin se on kai yleinen käsitys, että se on valon ja onnen aikaa. Ja kyllähän se useimmiten niin onkin. Valoiselta ja rikkaalta näyttää elämä nuoresta. Ja joskin jo nuorenkin elämään sisältyy toiveita, joiden odottaa täyttyvän, kysymyksiä, joihin kaipaa vastausta, kaipausta ja tarvetta tehdä jotakin itsensä ja muiden hyväksi, niin nämät eivät nuoruusiällä esiinny sellaisina raskaina, velvoittavina, että ne synkistyttäisivät mieltä.

Nuoruusajan elämä on kuin kotoinen merenlahti, jota saaret ja lahdelmat suojaavat. Niinkauvan kuin pysytellään tutuilla vesillä, ei ole mitään vaaraa uhkaamassa. Nuori, jolla käsitys merestä on tämän kotilahdella saadun kokemuksen perusteella, saattaa ajatella meren kaikkialla olevan yhtä vaarattoman. Nuo kertomukset ihmisistä, jotka ovat merellä tuhoutuneet tai joutuneet suuriin vaikeuksiin, saattavat tuntua uskomattomilta. Taikka nuoressa mielessä nuo kuvaukset saattavat herättää halun päästä itse aavalle ulapalle, koettelemaan

meren melskettä. Onkohan tuo niin vaarallista? Sitä pitäisi koettaa.

Usein on elämää verrattu myöskin taisteluun; ja sitä se epäilemättä onkin. Lapsuus- ja alkavassa nuoruusijässä ei tästä kyllä paljoa tiedetä. Elämä ei silloin vielä ole näyttänyt varjopuoliaan. Nuoret katsovat tulevaisuuteen valoisin mielin. Elämä on heistä kuin alkava kevät — niin monta mahdollisuutta on edessä, niiden taakse kätkeytyy niin paljon toiveita, vapautta ja onnea. Vanhemman ja vakavamman sana siinä iässä helposti unohdetaan. Vapaina ja huoletonna ajatellaan tulevaisuutta. „Elämä tuo ilot ja surut kullekin aikanaan", miksi siis murehtisin sitä, mitä tulevaisuus tuo mukanaan, ajattelevat useimmat nuoret.

Ei suinkaan ole tarkoituskaan herättää nuorissa arkamielisyyttä ja elämäänkyllästymistä. Ei, kaukana siitä! Nuorison elämään kuuluu nähdä elämä valoisana, tulevaisuus suurena, kutsuvana. Se vasta on oikeaa nuorisoa, joka haluaa käydä elämään rohkeana, elämänhaluisana, joka uskaltaa jotakin, pyrkii korkealle ja rohkeana käy käsiksi vaikeisiinkin tehtäviin, kun tehtävät kutsuvat — ja kerranhan ne kutsuvat meitä jokaista.

Onni on myötä rohkealla, sanoo sananlasku ja se useimmiten myöskin toteutuu.

Mutta nuoruusajan elämällä on myöskin toinen vakava puolensa.

Jos nuoren unelmat ovat vain pelkkiä ilmalinnoja, joilla ei ole pohjaa todellisessa elämässä, niin sellaiset piankin särkyy. Tässä ei kyllä olisi mitään vaarallista, sillä se mikä on vain paljasta unelmaa, pelkkää ulkokuorta, joutaa mennä. Mutta useasti käy niin, että tämän huonon mukana menee hyvääkin. Kun nuoren unelmista ja toiveista jotakin särkyy, niin menettää hän uskonsa elämään ja tulevaisuuteen. Ja se on valitettavaa. Nuoressa elävät toiveet ja unelmat voivat rohkaista ja kan-

nustaa häntä työhön, uhrauksiin ja toimintaan, mutta jos ne toiveet johtavat pettymyksiin, silloin ne vievät pyrkimisen voiman ja tulevaisuuden uskon.

Ja tämä on asian vakava puoli.

Elämä on taistelua, sen havainnon joutuu ihminen tekemään verrattain varhain nuoruusiällä. Ja hän oppii huomaamaan myöskin sen, että jokaisen on yksin, kunkin omakohtaisesti suoriuduttava siitä taistelusta.

Nuoruusajan voimakkaampiin ilmiöihin kuuluu myöskin oman toimi- ja työalan löytäminen. Ulos elämään, omaan työhön ja toimintaan, soi voimakkaana jokaisen nuoren rinnassa. Tätä ääntä noudattaen monet nuoret heittäytyvät elämän pyörteeseen, niin että unohtavat kaiken muun. He ikäänkuin hukkuvat mailmaan ja sen hyörinään ja kadottavat itsensä. Ulkonainen elämä tulee heille kaikeksi kaikessa.

Tai joskus tapahtuu suuntautuminen vastakkaiseen suuntaan: käännytään omaan itseensä.

Kun nuoren toimintainnon tielle tulee esteitä, jotka rajoittavat, kahleita, jotka sitovat, silloin mieli helposti kääntyy sisäänpäin, tutkistelemaan omaa sisäistä minäänsä. Ulkonainen ja arkinen elämä silloin kokonan unohtuu ja ihminen elää vain omaa mielikuviensa luomaa elämää.

Tämä ei ole elämän tarkoitus.

Meillä on henki. Se kutsuu sisäänpäin, tarkastelemaan itseämme. „Tunne itsesi", kehoittaa jo Sokrates.

Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että meistä tulisi umpimielinen mietiskelijä, joka hävittää ja kuluttaa itsensä. Me olemme kutsutut elämään ja työskentelemään tässä ulkonaisessa mailmassa, mutta ei hukkumaan ja upottautumaan siihen. Nuorisossa elävät ihanteet, ajatukset ja toiveet olisi ohjattava niin, että ne voisi toteuttaa ul-

konaisessa elämässä. Silloin hän olisi hyödyksi itselleen, ympäristölleen ja isänmaalleen. Silloin hän voisi elää rikasta, sopusointuista elämää.

Sopusointuinen elämä syntyy vain silloin, kun sisäinen elämä ohjaa ulkonaisen toimintaa.

*

Monet ovat ne vaarat, jotka uhkaavat nuorta elämän tielle astujaa. Varsinkin tänä aikana, jolloin ihmiselämän merellä käyvät aallot voimakkaina, korkeina. Nuoriso tuntee tarvitsevansa ohjausta, opastajaa ja tiennäyttäjää. Sellainen onkin, kun nuoriso vain antautuu Hänen johdettavakseen. „Minä olen tie, totuus ja elämä", sanoo Jesus. Hänen seurassaan emme eksy väärälle tielle. Hänen matkassaan meidän ihanteemme ei tarvitse särkyä, silloin ei meidän tarvitse yksin kantaa elämän taakkaa. Silloin ei tiemme suuntaudu yksipuolisesti sisäänpäin, tai yhtä yksipuolisesti ulospäin. Hän johtaa tiemme oikeaan: ylöspäin.

Antautukaamme Hänen johdettavakseen!

E. M. Ylilähde.

Iloinen välitunti johtajan asunnon edustalla

Kävelyretki välitunnilla

Muistoksi ja kehoituksesi

Aukusti Ripsaluoma

Kaikki tai ei mitään.

Suomen nuorisoseuratyöntekijöille.

Aikakautemme opettelee Kristuksen ihmiskunnalle ehdottomaksi asettamaa lähimäisen rakkauden aatetta toteuttamaan yhdistyselämän merkeissä. Heikosti ja hapuillen, nousten ja langeten se käy, mutta sentään siellä täällä kaunis yhteishengen ja yhteisymmärryksen ilmauskin esiintyy, antaen toivoa ja luottamusta aatteellisten harrastusten edustajille..

Lieneekö sitten ihmishengen pyrkimysten rikkauden vai aikakaudellemme ominaisen rikkinäisyyden todistuksena se, että yhdistyselämäkin on jakautunut lukemattomiin eri muotoihin, jotka suuntansa, pyrkimystensä ja toimintatapojensa puolesta eroavat enemmän tai vähemmän toisistaan. Lopullinen päämäärä on kuitenkin useimmissa tapauksissa sama tai ainakin toisilleen läheinen.

Yhdistyselämän rikkauden ja moninaisuuden vuoksi on aikaamme joskus nimitettykin yhdistysten aikakaudeksi. Koskettavathan yhdistyselämän eri puolet muodossa tai toisessa nykyään jo jokaista kansalaista meidänkin maassamme,

joka ei suinkaan tietä näyttäen tässä suhteessa ole kulkenut.

Epäilemättä yhdistykset ja seurat tuovat virkeyttä, vauhtia ja vaihtelua kansalaiselämään. Paljon voivat ne myöskin siveellisessä, sivistyksellisessä ja käytännöllisessä suhteessa kansaamme kohottaa, jos vain yhdistyselämä on terveellä pohjalla.

Siinä suhteessa tekisi kuitenkin mieli lausua julki epäilyksensä. Pirstoohan erilaiset yhdistykset ja seurat, joita hyvän asian nimessä katsomme olevamme velvolliset kannattamaan, harrastuksemme kymmenille eri aloille. Eihän nykyaikana liene ollenkaan harvinaista tavata ihmisiä, jotka kuuluvat kymmeneenkin eri seuraan tai yhdistykseen.

Jos meillä on velvollisuuden tuntoa luonteessamme, emme tietysti missään seurassa halua olla pelkkiä nollia, vaan katsomme velvollisuudeksemme myöskin parhaamme mukaan työskennellä eri yhdistyksissä. Monasti näkeekin samoja henkilöitä erilaisten yhdistysten johtavina voimina.

Tämä on kuitenkin luonnotonta. „Kaikki tai ei mitään" tulee tässäkin suhteessa olla elämän lakina.

Vai mitä sanoisitte miehestä, joka olisi samalla kertaa pappi, asianajaja, seppä, suutari ja maanviljelijä. Jos hän ammattimiehen pätevyydellä aikoisi jokaista näistä tehtävistä hoitaa, johtaisi se varmasti siihen, että jokaisesta näistä ammatista hän ennen pitkää tekisi itselleen suuren — pannukakun, ja lopuksi ei koko mies pystyisi eikä kelpaisi mihinkään.

Sama on laita yhdistyselämässä ja erilaisissa harrastuksissa. Ennenkuin me voimme hedelmöittävästi vaikuttaa niihin ja ne meihin, vaaditaan meiltä ehdotonta uskollisuutta ja antautumista niitä kohtaan. Kuuluminen kovin moniin eri yhdistyksiin ja seuroihin todistaa aina jaettua, pintapuolista luonnetta. (Tämä luonnollisesti ei koske seurojen

kannattavana jäsenenä olemista, missä seuroissa sellaisia jäseniä on.)

Edellisen johdosta voidaan huomauttaa, että tämä ohjelma vie ihmiset liialliseen yksipuolisuuteen. Meillä on kuitenkin tässä maassa eräs yhdistysmuoto, jonka jäsenien ei ainakaan tarvitse yksipuolisuutta pelätä. Se on Suomen nuorisoseuraliike.

Nuorisoseuraliikkeen tarkoituksena juuri on sulattaa itseensä kaikki ne hyvät harrastukset, jotka kunakin aikakautena kansakuntaa ja sen nuorisoa elähyttävät ja innostavat ja jotka sille ovat välttämättömän tarpeellisia. Täten voi se kullekin jäsenelleen tarjota hänen oman harrastuksensa mukaista toimintaa, jonka pohjalla itsekasvatusharrastukset pääsevät heräämään ja kasvamaan.

Mutta siitä syystä voidaan myöskin nuorisoseuratyöntekijöille asettaa vaatimus: „Kaikki tai ei mitään”.

Usein saa lukea sanomalehdistä, miten nuorisoseurojen toimihenkilöt perustavat uusia yhdistyksiä erikoistarkoituksia varten. Eräässä pitäjässä viime talvena perustettiin koko kuntaa käsittävä raittiusseura, vaikka samassa pitäjässä toimi ennestään viisi nuorisoseuraa. Ja kun tarkastelin puuhan alkuunpanijoita, huomasin heidät eri nuorisoseurojen johtohenkilöiksi.

Syytä tämäntapaiseen menettelyyn ei ainakaan allekirjoittanut jaksanut ymmärtää. Totta kai raittiustyön tekeminen näissä nuorisoseuroissa ja niiden kautta olisi ollut paljon tehoisampaa kuin irrallisessa raittiusyhdistyksessä. Ja jos tilanne pitäjässä olisi sen vaatinut, olisi nuorisoseurojen velvollisuus ollut liittyä yhteen yhteisvoimin taistelemaan väkijuomapahetta vastaan. Nyt sen sijaan samat henkilöt joutuivat työskentelemään kahdessa eri yhdistyksessä, epäilemättä molempien vahingoksi. „Ei kukaan voi palvella kahta herraa j. n. e.”

Hyvin usein tapaa nuorisoseurojen jäseniä perustamassa paikkakunnalleen niinikään terveyshoitoyhdistyksiä, eläinsuojelusyhdistyksiä, esperantoyhdistyksiä, urheiluseuroja, kotiteollisuusyhdistyksiä j.n.e., ikäänkuin nuorisoseurat eivät antaisi mahdollisuuksia näiden aatteiden ajamiseen omassa keskuudessaan. Tosiasia kuitenkin on se, että juuri nuorisoseurat tarjoovat parhaimmat ja kauvas kantavimmat mahdollisuudet näiden kaikkien samoinkuin raittiusaatteenkin eteenpäin viemiseksi. Tarvitaan vain uskollisia ja uhrautuvia nuorisoseuraihmisiä.

Nuorisoseuramme kärsivät tätä nykyä, niinkuin ne ovat aina kärsineet, aatteellisesti heränneiden, tehtävistään tietoisten toimihenkilöiden puutetta. Mutta vielä kipeämmin kaipaavat ne miehiä ja naisia, jotka kokonaan, jakamattoman sielunsa koko voimalla antautuvat nuorisoseuratyöhön. Vain sellaiset kansalaiset voivat kanssaveljiään ja sisariaan johtaa niille itsekasvatuksen ikuisille lähteille, joissa kaikki paha jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotetaan ja kuoletetaan.

Nuorisoseuratyömaa, jos mikään, kaipaa persoonallisuuksia, joiden elämänohjeena on: „Kaikki tai ei mitään."

Suomen Nuoriso-opiston ensimäisen lukuvuoden päättyessä 1924.

Nuorisoseuraterveisin

Aukusti Ripsaluoma.

Armas Nuolivaara

Nuoriso-opisto herättää ajatuksen kansalaiskorkeakoulusta.

Kun Nuoriso-opisto, Kansanopiston laajennus nuorisoseuratyötä varten on siksi uusi koulumuoto, ensimäisen vuodenhan se vasta on tässä muodossa toiminut, lienee paikallaan sanoa sananen sen tarkoituksesta. Tuskin missään muualla kokeillaan koulumuodoilla niin paljon kuin meillä. Vähemmän oppikoulun kuin kansan syvien rivien kohottamista tarkoittavien. Kun maatalouskoulut ovat jo pitemmän ajan olleet koeruutuina, on nyt tullut kansanopistojen vuoro. Niitä alkaa olla kohta yhtä monta eri väriä kuin savukelajia. Tarkoitus lienee tyydyttää vaihtelevia makusuuntia ja kokeilla minkälaisella serenaadilla kansan sielu saataisiin unestaan herätämään.

Kuullessaan Nuoriso-opistosta puhuttavan kuvittelee asiaa tuntematon mielessään että tässä on kyseessä joku uusi reklaami, joku uusi väripaperi kansanopiston nimen pohjaksi, vaihtelevaisuutta lisäämään. Niin ei kumminkaan ole asianlaita.

Nuorisoseuraliike on yli 40 vuoden **ikään ehdittyään**, keski-ikäiseksi tultuaan

päättänyt panna lapsensa omaan kouluun. Joku voi arvella tuhlaavaisuudeksi tällä tavoin perustella omia kouluja joka liikkeeseen, mutta kuka muu se variksen pojan opettaa lentämään, ellei se itse. Lentäessä siivet kasvavat, leikkien linnut opettelevat lentämään, leikkien lapset harjoittautuvat jokapäiväisen elämän tehtäviin, leikkisodassa sotamiehet harjoittautuvat isänmaata puolustamaan. Milloinka harjoitellaan yhteiskuntaa varten? Vai eikö yhteiskuntaelämä kaipaakaan harjoitusta?

Kaikki se, mikä elää, kasvaa. Nuorisoseuraliikekin suuremmaksi kasvettuaan tarvitsee järjestäytyä. Samalla tavalla kuin elävä elimistö kasvaessaan muodostaa uusia elimiä, jotka luovat uusia tarpeita, uusia vaatimuksia, niin yhteiskuntakin. Nuorisoseura on yhteiskunta pienoiskoossa. Sen tehtävät ovat moninaistuneet, ohjelma laajentunut ja sielullinen tilanne muuttunut. Kansan sielu on muodostunut koko lailla siitä ajasta kuin nuorisoseuraliike alkoi. Järkyttävät tapaukset isänmaassamme ja isänmaamme ulkopuolella ovat vaikuttaneet nuorison sieluun. Aineellistunut aikakausi vaatii kouraantuntuvia ihanteita. „Tehkää ihanne konkreettiseksi" kuten Victor Hugo lausuu, niin että siitä voi sanoa „tämä on minun ruumiini."

Nykyinen nuorisoseuraliike on ehtinyt ihanteista ja isänmaasta puhumisen asteelta ihanteellisen ja isänmaallisen toiminnan asteelle. Omakohtainen opiskelu kohottaa ja kasvattaa. Kotiseudun muistojen, esiintyipä ne sitten aineellisina tai henkisinä, esineinä tai kertomuksina, kokoaminen ja säilyttäminen on jo isänmaallista työtä eikä vain puhetta. Mutta kaikki joukolla tehty työ vaatii järjestämistä, ohjaamista, neuvomista.

Armeijalla on sotakoulu, jossa upseereja kasvatetaan. Nuorisoseuraliike tarvitsee myös upseereja.

Pienenä, vaatimattomana aliupseerikouluna on Suomen Nuoriso-Opisto alkanut, mutta siitä sen tar-

koitus olisi kehittyä yhä eteenpäin menevän nuorisoseuraliikkeen tarpeita vastaten suurempia vaatimuksia täyttämään.

Ne kokemukset, joita allekirjoittanut tämän talven kuluessa on saanut, ovat vahvistaneet ajatusta kansalaiskorkeakoulun tarpeellisuudesta.

Nuorisoseuraliike, kuten osuustoimintaliike, kuntien hallinto y. m. yhteiskunnalliset harrastukset tarvitsevat ei vain koulun, jossa tekniikan alkeita opetetaan; vaan ne tarvitsevat vielä korkeakoulun, esikunta-akatemian, jossa järjestämiskykyä sekä liikkeen merkitystä yhteiskuntaelämässä teroitetaan. Johtuu taas mieleen Victor Hugon lause: „Tehkää tiede ja omatunto veljiksi". Nykyään melkein kaikkialla ja kaikilla aloilla valtaan päässyt demokraattisuus on valtiolliset oikeudet jakanut tasan. Nykyisillä palkkalaeilla ja verotuksella tulee verrattain lyhyessä ajassa omaisuus tasan jaetuksi ja vielä paremmin on onnistuttu kapitalistisen yhteiskunnan rikkinäistä omaatuntoa tasan jaettaessa.

Se, mitä se tähän asti vähimmin on halunnut, on tieteitten tasan jakaminen, oikeasta omastatunnosta puhumattakaan. Kumminkin tieteitten tulosten jakaminen kaikille niille, jotka vastaanottavat, ei ole, eikä saa olla mikään mahdottomuus. Tieteitten harjoittaminen on kyllä erityinen ammatti, jota harjoittavat siihen kykenevät henkilöt, mutta tulokset kuuluvat kaikille. Samoinkuin kaikki ammatit ovat käyttäneet tieteitä hyväkseen, samoin kansan kasvatuksen aina itsekasvatusta ja vapaata valistustyötä myöten, on otettava tieteet palvelukseensa. Kant on sanonut: „Käsitteet ilman havaintoja ovat tyhjät, mutta myöskin havainnot ilman käsitteitä ovat sokeat." Kansanvalistustyö on tullut sille asteelle, että tieteiden apu on sille välttämätön. Kansanvaltaisen yhteiskunnan on pian päästävä niistä eduista osalliseksi, jotka luokkayhteiskunnalla olivat. Sen on päästävä vielä pitem-

mälle, sen on saatava uusi omatunto rikkinäisen sijalle, eikä tätä saavuteta ilman tieteiden, ilman käsitteellisen ajattelemisen apua. Toistan vielä: „Tiede ja omatunto on saatava veljiksi". „Mitä täyteläisempi käsitys ihmisellä on siitä, mitä menestykseen kuuluu, sitä enemmän kehittyy ja harjaantuu omatunto, koska se saa sitä useampia tehtäviä käsiteltävikseen" sanoo Höffding ja jatkaa toisessa paikassa: „Omantunnon voima, laajuus ja puhtaus eivät riipu ainoastaan tunne-elämän kasvattamisesta, vaan myöskin tiedon ja tahdon kehityksestä."

Armas Nuolivaara.

Auni Nuolivaara

Eräs kristillisen taiteen muistomerkki.

Pietarin kirkko Roomassa! Mikä laitos! Mikä voima onkaan sen nostattanut ja mitä onkaan tuo rakennus historiassa merkinnyt! Mitkä mittasuhteet! Silmä mittailee etäisyyksiä, korkeutta, leveyttä, suhteita. Lavean portaikon nousu alkaa vähitellen, huomaamatta, torin leveydeltä. Ja tuossa leveällä korokkeellaan se todellakin seisoo majesteettisena, kullalle kuvastavana Etelän rikkaassa auringonvalossa, tuo kirkkojen kirkko, varmana auktoriteetistaan maailman temppeleiden joukossa.

Komea ja koristeltu, kuten rikkaalle sopii, on kirkon julkisivu taideleikkauksineen. Mahtavat ovat rakennuksen kannattajapatsaat, suurta ja suuremmoista on kaikki. Mutta monet uudet aistihavainnot huumaavat — kaikki sulaa juhlalliseksi tunnelmaksi — yksityisseikat häviävät tajunnasta, jää vain jälelle oman mitättömyyden tunne tuon suuren keskellä, ja miltei vavisten siirtyy ihmisvirta eteenpäin kuten muurahaiset jonossa — äärettömästä kaariovesta sisään. — — Tuntuu ikivanhan katoolisen kirkon lemu ja viileys ilmassa — kuuluu ku-

mean, onton, äärettömän tyhjyyden epäselvää hyminää. Kaukaa, harsoisen, hämärän ilman sisästä tuikkaa pieniä kynttilän valoja — kuin kiiltomatoja — ja suurempi tulisilmä loistaa kirkon perältä. Tuo on ensimäistä, mitä huomaa. Sitten erottaa avarassa tilassa jykeät patsasrivit, pää-alttarin ja katoksen Pietarin haudan yllä.

Ja sitten huomaa värin. Marmoripatsaat, seinät ja lattia mosaiikkikuvioineen muodostavat miellyttävän pehmeitä värisointuja, vaaleahkon sinipunaista, kellertävää — yhteen sulautuvia vivahduksia. Ja tätä taustaa vastaan kohoavat tuossa salaperäisessä valaistuksessa kirkon lumivalkeat, ihanat veistokuvat puhtaina, liikuttavina, elävinä esiin. Nämä muodon saaneet, henkevät uskon, historian ja runon ajatukset ovat ehkä Pietarin kirkon vaikuttavin, ihanin puoli, mikä ylentää hengen ja mielikuvituksen, ilahuttaa ja ihastuttaa. Michel Angelon ja Berninin henki tuntuu läsnäolevana tässä pehmeässä, pyhässä hiljaisuudessa — tässä hämyisessä valaistuksessa, johon katon kaarien ja kupujen kultaus valaa lämmintä hohtoa.

Ei voi sanoa, kuuleeko jotain — vai eikö kuule — sillä ei ole varsin ehdotonta hiljaisuutta eikä taas liioin ääntäkään se epäselvä hyminä, joka tuntuu sentään panevan ilman väreilyyn. Mutta pää-alttaria kohti edetessä alkaa tuo enemmän aavistettu kuin kuultu ääni selvetä ja kasvaa — jo kuuluu miesäänen laulua — yhden — sitten useampien yhdessä — mieskuoro esittää siellä valtavaa messua. Jo aukeaakin lukuisten sivukappeleiden joukossa muuan, jossa noin kolmisenkymmentä pappia toimittaa jonkun arvohenkilön sielumessua. Siellä he mustissa, pitkissä-kaapuissaan ja niiden yllä lyhyet valkeat messupaidat, esittävät milloin lyhyitä vuorolauluja, milloin pitkiä sooloja. Eräs nuori, komea pappi esittää harvinaisen musikaalisesti ja sointuvasti ylevän hymnin — on lepo kuulla tuon

täyteläisen, syvän barytonin tyyntä aaltoilua ja säveleen juhlallista poljentoa. Mutta vanhat vastaavat kiperästi — eikä tahdistakaan oikein ole väliä — kiire tuntuu heillä olevan — ovat kai jo siksi monet sielumessut toimittaneet ja niihin kyllästyneet. Nuori vielä koettaa tahtia korjata — mutta kilpaa vanhojen kanssa ei maksa koettaa. — — Vuorolaulut jatkuvat yhä — ties kuinka kauan.

Kappelit ja sivulaivat vetävät huomiota puoleensa. Jokainen patsaiden väliin muodostuva aukio on jo kuin kirkko yksinään. Kaikkialla voi huomata hienon, taiteellisen asettelun — ei mitään suhdatonta missään. Yhä uusia veistoteoksia on kappeleissa tai kulmauksissa — siellä ovat apostolit vertauskuvineen, kotkineen — avaimineen — siellä neitsyt Maria ja muut pyhimykset — paavit ja heidän hautamuistomerkkinsä vertauskuvineen — kuten puhtaus, pyhä innostus, aamurusko, rakkaususko j.n.e. — joukossa viehkeitä naisolentojakin — hengettäriä, runottaria — mitä vertauskuvia kaikki lienevätkin.

Eräässä sivukappelissa toimittaa pappi alttaripalvelusta kuoripoikien avustamana. Hartaita kuulijoita on keräytynyt sitä seuraamaan. Tuon tuostakin kilisee räikeä kello, joka varmaankin tietää pyhää asiaa, koskapa kuulijat sen soidessa aina painautuvat polvilleen, sekä samassa taas nousevat.

Ei ole mikään juhlapäivä, ei edes sununtaikaan, mutta Pietarin kirkossa on paljon toimintaa. Niinpä jossain kappelissa taas vihitään nuorta paria. Tuo on tavattoman pitkä ja monimutkainen toimitus, joka väsyttää asianomaiset, kuulijat sekä kuoripoikavekkulit, jotka papin selän takana pitävät peliään. Vihittävien on viivyttävä polvillaan tavattoman kauan — kuunneltava näet siinä asennossa loppumattomilta tuntuvat messut ja menot.

Toisaalla korjataan kirkkoa (sitä korjataan muuten aina). Huimaavan korkeilla telineillä työsken-

telee katon rajassa seppiä, nikkareita, koristemaalareita. Lähempää kuuluu heidän työaseittensa pauke korvia huumaavalta, kauempaa hukkuu tuokin paikalle ominaiseen hyminään.

Ja toisaalla, jälleen sivulle aukeavasta kappelista syöksähtää vastaan pauhaava urkujensoitto ja kuorolaulu. Tämä virkistää henkeä ja sielua! Siitä saa ikäänkuin keuhkoihin ilmaa! Urut kohisevat paisuvin aalloin, joiden harjat on näkevinään kuohuissa — ja niiden yllä erottuu kumminkin poika-äänien ihmeellinen, kimmoisa sopraano — musiikin sävel ja voima nousee yhä — yltyy, kiihtyy — myrskyää — — — huoahtaa — puhkee taas noihin katoolisen messun kirkkaisiin, vahvoihin duurisointuihin — yhä kertautuviin amen — paisutuksiin — se jännittyy — jännittyy yhä — saavuttaa viimein korkeimman inhimillisen mahdollisuuden — vaimenee — viihtyy — —

Sivu-oven suussa, josta poistumme, viimeisen kappelin kylmää, rautaristikko-ovea vastaan painaa polvistunut, hunnutettu nainen kasvojaan. Hän katsoo heltiämättä ihanan Pietàn pyhää äitiä ja nyyhkii — Hiljainen hyminä täyttää harsoisen, sinipunertavan ilman, jonka läpi tuikkavat pienen pienet kynttilänliekit, kuin kiiltomadot. Tuntuu enää vain äärettömän tyhjiön epäselvää kaiuntaa ja ikivanhan katoollisen kirkon lemua — — —.

Auni Nuolivaara.

Kalle Sipilä

Maatalousasian harrastus maaseutunuorisoseuratyön oikea perustus.

On tunnettu tosiasia, että kodeissa lasketaan perustus kunkin kansalaisen vastaisen elämän tehtävälle, ja että ne vaikutukset, mitkä koti, äiti ja isä, lapsen herkkään sieluun istuttavat, ovat ratkaisevia lapsen tuonnempana elämänuraansa suunnitellessaan. Ja kaksin kerroin arvokkaita ne ovat maalaiskodissa, tulevan maamiehen tai naisen elämän tehtävälle perustusta laskettaessa. Siellä isän ja äidin hartaus ja kiintymys työhön ja lapsen mukanaolo heidän apunaan, rakkaiden kotieläinten parissa ja leikkitoverina, voi jo tulevalle kotieläinten kasvattajalle antaa suurimman menestymisen salaisuuden. Tai työskentely kotipihan yhteydessä olevassa kasvi- ja puutarhassa, elävien pikkuolentojen ja ihanien kukkien seurassa, voi herättää hänen mielenkiintonsa arvailemaan ja harkitsemaan asioita, joilla tuonnempana hänen elämäntehtävässään voi olla kauaksi kantava merkitys. Ne myöskin voivat selittää hänelle, mistä on alkuisin se työn ilo, jota saa tuntea uskollisesti ahertaessaan, vaikkapa vaatimattomammissakin kotiaskareissa, ja ne rak-

kaaksi käyneet siteet, jotka niin lujasti tuntuvat kiinnittävän kotiturpeeseen, isäin kallisarvoiseen perintöön.

Mutta paljon on myöskin maalaisnuorisoon elämäntehtäväänsä kehittyessään merkitystä niillä vaikutteilla, jotka se saa lähimmästä ympäristöstään, vanhemmalta väeltä, ikätovereiltaan ja edistyspyrinnöiltä osakseen. Yhteenkuuluvaisuuden tunne, samat harrastukset ainakin yleiskasvatuksellisella alalla ja yhteiset pyrkimykset samaan päämäärään, voivat avartaa heidän katsettaan huomaamaan virheellisyyksiä ja puutteellisuuksia, teroittaa arvostelukykyä eroittamaan „kulta ja kuona" toisistaan, sekä innostamaan jatkuvaan työhön kansamme tulevaisuuden ja onnen hyväksi. Tämän ovatkin maamme maaseudun valistusjärjestöt, nuorisoseurat, oivaltaneet, ja siksipä ne ovatkin ruvenneet kiinnittämään harastuksiaan maatalouselämän arvoihin ja pyrkimyksiin, niinkuin senluontoisten valistusseurojen pyrkimyksiltä sopii odottaakin, joiden tehtävänä kerran on kaikkien hyvien asioiden ajaminen. Ja tosiasiahan on, että elleivät maalaisnuorisoseurat juuri ala silta kotoiselta pohjalta, joka maatalousharrastuksen kautta saavutetaan, kun jokapäiväisen elämän harrastukset yhdistetään seurojen kasvatustyön kanssa, niin saattaa helposti käydä niin, että koko hyvää tarkoittava työ muuttuu tuulen pieksämiseksi, hiekalle rakentamiseksi. Sillä jos työskentely, vaikkapa yleissivistyksellinenkin, seuroissa tehdään kokonaan ulkopuolella tavallisen maalaiselämän ja sen asioiden ja sille kuuluvan arvonannon, niin se vähitellen salaisesti, mutta varmasti, vieroittaa nuorta ihmistä kotoisista tehtävistä, elämäntyöstä, jopa isäin perinnöstä, kotiturpeestakin, vaikkapa rakkaus siihen olisi lapsena istutettukin. Se saattaa hänet hapuilemaan sinne tänne, usein edes tietämättä minne, kunhan vaan päästään pois, muka yksitoikkoisesta ja orjuutta-

vista maatalouselämän harrastuksista. Tällöin usein, varsinkin epävakaisimmat luonteet, heittäytyvät uusia luuloteltuja elämänarvoja etsimään, unohtaen kaikki entiset, jotka on tuntenut ja jotka ovat kannustaneet työhön ja toimintaan. Sellainen hapuileminen taas synnyttää hyvin helposti vetelehtimistä, velttoutta, laiskuutta ja haluttomuutta siihen entiseen, jota ennen on arvossa pitänyt, sen sijaan, että tarkoituksena olisi ollut virkistää, herättää ja virittää koko sielullinen koneisto uusia henkisiä näköaloja luomaan entisten rinnalle. Tällöin myöskin, varsinkin vanhempi väestö ja nuorisoseurojen eikannattajat, saavat tilaisuutta mielipiteidensä vahvistamiseen siitä, että nuorisoseurat ovat vain sellaisia huvittelu- ja nuorten houkutteluseuroja, joissa luuloteltujen ja puhuttujen hyvien tosiharrastusten suojassa saadaan huvitella.

Ilolla voidaankin nyt jo todeta, että nuorisoseuroissamme siellä täällä kautta maan on herännyt palava halu tutustua kansamme pääelinkeinoon, maatalouteen, ja ottaa sen edistäminen yleissivistyksellisen työnsä perustaksi, kivijalaksi, jonka päälle voidaan pysyvästi rakentaa. Onpa tämä harrastus saanut jo niin yleisen kannatuksen osakseen, että S. N. Liitossakin on asiaa suurella myötätunnolla käsitelty. Ja syksyllä v. 1923, jolloin mainitun Liiton perustama Suomen Nuoriso-opisto avasi ovensa nuorisoseuraelämään vihkiytyneelle ja valmistautuvalle nuorisolle, otettiin sen opetusohjelmaan 2 tuntia viikossa maatalousopetusta. Näin on maamme pääelinkeinon oikea arvo edistyspyrinnöissämme ymmärretty ja samalla laskettu varma pohja menestykselliselle, kerran hedelmiä tuottavalle maaseudun valistustyölle. Tämän kautta on myöskin annettu monelle maataloutta harjoittavan kodin neitoselle ja nuorukaiselle intoa ja rohkeutta astua itsekasvatustyöhön nuorisoseurojemme riveissä, tietäen, että heitä ja heidänkin elämäntehtäväänsä siellä ymmär-

retään ja koetetaan johtaa yhä täydellisempiä päämääriä kohti. Näin saa seurojen henki myöskin uutta virkeätä voimaa. Kotoinen työskentely ja työskentely nuorisoseuroissa vedetään täten läheiseen toistensa yhteyteen, joten saadaan luja yhteinen pohja koko työskentelylle, josta taas on seurauksena, että seurojen tarjoamat yleissivistykselliset pyrkimykset ja tavat saavat otollisen maaperän juurtuakseen maalaiskotien elämää hedelmöittämään. Näin mielestäni tehdään hedelmällisintä maalaisnuorison valistustyötä, kun lähdetään heidän jokapäiväisistä tehtävistään ja harrastuksistaan vähitellen avartamaan heidän katsettaan näkemään eri elämän arvoja, arvostelemaan niitä ja valitsemaan niistä, mitä katsoo itselleen hyödylliseksi ja elämän tehtäväänsä intoa antavaksi.

Toivoisin siis, että maaseutunuorisoseurat ja nuorisoseuraväki entistä suuremmalla innolla ja harrastuksella ottaisivat ohjelmaansa maatalousolojen harrastuksen. Tekisivät ensin asian selväksi itselleen, ja sitten koettaisivat vetää mukaan toisiakin. Näin hekin olisivat osaltaan luomassa uutta Suomea, kohottamassa sen pääelinkeinoa ja vaurastuttamassa sen taloudellista toimeentuloa, niin että kansastamme voitaisiin sanoa kerran niinkuin Napoleon sanoi aikoinaan, että „taloudellisesti ja henkisesti voimakkaasti kehittynyttä kansaa eivät mitkään voimat kykene musertamaan”. Palkkiona tästä työstä voisin mainita sen hartauden, ilon, rauhan ja tyytyväisyyden, minkä näkee loistavan monen elämäniltaansa ehtineen vanhuksen kasvoilta hänen katsellessa kotipeltonsa lainehtivaa viljavainiota, tai istuessa kotipuutarhassaan katsellen, miten siellä kaunisväriset ja hyvätuoksuiset kukat kohottavat latvuksensa sinitaivasta kohti, ja sen voimakkaan kotiseuturakkauden, jonka näkee monta nuorta elämänsä taipaleelta pakottavan siirtymään synnyinseudulleen. Ja vaikkakaan kaikki

eivät voi tätä sisäistä voimaa totella, niin se saa heidät kuitenkin kotiseutumuistoihin antautuneina laulamaan:

„Yhä kaihoten muistelen kotiani
ja puiden kuisketta somaa,
sitä laihoa kultaista viljojen
ja leikkitannerta omaa.

Kalle Sipilä.

„Pohjalaisten" harjoitus

„Yötä ja päivää" treenataan

Piirteitä Nuoriso-opiston toiminnasta 1923—24

Kotiseutuillan koristelua

Otavan Tienhaaran Nuorisoseura.

Saapuessamme syksyllä marraskuun 4 p:nä 1923 Nuoriso-opistolle Otavaan alottamaan kuusikuukautista työtämme, olivat kaikki tietoisia siitä, että käytännöllisen työn avulla parhaiten voi tutustua ja perille päästä erilaisiin elämäntehtäviin. Siksi juuri syventyäksemme ja tutustuaksemme nuorisoseuratyön eri työmuotoihin ja toimintatapoihin perustettiin opistomme keskuuteen aivan kuin „mallinuorisoseura”.

Perustava kokous oli marrask. 6 p:nä. Nimeksi annettiin perustetulle seuralle „Otavan Tienhaaran nuorisoseura”. Tuo nimi johtuu siitä, että opistomme rakennusta paikan mukaan kylän kesken nimitetään „Tienhaaraksi”, mutta sen lisäksi tunsivat seuraan liittyvät jäsenet (opistomme oppilaat) olevansa aivan kuin elämänsä tienhaarassa. — Seuran säännöiksi hyväksyttiin Suomen Nuorison Liiton säännöt. — Järjestettiin johtokunta sekä muut vir-

kailijat, alaosastotoimikunnat ja kerhot, joiden oli laadittava itselleen työsuunnitelmat ja sen lisäksi kuului kerhoille vielä sääntöjen laatiminen.

Johtokunnalla on toimintakauden aikana ollut kokouksia 14. Niissä on johtokunta tehnyt uusia alotteita eri tarkoituksia varten, kuten retkeilyjen, iltamien y.m. tilaisuuksien järjestämiseksi.

Yleisiä kokouksia on ollut 9, joista kolme niin sanottua „näytekokousta”, joihin ulkopuolelta seuran, siis yleisö, vapaasti on saanut ottaa osaa. Niihin ovat vieraiksemme saapuneet kansanopiston opettajat ja oppilaat, sekä paikkakunnan nuorisoa. Ohjelma kokouksissa on keskitetty aina yhden asian ympärille, mikäli se on ollut mahdollista.

Iltamia ja juhlia on pidetty kansanopistolla, sekä yksi vierailuiltama Mäntyharjulla. — Retkeilyjä on järjestetty useita; niiden yhteydessä on paikkakuntalaisten pyynnöstä eri seutuihin perustettu talven kuluessa 5 eri nuorisoseuraa. — Kursseista ovat huomatuimmat Suur-Savon Nuorisoseurain opastuskurssit, jotka olivat kansanopistolla. Niiden järjestelyyn otti seuramme osaa; opistomme oppilaat pitivät puheita, esitelmiä ynnä muuta ohjelmaa suorittivat. Myöskin on ollut taiteilijain A. Mansikan ja K. Kultalahden johdolla lausunto- ja näytelmäkurssit. Puheita ja esitelmiä ovat pitäneet seuramme tilaisuuksissa johtaja A. Ripsaluoma, tohtori Nuolivaara ja tohtorinna Auni Nuolivaara, sekä Suomen Nuorison Liiton toimihenkilöt: M. Alpiranta, K. Moilanen, tohtorinna Hästesko, J. P. Sederholm ja S. Levämäki. Kaikissa tilaisuuksissa ovat seuramme jäsenet myöskin pitäneet puheita ja esitelmiä, sekä vuorotellen olleet leikin ja yksiäänisen laulun johtajina. — Sanomalehtemme „Tienviitta” on kuvitettuna ja sisältörikkaana ilmestynyt 15 kertaa; sitä ovat jäsenet vuorotellen, kaksi kerrallaan, toimittaneet.

Ravintolasta tai tarjoilusta eri tilaisuuksssa ovat huolehtineet seuran tytöt. — On ollut järjestettynä myöskin talouden- ja rahastonhoitajat, joista viimemainittu on pitänyt myöskin jäsenkirjaa, jonka mukaan on seurassa jäseniä 11 naista ja 19 miestä, yhteensä 30 jäsentä. Päiväkirjaa on pidetty myös vuorotellen. — Nuorisoseuramerkin ovat kaikki suorittaneet. Kirjastoa on järjestetty siten, että jokaiselle jäsenelle on annettu 20 kpl. kirjoja kirjastokuntoon laitettavaksi.

Ala-osastotoimikuntia on ollut 5, joihin on kuulunut aina 3 jäsentä. Eri toimikuntina ovat toimineet: Kirjallisuus-, liikuntokasvatus-, yhteiskunnallistaloudellinen-, kotiseutu- sekä raittius- ja siveellisyystoimikunta. — Kerhoja oli toiminnassa: Laulu-, kotiopinto-, näytelmä- ja viimeaikoina myöskin liikuntokasvatuskerho sekä käsityökerho. Edellä kerrotut kerhot ja toimikunnat toimivat säännöllisesti ja järjestivät tilaisuuksia.

Tässä siis pienoiskuva Otavan Tienhaaran nuorisoseuran toiminnasta marrask. 6 p:stä 1923 touk. 4 p:n 1924. — Työn tulokset ovat monessa suhteessa kiitettäviä ja varma pohja ja perustus on luotu; siksi on työn jatkajain helpompi käsiksi käydä. Vaikka ei jäsenmäärä ollut suuren suuri, jaksoimme kuitenkin toimia, sillä uskoimme, että „vähät voimatkin suuria aikaan saa, kun on intoa, innostusta, kun on uskoa oikean voittohon, kun on tarmoa, uskallusta.” — Niin monesti heräsi mielessä toivomus: Kunpa kerran koittaisi se aika, että kotiseuroissamme saisimme kaiken „Otavan Tienhaaran nuorisoseuran” kaltaisesi, niin silloin:

„Onni Suomelle koittaisi,
sen kansalle kaunoinen aamu.
Pois hallat hyiset poistuisi
ja häipyis' turmion haamu.”

Hilma Lehtimäki.

Kotiseutuillan koristelua

Näytetilaisuudet Nuoriso-opistossa.

Nuoriso-opiston työjärjestystaulussa, keskiviikon kohdalla, iltapäivätuntien sarekkeissa, on merkintä: „Näytekokouksia". Melkein säännöllisesti on lukujärjestystä tässäkin suhteessa noudatettu. Kun näiden näyteiltojen järjestely muodostaa yhden osan siitä paljosta työstä ja puuhasta, joka opistomme nyt päättyvälle toimintakaudelle on ollut niin tunnusmerkillistä, niin lienee paikallaan niitä tässä muutamalla sanalla selostaa.

Otavan Tienhaaran Nuorisoseuran yleisistä näytekokouksista lienee sopivin alkaa, sillä ne muodostavat näyteiltojen huomattavimman ryhmän. Niitä on pidetty kaikkiaan viisi. Ensimäinen oli 14 p:nä marraskuuta. Kun silloin vietettiin yleistä maatalousviikkoa koko maassa, niin omistettiin tämänkin kokouksen ohjelma pääasiassa maatalousasialle. Tilaisuus muodostuikin hauskaksi ja vaikuttavaksi illaksi. Erittäinkin keskustelukysymyksen: „Tarvit-

seeko maalaisnuorison käydä kansanopisto?" käsittely muodostui sangen hupaisaksi. Vastaväittäjäksi asettautuva „periaatteen mies" esitteli väitteitänsä niin lystikkäällä tavalla, että keskustelu pakostakin muodostui mielenkiintoiseksi ja valaisevaksi.

Toinen kokous pidettiin 5 p:nä joulukuuta ja omistettiin se nuorisoseura-asialle. Ohjelmaa siinäkin oli vallan runsaasti ja kyllä kait osanottajat siihenkin iltaan tyytyväisiä olivat, joskaan sen arvostelussa ei sen yleisvaikutukselle parhainta arvosanaa annettu. Molemmissa näissä kokouksissa olivat kansanopistolaiset opettajineen vieraina ja näiden lisäksi oli joku määrä muutakin yleisöä. Molempien kokousten lopussa myös hieman leikittiin.

Seuraava kokous oli opastuskurssien yhteydessä tammik. 15 p:nä. Kun näistä kursseista puhutaan lähemmin toisessa paikassa, niin sivuutan tämän — samoin kuin muutkin kurssien yhteydessä olleet näytetilaisuudet — vain pelkällä maininnalla. —

Neljäs kokous oli helmik. 6 p:nä. Sen ohjelma oli järjestetty valaisemaan raittiusasian eri puolia. Valaisevaksi kokous todella muodostuikin. Osanottajista kirjoitti kukin kokouksen kulusta selostuspöytäkirjan. Viimeinen näytekokous oli Otavan Tienhaaran Nuorisoseuran vuosikokous. Se pidettiin 12 p:nä maalisk. Varsinaisten vuosikokoukselle kuuluvien asioiden lisäksi oli siinä muutakin ohjelmaa. — Nämä kaksi viime mainittua tilaisuutta olivat vain oman toverikunnan keskeisiä.

Toisen ryhmän näyteiltojen sarjasta muodostavat kotiseutuillat. Näitä on pidetty kolme. Ensimäinen oli 21 p:nä marrask. Salin koristeluun uhrattiin aikaa puoli päivää. Hauskan ja kodikkaan vaikutuksen sali tekikin. Illan ohjelma myöskin muodostui herättäväksi ja lämmittäväksi. Siksi koko juhla jätti jälkeensä mieluisan muiston.

Toinen Nuoriso-opistolla pidetyistä kotiseutuilloista oli 2 p:nä huhtik. Huolella oli tämäkin ilta

valmisteltu ja todelliseksi juhlaksi se muodostui. Näytteillä oli m.m. Nuoriso-opiston kotiseutuarkisto. Kyllä sen järjestämisessä oli Perä-Pohjolan vilkas Ville saanut toisenkin kerran hikoilla, mutta mielihyvällä nyt työn tuloksia katselikin. — Paitsi kansanopistolaisia oli molempiin näihin juhliin avoin tie tulla muullakin yleisöllä. Niinpä jälkimäisessä juhlassa olikin m.m. vieraina suuri joukko Lahnaniemelle perustamamme uuden nuorisoseuran jäseniä. — Kolmas kotiseutuilta pidettiin opastuskurssien aikana kansanopistolla.

Kolmantena ryhmänä voidaan tuoda esille kirjallisuusillat. Kolme on ollut niitäkin. Ensimäinen, 28 p:nä marraskuuta pidetty ilta omistettiin kirjailija Santeri Alkiolle ja hänen tuotannolleen.

Toinen kirjallisuusilta pidettiin kursseilla ja omistettiin se Aleksis Kivelle. Viimeinen kirjallisuusilta järjestettiin 20 p:nä helmikuuta. Sen ohjelma käsitteli Johannes Linnankosken elämänvaiheita ja hänen tuotantonsa merkitystä. Jokainen näistä illoista oli avoin yleisölle ja olivat ne verrat tain onnistuneita.

Pitäisi nyt mainittaman muutama sana niistä kolmesta käsityöillasta, jotka myöskin näyteiltojen sarjaan kuuluvina olemme viettäneet. Ensimäinen ja samalla onnistuneimmaksi muodostuva käsityöilta vietettiin 12 p:nä joulukuuta. Illan henki muodostui todellakin kodikkaaksi ja lämpimäksi. Siinä tytöt näpertelivät omia töitänsä ja pojat puuhasivat seuratalojen pohjapiirustusten kimpussa niin itsetietoisen näköisinä kuin arkkitehdit ainakin. Siinä eri maakuntien edustajat istuivat vierettäin veljellisessä sovussa kuin saman kodin lapset. Ohjelman suoritus oli niinikään onnistunut. Sanalla sanoen: ilta todella muodostui siksi, joksi se oli aiottu ja toivottukin.

Seuraava käsityöilta pidettiin 27 p:nä helmikuuta. Siinä tytöt opastivat poikia sukkien parsi-

misen jalossa taidossa. Eihän tästäkään illasta mitään huonoa sanottavaa ole, vaikka tunnelma ei varsin edellisen tasolle kohonnutkaan.

Viimeinen käsityöilta oli 30 p:nä huhtikuuta. Ohjelma kyllä tässäkin suoritettiin jotakuinkin tyydyttävästi, mutta yleisvaikutus jäi laimeaksi. Osaltansa lienee tähän vaikuttanut järjestelyajan niukkuus. Tässä illassa oli meillä ilo pitää vieraina Karjalalehden toimittaja Moilanen Viipurista ja opettaja Sederholm Kuusankoskelta. — Muuten kaikki kolme käsityöiltaa olivat oman toverikunnan keskeisiä.

Opintokerhomme järjestäminä on vietetty myöskin kaksi kotiopintonäyteiltaa. Ensimäinen oli tammik. 14 p:nä kursseilla. Toinen pidettiin 19 p:nä maaliskuuta. Siinä olivat vieraina kansanopistolaiset ja muutakin yleisöä. Ohjelma oli Kanteletarta valaisevaa ja muodostui ilta verrattain onnistuneeksi.

Vaikka „hengen" jalostaminen lieneekin opistossamme ollut huomattavalla etusijalla, niin ei sentään ole ruumistakaan kokonaan unohdettu. Toimintakauden alkupuolella huolehti tästä asiasta liikuntokasvatustoimikunta; loppupuolella kokonainen kerho. Tämä kerho järjesti oman väen keskeisen liikutokasvatusnäyteillan huhtik. 9 p:nä. Ylenmäärin onnistunut tämä ilta ei ollut, mutta antoihan kumminkin selvän näytteen siitä, mihin tapaan tässäkin suhteessa on työskenneltävä.

Ja nyt on vielä esittelemättä yksi ilta. Vaikkakin se tulee tässä mainituksi viimeisenä, niin on se kumminkin luettava vaikuttavimpien ja onnistuneimpien tilaisuuksien joukkoon. Se on 30 p:nä tammikuuta viettämämme Karjalailta. Kunniavieraiksi kutsuttiin siihen kansanopistolla olevat Vienan Karjalan lapset. Vaikuttavalla tavalla tuotiin illan ohjelmassa esille sorretun veljesheimomme kova kohtalo. Mieliin syöpyväksi muodostui tilai-

suus kaikille läsnäolijoille, mutta varsinkin noihin tunneherkkiin Karjalan lapsiin oli sen vaikutus voimakas. Tuskin yksikään heistä jaksoi olla kyyneltymättä. Liikuttavan vaikutuksen teki, kun he juhlan päättyessä kiitollisuuden osoitukseksi kättämme puristaessaan kyynelsilmin lausuivat: „Emme koskaan voi tätä iltaa unohtaa.” Huomasi, että nuo sanat purkautuivat esille voimakkaan tunteen pakoittamana. Ne olivat paras tunnustus, mitä juhlan järjestäjät olivat saattaneet toivoa.

Nuoriso-opistossa vietetyt näytetilaisuudet liittyvät unohtumattomana osana siihen lukemattomien muistojen sarjaan, joka rakkaaksi käyneen opintoajan loputtuakin opintotovereita toisiinsa yhdistää. Samalla, kun ne ovat meille olleet havainnollisina esimerkkeinä siitä, mihin tapaan mikin tilaisuus on järjestettävä, on niiden kautta juurrutettu sisimpäämme tiedon ja taidon ohella sitä valoisaa elämänuskoa, mitä kukin tulevalla toimialallamme tulemme varmaan suuressa määrin tarvitsemaan.

Nuoriso-opistolla 4 p:nä toukokuuta 1924.

Artturi Karjalainen.

Tienwiitta.

Seuralehdillä nuorisoseuratoiminnassa on tärkeä sijansa. Nehän ovat ensinnäkin seuran äänenkannattajia, joiden palstoilla nuorisoseura-asiaa valaisevat, innostavat ja herättävät kirjoitukset saatetaan julkisuuteen, jäsenten tietoon. Niinikään tulee seuralehtien kaikilla tavoin levittää ja eteenpäin viedä nuorisoseura-aatetta. Samoin seuralehtien kautta tehdään selvää uusimmista, parhaimpiin tuloksiin johtavista eri työmuodoista nuorisoseuratyömaalla. Kirjallisuuden leviämistä ja käyttöä niiden välityksellä edistetään j. n. e.

Seuralehden tarkoituksena on myöskin kehittää nuorison kirjallisia taipumuksia, jotka useinkin harjoitusten ja kokeilujen puutteessa surkastuvat ja kuihtuvat. Seuralehtien toimittaminen tarjoo nuorisoseuran jäsenille myös kehittävää ja monipuolista toimintaa, joka useinkin muodostuu yhdeksi kaikkein mielenkintoisimmista toimista. Onhan askartelu ja toiminta tunnustettu nykyään seuratoiminnassakin parhaimmaksi kasvattamis- ja kehittämiskeinoksi. „Työn kautta työhön" kuuluukin sääntö tästä. Tältäkin pohjalta lähtien ei seuralehtitoimintaa voida sivuuttaa nuorisoseuratyössä.

Seuralehtien kautta lujitetaan ja kasvatetaan myös toverihenkeä jäsenten kesken, jolla silläkin on merkityksensä elävöityneessä nuorisoseuratoiminnassa. Kaiken tämän vuoksi onkin seuralehtitoi-

minta vuosi vuodelta käynyt yhä tarpeellisemmaksi ja kaivatummaksi nuorisoseuratyössä.

Pääasialisesti niistä syistä, mistä edellä on puhetta ollut, on Suomen Nuoriso-opistossakin oppilaiden toverilehtenä ilmestynyt käsinkirjoitettu seuralehti, jota seuraavassa muutamalla sanalla kosketteIen ikäänkuin loppuyhteenvetona tästä toiminnasta lukuvuoden päätyttyä.

Jo heti syksyllä 1923 Nuoriso-opiston toimintavuoden alussa perustettiin sanotun opiston oppilaiden kesken nuorisoseura, nimeltä Otavan Tienhaaran Nuorisoseura. Tämän seuran toverilehtenä on sitten ilmestynyt seuralehti Tienviitta.

Silmämääränä Tienviittaa toimitettaessa on pidetty sitä, että jokainen oppilas ainakin kerran on ollut lehden toimittamisesta vastuussa. Yhdellä kertaa on aina kaksi oppilasta ollut samaa numeroa toimittamassa. Mitä muuten toimitustapaan tulee, on sääntönä pidetty, että jokainen Tienviittaan kirjoittaja itse kirjoittaa kirjoituksensa puhtaaksi, sekä muutenkin järjestää kirjoituksensa niin, että ne ovat valmiina kansiin nidottaviksi. Puhtaaksi kirjoittaessa on huomiota kiinnitetty riittävän suuriin ja säännöllisiin markinaaleihin, mahdollisimman selvään käsialaan ja kirjoitusten siistiin ulkoasuun.

Muuten on toimittajilla ollut oikeus vastaanottaa kirjoituksia toimittamaansa numeroon postistakin.

Lehden koko on ollut neljäs osa tavallisesta isosta kirjoitusarkista, joten lehti muodolleen tulee hieman suorakaiteiseksi. Tämä koko onkin huomattu käytännöllisimmäksi; lehden käsittelyssä ja rutistumistakin vastaan se on parempi kuin koko arkin suuruinen.

Tienviitta Otavan Tienhaaran Nuorisoseurassa on ilmestynyt aina johonkin erikoistilaisuuteen, kuten kerho- ja näyteiltoihin sekä juhliin. Tällä

tavalla on lehden sisältö tullut aina jonkun määrätyn asian ympärille aina sen mukaan, mihin tilaisuuteen lehti kulloinkin on ilmestynyt. Niinpä esim. kotiseutunumeroon on kirjoitukset otettu kotiseutuaiheisia, raittiusnumero on raittiushenkinen, liikuntokasvatusnumero käsittelee voimistelua ja urheilua j. n. e. Näin on kunkin tilaisuuden ohjelma myös Tienviitan välityksellä saatu kokonaisemmaksi ja kiinteämmäksi sen asian ympärille, minkä merkeissä on kulloinkin kokoonnuttu. Tällaisella järjestelyllä on epäilemättä ollut omat etunsa esim. kasvatuksellisessa suhteessa. Tuleehan täten eri asiat havainnollisemmin ja monipuolisemmin esitetyiksi, kun niitä useampi henkilö m. m. seuralehtikirjoitusten kautta parhaansa mukaan kokee valaista. Niinikään toimittajille tästä on se hyöty, että kukin toimittaja joutuu joka kerta valmistamaan lehden sisältöä uusista aiheista, joten heidän on jokainen numero koetettava sisältönsä puolesta saada erilaiseksi, eikä näinollen minkäänmoinen jäljitteleminen entisistä numeroista saata tulla kysymykseenkään.

Tienviitan kirjoitusten järjestelyssä on sääntönä ollut se, että kukin numero sisältää pääkirjoituksen, kaunokirjallisen osaston ja kirjallisuusosaston. Eritoten on painostettu, että pääkirjoitusta ei yhdestäkään numerosta saisi puuttua. Samoin, että jokaisen numeron kirjallisuusosastossa selostetaan ainakin yksi hyvä kirja mahdollisimman lyhyesti mutta havainnollisesti, jota kirjaa sitten kehotetaan jäsenten itsellensä hankkimaan.

Toimintavuotena 1923—24 on Tienviittaa ilmestynyt yhteensä 15 numeroa. Näistä on yksi numero ilmestynyt raittiusnumerona raittiusviikolla, yksi maatalousnumerona maatalousviikolla, kolme kotiseutunumeroa kotiseutuiltoihin, kaksi numeroa nuorisoseura-asian merkeissä seuran näyteiltoihin, yksi joulunumerona, yksi karjalanumero seuran jär-

jestämään Karjala-iltaan, kaksi kotiopintonumeroa kotiopintoiltoihin, yksi osuustoimintanumero seuran järjestämään S. O. K. 20-vuotisjuhlaan kansanopistolla, yksi nuorisoseurapäivänumero nuorisoseuran perustamistilaisuuteen Mikkelin pitäjän Lahnaniemeen, jonne nuoriso-opistolaiset kävivät perustamassa uuden nuorisoseuran Marianpäivänä, yksi liikuntokasvatusnumero seuran liikuntokasvatuskerhoon, yksi käsityönumero seuran käsityöiltaan. Siis yhteensä 15 numeroa, joka on hyvä tulos, katsoen toimintakauden lyhyyteen, joka oli noin 6 kk.

Lehden laajuutta ei ole kiinteästi määritelty. Mainita sopii, että muutamien numeroiden sivumäärä on useampia kymmeniä, joskin suppeampiakin numeroita on joukossa.

Tienviitan kuvitukseen on myös huomiota kiinnitetty. Hauskoilla vigneteillä y. m. kertomuksiin liittyvillä kuvilla on lehteä somistettu. Niinikään alkukirjainkoristelua ja kansilehtisomistusta on käytetty. Pyrkimyksenä on ollut, että kukin toimittaja itse kuvittaisi lehtensä mikäli mahdollista. Poikkeuksia tästä on kuitenkin täytynyt tehdä.

Lopuksi vielä muutama sana Tienviitan merkityksestä Otavan Tienhaaran Nuorisoseuran toiminnassa. Alussa jo tuli mainituksi, että seuralehtitoiminta tarjoo sopivaa ja kehittävää työtä. Tätä se on tarjonnut meillekin Otavan Tienhaaran nuorisoseuralaisille, toimintaa, josta monta herättävää ja kasvattavaa hetkeä muistossa säilyy.

Myöskin vaihtelua ja monta arvokasta ohjelman lisää on Tienviitta Tienhaaran nuorisoseuran tilaisuuksiin tuonut, ollen sen tarjoomat palat monasti yhtä huvittavia kuin kehittäviäkin.

Tunnelman luojana ja nostajana, varsinkin muutamissa tilaisuuksissa, on Tienviitalla ollut huomattava osansa. Siitä ei liene eri mielipiteitä.

Tienviitalla historiankin kannalta katsoen on tärkeä merkityksensä. Kunhan saadaan vuosikerta

vuosikerran jälkeen näitä toverilehtiä sidotuiksi ja seuran arkistossa säilytettäväksi, muodostuu siitä kokoelma, joka on parhain todistaja tuleville polville nuorisoseuran pyrkimyksistä ja saavutuksista. Ja on siis todellisinta historiikkia nuorisoseuratoiminnasta.

Kaiken edelläolevan perusteella voin vain loppulauseena lyhykäisesti mainita, että seuralehtitoiminta on todella työtä, jota ei enää meidän aikanamme saisi puuttua yhdestäkään maamme nuorisoseurasta. Toiminta ja hetket, mitkä tähän uhrataan, ei ole hukkaan heitetyitä. Tästä ovat yksimielisiä kaikki, jotka ovat seuralehtitoiminnan kanssa joutuneet kosketuksiin. Tämä olisi kovin suotavaa, sillä pyrkiväthän nuorisoseurat monipuolisen ja voimaperäisen toiminnan kautta kasvattamaan tähän maahan hyviä ihmisiä ja kunnon kansalaisia.

Oiva Puttonen.

Kerhotoiminnasta.

Nuorisoseuraliikkeen johdon taholta on nykyisin yhä enemmän ja enemmän alettu kiinnittää huomiota nuorisoseuratyön ohjaamiseen yksinomaisesta iltama- ja kokoustoiminnasta vakavampaan ja voimaperäisempään sisäiseen kasvatustyöhön.

Tämän päämäärän saavuttamiseksi on ehdottomasti parhain tähän saakka keksityistä työmuodoista kerhotoiminta. Jos se saadaan nuorisoseuroissa hyvään vireeseen, tietää se suunnatonta edistysaskelta meidän nuorisoseuratyössämme.

Kerhotoiminnan tarkoituksena on aivan lyhyesti esitettynä saada nuorisoseurojen jäsenistä mahdollisimman monet kasvattavaan toimintaan mukaanvedetyiksi. Nuorisoseurojen kasvatustyön tehoisuus riippuu hyvin suuressa määrässä siitä, kuinka tässä onnistutaan, sillä ovathan miltei kaikki kasvatustyön harrastajat nykyään tulleet siihen yksimieliseen tulokseen, että parhain välikappale kaikessa kasvatustyössä on mielenkiintoinen ja kehittävä työskentely. Ja juuri tällaista työskentelyä tahdotaan kerhotoiminnan kautta nuorille tarjota. Täten tulevat myöskin ne työmuodot, jotka kerhotoimintaan sisältyvät, perusteellisemmin ja voimaperäisemmin läpikäydyiksi, kuin mitä se olisi mahdollista ilman kerhotoimintaa.

Seuran jäsenien keskuudessa vallitsevaan toverihenkeenkin voi kerhotoiminta vaikuttaa hyvinkin suuressa määrässä. Yksinomainen iltama ja kokoustoiminta ei kykene lähentämään ja yhdistä-

mään seuran jäseniä kylliksi toisiinsa ja synnyttämään sellaista todellista, lujaa toverisuhdetta, joka on yksi edistysseuratoiminnan perusehtoja.

Syynä siihen, että kerhotoiminta on vielä tähän saakka verrattain vähän voittanut alaa, lienee se, että ei ole vielä herätty huomaamaan nuorisoseuratyön tähänastisissa muodoissaan olevan liian ylimalkaista ja kevyttä. Ja kerhotoiminta on vielä niin uutta, että mahdollisesti ollaan moninpaikoin myöskin epätietoisia sen käytännöllisestä järjestämisestä ja siitä, miten varsinainen toiminta kerhoissa tapahtuu. Nämät seikat ovat kumminkin niin verrattain helposti järjestettävissä, että ne eivät tee kiusaa juuri nimeksikään, kunhan vaan seuran jäsenissä ilmenee jokunenkaan määrä harrastusta todelliseen itsekasvatustyöhön.

Toimintakauden alussa työsuunnitelmaa laatiessaan seuran johtokunta harkitsee, mitkä kerhot voitaisiin seuraavana työkautena järjestää toimimaan sekä ehdottaa kullekin kerholle johtajan ja esittää ensimäisessä seuran yleisessä kokouksessa suunnitelmansa kokouksen hyväksyttäväksi. Jos ehdotus tulee hyväksytyksi, voidaan ryhtyä heti merkitsemään kuhunkin kerhoon liittyvät jäsenet. Kerhon jäsenet valitsevat nyt keskuudestaan kaksi henkilöä, jotka ennen valitun johtajan kanssa muodostavat kerhon johto- eli toimikunnan. Johtokunta laatii ensityökseen kerholle säännöt ja työsuunnitelman, jotka on alistettava nuorisoseuran johtokunnan hyväksyttäviksi. Johtokunnan velvollisuus on myöskin huolehtia, että kerho toimii sääntöjensä ja työsuunnitelmansa mukaan, ja on se vastuussa yleensä kaikesta, mikä kerhoa ja sen toimintaa koskee.

Kerhotoimintaa voidaan järjestää miltei kaikkia nuorisoseuratyön aloja varten. Mainittakoon tässä esimerkin vuoksi muutamia tärkeimpiä kerhomuotoja. Sellaisia ovat kotiopinto-, kotiseutu-, näy-

telmä-, laulu ja musiikki-, käsityö- ja liikuntokasvatuskerhot.

Kerhoissa koetetaan mahdollisuuksien mukaan syvennyttää niiden jäseniä etupäässä siihen alaan, jonka eteen kerhossa työskennellään, mutta myöskin opastaa ja innostaa heitä itseopiskeluun, kirjallisuuden käyttöön ja yleensä kaikkeen mikä on hyvää ja harrastamisen arvoista, sekä järjestää tilaisuuksia erilaiseen käytännölliseen harjoitteluun, kuten puhumisen, lausunnon, kaunoluvun, laulun, musiikin, leikin y. m.

Käytännössä tapahtuu toiminta etupäässä n. s. kerhoiltojen ja niissä annettujen kotitehtävien muodossa. Kerhoiltoja järjestetään määrättyinä aikoina, esim. kerran viikossa, ja pitää niissä jokaisessa ehdottomasti olla ohjelmaa, jota jäsenet vuorollaan suorittavat ja jonka valinnassa ja suorituksessa koetetaan päästä siihen, että se olisi mahdollisimman täysipainoista ja huolella valmistettua.

Kerhoillan ohjelma voi esim. olla seuraavanlainen: tervehdyspuhe, lausuntoa, esitelmä, musiikkinumero, kotiopinto- ja laululäksyn kuulustelu ja uusien valmistus, jokin pieni huvinumero, keskustelukysymys, edellisen illan pöytäkirja, seuraavan ohjelmaehdotuksen hyväksyminen, arvostelu ja leikkiä.

Kerhon jäseniä voidaan harjaannuttaa johtamaan kokouksia ja toimimaan kirjurina siten, että kuhunkin iltaan valitaan puheenjohtaja ja kirjuri jäsenten joukosta. Kuitenkin on parasta, että esim. sellaiset tehtävät kuin kotiopintoläksyjen kuulustelu ja valmistus ovat aina yhden henkilön, tavallisesti kerhon johtajan, huolena.

Koko kerhon toiminta ja vaikutus riippuu hyvin suuresti siitä, millainen onnistutaan saamaan johtaja. Siksi olisi hyvä saada kerhon johtajaksi joku paikkakunnan opettajista, tai joku muu hiukan kokeneempi ja oppineempi henkilö. Mutta pääasia

kumminkin on, että asianomaisella henkilöllä on innostusta asiaan ja hyvää tahtoa työskennellä johdettaviensa hyväksi.

Kerhotoiminnasta puhuttaessa on vielä otettava huomioon eräs seikka. Kerhot eivät saa muodostaa seuran jäsenien keskuuteen mitään jyrkästi toisistaan erossa olevia ryhmiä eli nurkkakuntia, vaan pitää jokaisen kerholaisen olla aina valmiina seuran yhteisiä tilaisuuksia y.m. harrastuksia tukemaan ja avustamaan.

„Otavan Tienhaaran Nuorisoseurassa" on sen ensimäisenä toimintavuotena ollut toiminnassa viisi eri kerhoa, nimittäin kotiopinto-, laulu-, näytelmä-, käsityö- ja liikuntokasvatuskerhot, ja on niiden toiminta järjestetty edellämainittuja suuntaviivoja noudattaen.

Toivottavasti saamme lähiaikoina Suomen Nuorison Liiton taholta julkisuuteen pienen opaskirjasen kerhotoimintaa varten. Mutta toivottavasti tämäkin kyhäelmä kykenee antamaan edes hyvin ylimalkaisenkaan käsityksen siitä, millaista on kerhotoiminta, mitä sen kautta tahdotaan aikaansaada ja miten sitä käytännössä toteutetaan.

Aate Lumiaho.

Juhlat, iltamat ja illanvietot.

Teoria ja praktiikka rinnastettuna, tieto ja taito toteutettuna käytännössä antaa kasvatustyössäkin parhaat tulokset. Ponnistuksia vaativa toiminta lisää voimia ja työtarmoa.

Nuoriso-opiston työskentelyssäkin on kuluneen opiskelukauden aikana käytännöllinen harjoittelu ollut hyvin huomattavalla sijalla. Tällaista toimintaa on erilaisten tilaisuuksien järjestäminen ja toimeenpano suurelta osalta edustanut. Tämä on kyllä usein antanut opiskelijoille liiankin runsaasti työtä. Mutta se ei sentään ole tuottanut voittamattomia vaikeuksia, vaikka varsinaiset opiskeluaineetkin ovat vaatineet ajan tarkkaan käyttämään.

Oppilaiden keskuudessa on näet ollut useilla eri harrastusaloilla työskentelijöitä, joten ennen saavutetut tottumukset ovat olleet suurena apuna. Ja vaikka yleensä onkin koetettu kaikkia nuorisoseuratyössä esiintyviä harrastus- ja toimintamuotoja kehittää, niin vaativammissa tilaisuuksissa ovat ohjelmansuorittajat saaneet erikoistaipumuksien mukaisen tehtävän. Samalla kun tällainen menettely on helpottanut työtä, on se myöskin varmemmin taannut tilaisuuksien onnistumisen.

Kukaan ei tästäkään toiminnasta ole saanut olla vapaana, vaan on jokainen — tavallisesti vuoron mukaan — joutunut taitojaan ja taipumuksiaan näyttämään. Kun eri tilaisuuksia talvikauden ku-

luessa on yhteensä järjestetty yli 30, ja ohjelmaa niissä on ollut tavallista runsaammin, on tämä vuoro usein uusiintunut. Mutta ponnisteluista on myöskin ollut vastaava hyöty; on saatu muille kasvattavia tilaisuuksia; ja opistolaisten omat voimat ovat saaneet kasvattavaa harjoittelua.

Tällaisista käytännöllis-kasvattavista tilaisuuksista ovat illanvietot, mutta erittäinkin iltamat ja juhlat olleet arvokkaimmat. Kukin tilaisuus on keskitetty aina jonkun määrätyn asian, kuten merkkipäivän, aatteellisen tarkoituksen t. m. s. ympärille. Niiden lähempi järjestely on tavallisesti annettu aina kutakin tilaisuutta varten valitun noin 5-henkisen toimikunnan tehtäväksi; ja milloin kyseessä on ollut vähän huomattavampi tilaisuus, on tämän lisäksi asetettu koristelu-, ravintola- tai muita aputoimikuntia sen mukaan, miten milloinkin on tarvittu. Toiset tilaisuudet ovat olleet yleisiä, toiset vain omassa keskuudessa pidettyjä. Ja muutamien toimeenpanossa ovat myöskin kansanopistolaiset olleet mukana. Niiden ohjelmista mainittakoon erikoisesti puheet, esitelmät, lausunto, näytelmät, seuralehti sekä laulu- ja soittoesitykset.

Juhlatilaisuudet.

Marraskuun 4 p:nä 1923 oli sekä Nuoriso- että kansanopiston yhteinen alkajaistilaisuus, jossa myöskin paikkakunnan yleisöä oli mukana. Seuraavan päivän iltana oli Nuoriso-opistoon saapuneilla oma tutustumisillanvietto joht. Ripsaluoman asunnossa. Ohjelmassa oli useita puheita, joissa m. m. esitettiin eri maakuntien nuorisoseuraterveiset tähän yhteiseen opiskelulaitokseen kokoonnuttaessa.

Raittiusviikolla marrask. 11 p:nä järjestettiin kansanopistolle yhteinen raittiusjuhla ja 6 p:nä jouluk. itsenäisyysjuhla, jossa olivat vain kummatkin opistolaiset. Jouluk. 18 p:n illaksi kutsuttiin

meidät kansanopiston kuusijuhlaan. Seuraavana iltana oli Nuoriso-opiston kuusijuhla Tienhaarassa*), johon opistojen opettajat vain oli kutsuttu. Tilaisuuden ohjelma oli melkein kokonaan vapaiden esityksien varassa. Ja ilta ohjelmineen muodostui harvinaisen lämpimäksi, jollaisia ei elämässään saa useita viettää.

Kevätlukukaudella tammik. 13 p:nä, nuorisoseurakurssien aikana vietettiin Topelius-juhla. Ja helmik. 3 pnä, jolloin joht. Ripsaluoma täytti 40 vuotta, järjestivät kummatkin opistolaiset arvokkaan juhlaillanvieton kansanopistolle. 23 p:nä maalisk. oli kansanopistolla Suomen Osuuskauppojen Keskusosuuskunnan 20-vuotisjuhla. Se oli Nuoriso-opiston ja paikallisen osuuskaupan järjestämä. Edellisen puolelta suoritettiin ohjelma. M. m. esitettiin Kaarlo Aspin kirj. näytelmä „Yllätys". Ja kun vielä mainitaan opistojen lopettajaistilaisuudet, on opiskelukauden tärkeimmistä juhlista jo kerrottu.

Iltamat.

Tavallisia iltamia on pidetty vain viisi. Helmik. 10 pnä oli iltama kansanopistolla olympialaisrahaston hyväksi. Nuoriso-opistolaiset vain avustivat ohjelmapuolta. Mäntyharjun retkeilyn yhteydessä oli nuoriso-opistolaisten oma iltama opistonsa hyväksi. Ja huhtik. 13 p:nä pidettiin molempien opistojen yhteinen iltama kansanopiston raja-karjalaisten oppilaiden avustamiseksi. Samalla ohjelmalla samaan tarkoitukseen oli 28 p:nä toinen iltama Mikkelin Palokunnan talolla. 27 p:nä huhtik oli Nuoriso-opiston näytelmäiltama, jossa esitettiin Artturi Järviluoman „Pohjalaisia".

Varsinaisia iltamia lukuisammin vietettyjä ovat olleet erilaiset

---

*) Rakennus, jossa Nuoriso-opisto sijaitsee.

Illanvietot.

Osasta niitä kerrotaan näyteiltain yhteydessä. Tässä tulkoon mainituksi vain illanvietot, joita on ollut opettajain ja oppilaiden nimi- ja syntymäpäivien johdosta. Nekin silloin tällöin järjestettyine vapaaehtoisine tilapäisohjelmineen ovat edistäneet omalta osaltaan itsekasvatustarkoituksia ja olleet rasittavan työn lomassa mieluisina virkistyshetkinä.

Opistojen lopettajaiset.

Sunnuntaina toukok. 4 p:nä oli kummankin opiston yhteinen päättäjäisjuhla. Opistojen johtajain puheiden lisäksi on sen ohjelmasta vielä mainittava oman lähes 100-henkisen sekakuoron lukuisat esitykset, joita pitkin talvea jo oli harjoiteltu ja eri tilaisuuksissa esitettykin. Kuoron johtajana on ollut johtajatar Auni Nuolivaara.

Maanantaina, seuraavana päivänä oli Nuoriso-opiston päättäjäistilaisuus, jossa jaettiin todistukset, opintokirjat ja opiston toverimerkit. Ja illalla kutsui johtaja oppilaansa vielä luokseen loppuillanviettoon. Näin oli Suomen Nuoriso-opiston ensimäinen lukuvuosi päättynyt.

Opintokauden kuluessa vietetyillä tilaisuuksilla on ollut suuri merkitys opiskelijoille. Työohjelmaan ne ovat tuoneet vaihtelua; ja käytännöllisenä harjoitteluna ne ovat opiskelua täydentäneet. Mutta sellaisten järjestelyssä saavutettua tottumusta ei myöskään ole vähäiseksi arvioitava. Jokaiselle opistolaiselle on Nuoriso-opiston juhla- y. m. tilaisuuksista jäänyt monta arvokasta kokemusta, kaunista muistoa ja vaikutelmaa, jotka tulevissa tehtävissä varmaan ovat suurena apuna.

M. S:nen.

Äiti ja Sirkka-Liisa

Eräs tilaisuus *).

On ihanata
silloin elon satu,
kun kaunihina
ihmislapsen latu
etehensä aukeaa.

On kaunoisinta
ihmiselo silloin,
kun lasten kera
isä, äiti illoin
luokse kotilieden saa.

On elo silloin
suurta, pyhää juhlaa,
kun lahjojansa
sille taivas tuhlaa
uskoin sille uuden elämän.

*) Tapauksista rikkaan talven aikana saivat nuoriso-opistolaiset tervehtiä aivan uutta nuorisoseuraihmistä, joka jouluk. 14 pnä ilmestyi johtaja Ripsaluoman perheeseen. Tilaisuuden kunniaksi sepitti herkkäsieluinen Martti Suominen onnellisille vanhemmille omistetun kauniin runon, jonka tässä julkaisemme.

Naisvuoren näkötornin juurella

Retkeilyt.

Lukuvuoden kuluessa ovat nuoriso-opistolaiset tehneet useita retkiä ympäristöön. Retket on tehty pääasiassa nuorisoseura-aatteen tunnetuksitekemistä silmälläpitäen. Vain pari retkeä on tehty suoranaisessa opintotarkoituksessa.

Ensimäinen retki tehtiin Hirvensalmen Syväsmäen kansakoululle 9 p:nä joulukuuta. Perillä oli illanvietto ja kokous, jossa perustettiin nuorisoseura. Uuden seuran puheenjohtajaksi valittiin opett. T. Kahilainen. Tilaisuudessa puhuivat johtaja Ripsaluoma, johtaja Nuolivaara, opett. Kahilainen ja nuoriso-opistol. Martti Suominen.

16:n päivänä joulukuuta kävivät oppilaat Ville Saarinen ja Martti Suominen Maavedellä herättämässä ennen toimineen, mutta sittemmin nukkuneen nuorisoseuran.

Laskiaisena, 4 p:nä maaliskuuta, käytiin Mikkelissä. Siellä katsottiin vanha kivisakasti ulkoa sekä sisältä, kiivettiin Naisvuoren torniin, käytiin kummassakin kirjapainossa sekä tutkittiin yhteiskoulun huoneusto, jonka jälkeen mentiin Tanskasen kahvilaan viettämään puhein, lauluin ja soitoin jälellä olevaa iltahetkeä, kunnes sitten illalla kymmenen aikana tulevalla junalla palattiin Otavaan.

9 p:nä maaliskuuta tekivät nuoriso-opistolaiset retken Mäntyharjun kirkonkylän nuorisoseuran talolle. Siellä toimeenpantiin iltama Nuoriso-opiston hyväksi. Iltamassa puhuivat joht. Ripsaluoma ja opist. Viljam Tammisto. Muina ohjelman numeroina esitettiin kuorolaulua, lausuntoa ja soittoa sekä Kaarlo Asp'in kirjoittama näytelmä „Yllätys".

25 p:nä maaliskuuta eli Marianpäivänä tehtiin retki Hietasen aseman lähellä olevalle Lahnaniemen koululle. Sinne myöskin perustettiin nuorisoseura, jonka puhenjohtajaksi valittiin opett. neiti Bergström. Kokouksen yhteydessä puhuivat taiteilija K. Kultalahti, opistolaiset Matti Saarits, Martti Suominen ja Hilma Lehtimäki. — Samana päivänä oli n.opistol. Viljami Tammisto joht. Nuolivaaran kanssa Juvalla esitelmöimässä.

6 p:nä huhtikuuta johtaja Ripsaluoma ja muutamia oppilaita tekivät retken Ristiinan Koivakkalan koululle. Siellä myöskin perustettiin nuorisoseura, vaikkakin sen jäsenmäärä jäi vain kymmeneen ja alkuunpääsy muutenkin tuntui epävarmalta.

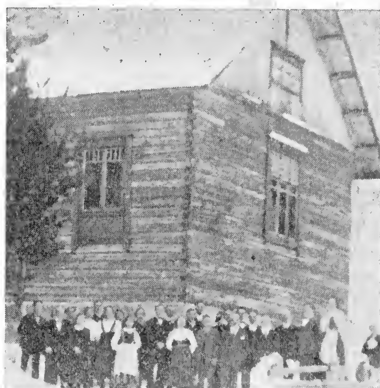
17 p:nä huhtikuuta tehtiin kävelyretki Otavan maatalouskouluille. Siellä saatiin tutustua koululaitoksiin puolelta ja toiselta.

Huomattavin tehdyistä retkistä oli käynti Helsingissä, jonne matkustettiin 20 p:nä huhtikuuta ja palattiin 24 p:n aamuna. — Perillä saatiin tutustua moniin huomattaviin rakennuksiin ja laitoksiin y. m. nähtävyyksiin. Käytiin Kallion ja Nikolain kirkoissa, S. O. K:n ja Stockmanin liiketaloissa, Kone- ja siltarakennus O. Y:n tehtaissa, Helsingin Sanomain kirjapainossa, Presidentin linnassa, Kansallismuseossa, Kansallisteatterissa, jossa saatiin tarkastella sen näyttämölaitteita, Yliopiston kirjastossa, Kotimaisen Työn Liiton toimistossa ja Suomen Nuorison Liiton ja Kansanvalistusseuran huoneustoissa, joissa näiden suurten valistusliikkeiden johtokeskukset sijaitsevat. Täällä oltiin

myöskin tilaisuudessa laulaa Suomen Nuorison Liiton puheenjohtajalle ministeri Niilo Liakalle.

Kaikilta näiltä retkiltä säilyvät muistot kauan retkeilijöiden mielissä. Niiden kautta saatiin tutustua ympäristöön ja useammassa tapauksessa oli tilaisuus tutustua tuleviin tehtäviin nuorisoseuratyön alalla.

Matti Saarits.

Mäntyharjun Nuorisoseuran talolla

Arkisto hoitajineen

Kotiseututyö Nuoriso-opistossa.

Teoreettisen kotiseutuopetuksen ohessa järjestettiin Nuoriso-opistossa myöskin käytännöllistä kotiseutuainehiston keräilyä. Tämä tuli kysymykseen nuorisoseuramerkkivaatimusten suorittamisessa. Tarkoituksena on luoda vaatimaton kotiseutuarkisto, jota stten voitaisiin vastaisuudessa käyttää havaintovälineenä.

Tässä tarkoituksessa sitoutui jokainen opistolainen joululomalla hankkimaan kuvakokoelmaa varten vähintäin kolme valokuvaa tai tushipiirrosta: kotinsa, kotipitäjänsä kirkon ja kotikylänsä seuratalon (missä sellainen oli) kuvat. Muita kuvia sai jokainen hankkia, mikäli kokoelmaan sopivia oli saatavissa. Kuvakokoelman lisäksi päätettiin kerätä puumerkkejä, viljelyshistoriaa, elämäkertoja, sananlaskuja, satuja, tarinoita, taikoja, kansanlauluja, piirilauluja j. n. e.

Toiveiden mukaisesti saatiinkin ainehistoa kokoon melko runsaasti. Se oli nyt vain järjestettävä kotiseutuarkistoksi.

Tällaiselle arkistolle on asetettava verrattain suuret vaatimukset, ennenkuin se vastaa tarkoitustaan. Siinä ensinnäkin täytyy kaikki olla helposti löydettävissä ja helposti käytettävissä, jos kuka tahtoo arkistoa käyttää tutkimustarkoituksissa, esitelmien valmistukseen tai aiheena erilaisiin taideluomiin. Kuvat, puumerkit, kangasmallit y. m. sellaiset pitää olla helposti näytteille järjestettävissä, jolloin niitä voidaan käyttää myöskin koristelutarkoituksiin. Samalla tietysti tulee huolehtia siitä, että ne ovat hyvässä säilössä.

Niitä periaatteita silmällä pitäen suunniteltiin Nuoriso-opistossa arkistonhoitojärjestelmä, joka pääpiirteissään sisältää seuraavaa:

Valokuvat liimataan 25×32 cm. suuruisille tukeville pahvilevyille, 2 kpl. kuhunkin. Niihin lävistetään reiät ja säilytetään pahvikoteloihin pantavissa kansissa, joissa on tavalliset kirjeenvaihtojärjestäjät. Tarpeentullen voidaan ne helposti ottaa pois ja asettaa näytteille. Tushipiirrokset, puumerkit ja suuriraitaiset kangasmallit tehdään 15× 20 cm. suuruisia ja niitä liimataan vain yksi kappale kuhunkin pahvilevyyn; säilytetään ja näytteille asetetaan samoinkuin valokuviakin. Pahvilevyn toiselle puolelle voi sitten tushilla kirjoittaa selityksen ja hankauksen välttämiseksi panna suojuspaperin pahvilevyjen väliin niitä säilöön asetettaessa.

Muut keräystuotteet kirjoitetaan neljännesarkin suuruiselle hyvälle paperille (sananlaskut y. m. sellaiset yksi kappale kuhunkin, toiselle puolelle selitys) ja säilytetään kukin laji erikseen sitä varten valmistetuissa kansissa. Kun kannet tulevat täyteen, sidotaan ne kirjoiksi, joissa on sisällysluettelo ja asianmukainen järjestely. Kutakin sidosta kohti on arkistokortti korttilaatikossa ja siinä on lyhyesti selitetty, mitä sidos sisältää.

Tämän järjestelmän avulla saavutetaan se, mihin pyritään. Nuoriso-opiston kotiseutuarkisto tu-

lee muodostamaan aivankuin pienen kirjaston, jonka jokaiseen lehteen on kätketty palanen Suomen sivistyshistoriaa.

Kukapa Suomen nuorisoseurojen tuhansista jäsenistä ei haluaisi samanlaista kirjastoa myöskin omaan nuorisoseuraansa.

A. R.

Nuoriso-opiston kurssitoiminnasta.

Tarkastaessamme nuorisoseuraliikkeen kehitystä suurin piirtein sen neljän vuosikymmenen kuluessa, minkä se on toiminut, niin huomaamme, että järjestötoiminta on laajentunut ja lujittunut, ja työmuodot jatkuvasti kehittyneet. Nuorisoseurojen toimintaohjelmaan on kyllä alunpitäen kuulunut verrattain monta eri työmuotoa ja harrastusalaa, mutta kuitenkin monessa nuorisoseurassa oli iltama- ja juhlatoiminta muodostunut tärkeimmäksi jopa ainoaksikin työmuodoksi. Toiminta yleisesti oli joukkotoimintaa. Harvoissa seuroissa tuli kysymyk seen yksilöiden järjestelmällinen itsekasvatus.

Sitä mukaa kuin nuorisoseuraliike on laajentunut, työmuodot kehittyneet, on myöskin ruvettu vaatimaan niin seuroilta kuin yksilöiltäkin järjestelmällistä, nuorisoseurojen periaatteen mukaista toimintaa. Ja samalla on jouduttu etsimään uusia työtapoja ja menetelmiä, joiden avulla on koetettu herättää nuorisossa innostusta vakavaan itsekasvatustyöhön. Yhtenä tällaisena nuorison itsekasvatusharrastuksen elvyttäjänä, joka viime vuosina on huomattavasti tullut käytäntöön, voidaan pitää kurssitoimintaa. Eikä ainoastaan innostuksen ja harrastuksen herättäjänä, vaan myös alkeellisimpien nuorisoseuratyön ja tietojen antajana on kurssitoiminta verrattain tehoisa työmuoto. Voidaan sanoa, että kurssitoiminta on osaltaan vaikuttanut siihen norisoseuraliikkeen nousuun, joka viime vuosina on ollut melkein kaikkialla havaittavissa.

Tässä ei ole tilaisuutta käydä laajemmin selostamaan kurssitoiminnan tarkoitusta, sen merkitystä nuorisoliikkeelle ja niiden käytännöllistä järjestelyä, vaan täytyy rajoittautua Nuoriso-opiston ja Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuran järjestämiin nuorisoseuratyön opastus- ja neuvontakursseihin, jotka pidettiin Otavan Kansanopistolla tammikuun 12—18 p:nä. Osanottajia kursseilla oli seuraavasti: Suur-Savon Keskusseuran paikallisseurojen edustajia 22, Otavan kansanopiston oppilaita 50 ja Nuoriso-opiston oppilaita 29. Yhteensä 101.

Kurssien ohjaajana toimi johtaja Aukusti Ripsaluoma.

Luentoja ja esitelmiä pitivät kurssien aikana seuraavat henkilöt:

Tohtori Armas Nuolivaara: kurssien avajaispuhe ja esitelmiä itsekasvatuksesta kaksi sekä raittius- ja siveellisyystyöstä yksi. Johtaja Aukusti Ripsaluoma esitelmöi aineista: nuorisoseurojen työsuunnitelmat, johtokunnan tehtävät, nuorisoseurat ja varhaisnuoriso, neuvontatyö ja kotiseututyö. Neuvoja Jaakko Kangastalo esitelmöi nuorisoseurojen musikaalisista harrastuksista ja huvielämästä nuorisoseuroissa. Tohtorinna Elsa Hästesko esitelmöi Suggestian vaikutuksesta ihmiseen. Johtaja Levämäki piti kansantaloudesta kolme esitelmää. Taiteilija Arvi Mahsikka luennoi puhekielestä, lausunnosta, korostuksesta, pausseista ja rytmistä. Nuoriso-opistolaisista pitivät esitelmiä seuraavat oppilaat: nuorisoseurojen historiasta ja tarkoituksesta Martti Suominen, nuorisoseurojen jäsenvelvollisuuksista Viljam Tammisto, opintokerhotoiminnasta Matti Saarits, nuorisoseurataloista Evert Vartiainen, seuralehdistä Anni Sairanen, puhumisesta ja lausunnosta Aleksi Kultalahti, näytelmistä ja näyttelemisestä Vilho Saarinen, kokous- ja iltamatoiminnasta Hilma Lehtimäki, yhteiskunnallis-talou-

dellisesta kasvatuksesta Artturi Karjalainen ja liikuntokasvatuksesta Aate Lumiaho.

Keskustelukysymyksiä alustivat seuraavat: koti ja nuorisoseurat — Sulo Leppälä, nuorisoseuramerkkivaatimukset — Oiva Puttonen, järjestyksenpito nuorisoseuroissa — Eino Rantapelkonen, arkistonhoito — Elli Koivunen.

Kurssien aikana järjestettiin useita juhla- ja näytetilaisuuksia. Sunnuntaina 13 päivänä oli Topelius-juhla, jonka ohjelmasta mainittakoon tohtori Armas Nuolivaaran ja Martti Suomisen puhe, johtajatar Tilda Löthman ja tohtorinna Auni Nuolivaara esittivät kaksinlaulua, lausuntoa esitti Aleksi Kultalahti, kuorolaulua opistojen sekakuoro tohtorinna Nuolivaaran johdolla. Lopuksi oli kaksi kuvaelmaa „Aikojen kuvastin" ja „Kalle ja Kaisa". Tilaisuus muodostui erinomaisen kohottavaksi isänmaalliseksi juhlatilaisuudeksi.

Maanantaina 14 p:nä järjestivät nuoriso-opistolaiset kotiopintoillan. Ohjelmassa oli Oiva Puttosen tervehdyspuhe, Ville Saarisen lausuntoa, johtaja Aukusti Ripsaluoman esitelmä y.m. Opintojen johtajana toimi Matti Saarits.

Tiistaina 15 p:nä järjestettiin näytekokous. Tervehdyspuheen piti Martti Suominen, Maija Itkonen luki kertomuksen, keskustelukysymyksen „Kuinka tulisi käyttää lomahetkensä" alusti Matti Saarits, Hilma Häkkinen esitelmöi Kalevalasta, taiteilija Kaarlo Kultalahti ja Elina Kurvinen esittivät lausuntoa ja johtaja Levämäki puhui. Tilaisuuteen ilmestyi käsinkirjoitettu sanomalehti, jonka luki Oiva Puttonen.

Keskiviikkona 16 p:nä vietettiin kirjallisuusilta Aleksis Kiven muistolle. Illan ohjelma oli keskitetty Aleksis Kiven ja hänen tuotantonsa ympärille. Helvi Koivunen lausui runon, neuvoja Jaakko Kangastalo kertoi käynnistään Aleksis Kiven kuolinmökillä, tohtori Armas Nuolivaara esitelmöi Aleksis Kivestä,

Hilma Lehtimäki luki kertomuksen Sunnuntai-ilta Vuohenkalman torpassa, taiteilija Arvi Mansikka lausui Eino Leinon „Aleksis Kiven" sekä esitti katkelman „Seitsemästä veljeksestä". Lopuksi esitettiin kuvaelma „Seitsemästä veljeksestä". Ilta muodostui ehyeksi, tunnelmarikkaaksi, Aleksis Kiveä ja hänen tuotantoansa valaisevaksi juhlatilaisuudeksi.

Torstaina 17 pnä järjestettiin savolainen kotiseutuilta. Ohjelmassa opettaja Kahilaisen tervehdyspuhe, savolaisia kehtolauluja esittivät opiston tytöt tohtorinna Nuolivaaran johdolla, savolaisen heimon historiikkia esitti tohtori Nuolivaara, vanhan kansan soittokappaleita soitti viululla Aate Lumiaho, runon lausui taiteilija Arvi Mansikka, vanhoista kosinta- ja häätavoista esitelmöi Olga Kokkonen, sadun kertoi Vilho Saarinen, kanteleen soittoa esitti Oiva Puttonen ja kotiseutuaiheisen sanomalehden, joka tilaisuuteen ilmestyi, luki Martti Suominen. Lopuksi esitettiin kaksiosainen näytelmä savolaisista kosinta- ja häätavoista.

Perjantaina 18 p:nä oli kurssien päättäjäiset. Aluksi puhui johtaja Aukusti Ripsaluoma useista ihmiselämässä ja etenkin nuorisoseuratyössä varteen otettavista seikoista. Etupäässä terotti hän toveruuden merkitystä nuorisoseuratyön menestymisen ehtona, ja että kaikenlaisessa kasvatustyössä on aina käytettävä apuna rakkauden suurta voimaa.

Tohtori Armas Nuolivaara puhui Schiller'in lausuman ajatuksen johdosta „Voittaja suurin on se, ken itsensä voittanut on".

Puheita pitivät vielä neuvoja Jaakko Kangastalo, Olga Kokkonen ja opettaja Kahilainen. Kanteleen soittoa esitti Oiva Puttonen, lastun luki Aapo Inkinen ja taitelija Arvi Mansikka lausui runon „Lapin kesä". Tilaisuus päätettiin „Maamme-laululla".

Edellämainituista kurssien aikana pidetyistä esitelmistä ja tilaisuuksista käy selville, että kurssien ohjelma on ollut verrattain monipuolinen, ainakin

kaikki tärkeimmät nuorisoseurojen työmuodoista ovat olleet edustettuina. Kun näiden opastus- ja neuvontakurssien tarkoituksena oli elvyttää Suur-Savon nuorisoseurojen toimintaa antamalla paikallisseurojen edustajille alkeellisimpia tietoja nuorisoseuratyössä, innostaa heitä, tutustuttaa kansanopiston nuorisoa nuorisoseuratyöhön ja tarjota nuoriso-opistolaisille tilaisuuden ottaa osaa käytännölliseen kurssitoimintaan, niin voidaan kursseja pitää hyvin onnistuneina. On luonnollista, että tällaiset kurssit, joiden osanottajain lukumäärä nousi aina sataan asti, muodostuvat jossain määrin hajanaisiksi, joukkotoiminnaksi. Ei voida läheskään kaikille kurssilaisille tarjota omakohtaista käytännöllistä toimintaa, joka olisi välttämätön. Kuten sanottua, voidaan näitä kursseja pitää onnistuneina, joka osaksi johtuu siitä, että kursseille saatiin harvinaisen paljon luennoitsijoita, lukuunottamatta nuoriso-opistolaisia. Voimme olla vakuutettuja siitä, että näiden viikon kestävien kurssien aikana voitiin nuorisolle selostaa nuorisoseuratyön monta eri puolta, antaa ohjeita käytännölliseen nuorisoseuratyöhön, innostaa heitä itsekasvatukseen ja osottaa, kuinka tärkeätä on jokaisen yksilön kasvattaa itsestään hyvä ihminen ja kunnon kansalainen.

V. T.

Suomen Nuoriso-opisto 1923—24.

Alkuvaiheet.

Heti senjälkeen, kun Uudellakirkolla toiminut Nuorisoseuraopisto lopetti toimintansa, oltiin nuorisoseurapiireissä kaikkialla yksimielisiä siitä, että samansuuntaista opistotoimintaa on jatkettava. Samanlaisen yksimielisen päätöksen tekivät myöskin Harjavallassa 1922 pidetyt Suomen yleiset nuorisoseurapäivät. Kaikki eivät silloin vielä kuitenkaan uskaltaneet toivoa vakinaisen, pysyvän opiston aikaansaamista.

Kun palasimme Harjavallan kokouksesta ja selvittelimme kokousvaikutelmia, tuli eräiden Etelä-Karjalan edustajien kanssa puheeksi myöskin opistokysymys. Tällöin lausui allekirjoittanut sen ajatuksen, että opistosta olisi saatava säännöllisesti toimiva, toisvuotista kansanopistoa vastaava oppilaitos, joka saisi kansanopistoille kuuluvan valtioavun. Tältä pohjalta lähti sitten Suomen Nuorison Liiton johtokuntakin asiaa kehittämään. Jo samana syksynä asetti johtokunta keskuuteensa toimikunnan, jonka tehtävänä oli ottaa selvää opiston perustamismahdollisuuksista, tehdä opistoasiaa tunnetuksi sekä kaikin puolin toimia sen kypsyttämiseksi. Toimikunnan jäseniksi valittiin Kaapro Moilanen, Martti Alpiranta ja Aukusti Ripsaluoma.

Tämän toimikunnan jäsenistä Moilanen ja Ripsaluoma kävivät senjälkeen useita kertoja neuvottelemassa opiston mahdollisuuksista päästä toisvuo-

tisena kansanopistona toimivaksi laitokseksi sekä kouluhallituksessa että erinäisten muiden vaikutusvaltaisten henkilöiden luona. Kaikkialla oltiin asialle myötämielisiä. Kaikilla oli myöskin omakohtaisia kokemuksia siitä, miten kipeästi vapaina valistusjärjestöinä toimivat yhdistykset kaipaisivat uhrautuvia, nostavia ja kohottavia voimia; niitä toivottiin saatavan perustettavasta opistosta.

Tästä kaikesta rohkaistuneena uskalsi Suomen Nuorison Liiton johtokunta toteuttaa Harjavallan kokouksen päätöksen, päättäen keväällä 1923 perustaa toisvuotisen vapaalle valistustyölle omistetun oppilaitoksen, jolle annettiin nimeksi Suomen Nuoriso-opisto. Sen oli saman vuoden syksyllä avattava porttinsa kaikille niille, jotka Suomen nuorison keskuudessa muodossa tai toisessa haluavat sen kohottamiseksi työskennellä vapaan valistustyön vainiolla.

Nuoriso-opiston ensimäiseksi johtokunnaksi valitsi Liiton johtokunta toimittaja Kaapro Moilasen Viipurista, opettaja J. P. Sederholmin Kuusankoskelta, kirjailija Elsa Hästeskon Jyväskylästä, tohtori Armas Nuolivaaran Otavasta ja opettaja Aukusti Ripsaluoman Laihialta, joka, viimemainittu, jo sitä ennen oli valittu opiston johtajaksi. Johtokunnan velvollisuudeksi annettin vuokrata Keski-Savon kansanopistolta Nuoriso-opistolle huoneusto, järjestää opiston talous ja yleensä toimia niin, että opisto laillisena ja säännöllisenä oppilaitoksena Liiton johtokunnan hyväksymän ohjelman mukaisesti pääsee aikanansa alottamaan työnsä. Keski-Savon kansanopisto Otavassa tuli Nuoriso-opiston paikaksi sen johdosta, että sieltä oli tehty verrattain edullinen tarjous opettajavoimiin ja huoneustoon nähden.

Elokuun 17 p:nä Otavassa ensi kerran kokoontunut Nuoriso-opiston johtokunta valitsi puheenjohtajakseen Armas Nuolivaaran, varapuheenjohta-

Nuoriso-opiston lu

Kello	Maanantai	Tiistai	Keskiviik
7,30—8,15		Tehtävien valmist	
8,15—9			A
9—9,45	Raamattutunti	Kirjoitus ja kielioppi	Kirjoitus ja kie
10—10,45	Nuorisoseuratyö	Nuorisoseuratyö	Nuorisoseura
10,55—11,40	Kirjanpito	Voimistelu tytöillä Ääniharjoitus pojilla	Voimistelu p Ääniharjoitus
11,40—12,20			Kahviaika 11,40—
12,20—1,05	Historia	Historia	Historia
1,15—2	Maatalous	Maatalous	Kunnallistie
2—3,45			Pä
3,45—4,30	Laulua (teoriaa)	Puhuminen ja lausunto	Puhuminen lausunto
4,30—5,15	Laulukerho	Näytelmäkerho	Näytekokou
5,15—7	Laulukerho	Näytelmäkerho	Näytekokouk
Sunnuntai		Hartaushetki klo 10 e.p.p.	Puheha

...ujärjestys 1923—24.

...o	Torstai	Perjantai	Lauantai
...elua ja yksityisnäytteitä.			
...miaisaika.			
...oppi	Kirjoitus ja kielioppi	Kirjallisuus	Kirjallisuus
...ö	Nuorisoseuratyö	Terveys- ja raittiusoppi	Terveys- ja raittiusoppi
...lla ...öillä	Kirjanpito	Voimistelu pojilla Ääniharjoitus tytöillä	Voimistelu tytöillä Ääniharjoitus pojilla
...1,50. Laululeikkejä 11,50—12,20.			
	Yhteiskuntaoppi	Yhteiskuntaoppi	Kotiopinnot
...	Kansantalous	Voimistelun johto	Kotiopinnot
...välliaika.			
...a	Kirjallisuus	Kirjastotyö	Kotiseututyö
...ia	Leikin johto	Kirjastotyö	Lauantaisiivous
...ia	Kuoroharjoitus	Naisten kokous Miesten kylpy 5,15—6,15	Miesten kokous Naisten kylpy 5—7,15
...ituksina esitelmiä yleisölle klo 5—7 i.p. tai juhlia.			

jakseen Kaapro Moilasen sekä sihteerikseen ja opiston talouden- ja rahastonhoitajaksi Aukusti Ripsaluoman.

Johtokunnan toiminta muutenkin sujui aivan toiveiden mukaisesti. Kansanopistolta vuokrattiin huoneusto ja tehtiin kansanopiston opettajien kanssa sopimus opetusvelvollisuudesta Nuoriso-opistossa, ja syysk. 21 p:nä kyväksyi kouluhallitus Suomen Nuoriso-opiston toisvuotiseksi kansanopistoksi kaikilla niillä oikeuksilla, mitä tällaiselle oppilaitokselle kuuluu. Opiston ohjelma niinikään hyväksyttiin sellaisena kuin Suomen Nuorison Liitto oli sen laatinut.

Näin oli opisto päässyt varmalle pohjalle. Opiston johtokunta voi nyt kiertokirjeillä ja sanomalehti-ilmoituksilla kehoittaa edistysseuratyöhön halukkaita henkilöitä hakemaan opistoon ja valistusjärjestöjä lähettämään sinne oppilaita. Ja kun oppilaitakin riittävästi ilmaantui, voitiin marrask. 4 p:nä 1923 tämä laatuaan ainoa kansanopisto avata Suomen nuorisolle. Vaatimattomin juhlamenoin, jotka vietettiin yhdessä Keski-Savon kansanopiston kanssa, alotettiin, Jumalaan luottaen, työ Suomen Nuoriso-opistossa.

Lukuvuosi 1923—24.

Nyt päättyneelle lukuvuodelle, opiston ensimäisenä varsinaisena työkautena, on ollut ominaista opistotraditsioonein luominen eri aloilla. Erikoistarkoitukseen sovellettuna on sen täytynyt luoda jonkun verran totutuista kansanopistotavoista eroavat työmuodot, samalla kuin vaatimukset on asetettu suuremmiksi kuin tavallisessa kansanopistossa.

Syyslukukausi, joka alotettiin marrask. 4 p:nä, päättyi jouluk. 19 p:nä Nuoriso-opiston toverikunnan keskuuteensa järjestämällä erittäin lämminhenkisellä kuusijuhlalla. Kevätlukukausi alkoi tammik. 10 p:nä ja päättyi toukok. 5 p:nä, joten opetusta on

kestänyt jotenkin täsmälleen 24 viikkoa, lupapäivätkin kun on käytetty opintoretkiin y. m. sellaisiin tarkoituksiin. Työpäivien luku on 140; lisäksi juhla- ja lupapäivinä järjestetyt tilaisuudet ja harjoitukset. Varsinaiset opintoretkeilypäivät on merkitty työpäiviksi.

Mitä toverielämään, oppilaiden saavutuksiin ja harrastuksiin y. m. sellaisiin tulee, viittaan vain tässä julkaisussa edelläoleviin kirjoituksiin. Virkistys-, huvi- ja juhlatilaisuudet ovat niissä myöskin lyhyesti selostettuina.

Yleisenä vaikutelmana lukuvuoden työstä voin todeta, että työtä on ollut niin paljon kuin sitä yleensä on voitu suorittaa; ehkäpä joskus ponnistelut ovat muodostuneet ylivoimaisiksikin. Jonkun verran ainakin on ohjelmaa supistettava vastaisuudessa. Toivottavasti kuitenkin työssä myöskin voimat ovat varttuneet.

Enemmän kuin puolet oppilaista on asunut opistojen omissa suojissa, ja kaikki ovat ainakin osittain käyttäneet kansanopiston ruokalaa, jossa he ovat olleet kansanopiston talousopettajan neiti Aini Hirvelän uskollisessa hoidossa. Ruoka on maksanut Smk. 290: — kuukaudessa, asunto samalta ajalta Smk. 50—75: —.

Nuoriso-opisto on lukuvuoden kuluessa lähettänyt 494 postilähetystä, joista 401 on ollut kirjoitettuja kirjeitä.

Nuoriso-opiston opettajat.

Nuoriso-opiston vakinaisena opettajana on lukuvuoden 1923—24 toiminut ainoastaan laitoksen johtaja. Tämä järjestelmä onkin toistaiseksi käynyt päinsä, kun Keski-Savon kansanopiston opettajisto on ottanut osaa opetustyöhön.

Opiston opettajina ovat toimineet seuraavat henkilöt:

Ripsaluoma, Aukusti, opettaja, opiston johtaja. Aineet: uskonto, nuorisoseuratyö, Suomen kieli, kirjallisuus, puhetaito, terveysoppi, raittiusoppi, kotiopinnot, kirjastotyö, kotiseututyö ja voimistelu.

Nuolivaara, Armas, filosof. toht. Aineet: historia, yhteiskuntaoppi ja kansantalous.

Mandi Laine

Aini Hirvelä

Nuolivaara, Auni, tohtorinna, laulun ja soiton opettaja.

Sipilä, Kalle, agron. Aineet: kirjanpito, maatalous ja kunnallisoppi.

Laine, Mandi, opettajatar, leikin opettaja.

Näiden vakinaisten opettajien lisäksi ovat seuraavat kansalaiset olleet opistossa antamassa erikoiskursseja ja luennoimassa:

Mansikka, Arvi, taiteilija, erikoiskurssi lausunnossa.

Kultalahti, Kaarlo, taiteilija, erikoiskurssi näyttämöopissa.

Levämäki, Salomon, johtaja, 12 luentoa kansantaloudesta ja kansantalouspolitiikasta.

Alpiranta, Martti, S. N. L. sihteeri, 6 luentoa kuvaelmien järjestämisestä, koristeluopista ja kansallispuvuista; käytännöllistä harjoittelua.

Moilanen, Kaapro, toimittaja, 5 luentoa Ruotsin, Norjan ja Tanskan vapaasta valistustyöstä.

Sederholm, J. P., opettaja, 3 luentoa keskusseurojen arkistosta, sen hoidosta ja järjestelystä.

Pietilä, Antti J., professori, 2 luentoa raittius- ja siveellisyyskysymyksestä nykyhetkellä (yhteinen tilaisuus kansanopiston kanssa).

Salonen, Otto, maisteri, 2 luentoa raittiuskysymyksestä tieteen valossa (yhteinen tilaisuus).

Krohn, Ilmari, professori, 2 luentoa musiikista (yhteinen tilaisuus).

Klemetti, Dagmar, taiteilija, 2 luentoa Selma Lagerlöfvistä (yhteinen tilaisuus).

Hästesko, Elsa, kirjailija, luento suggestionin merkityksestä vapaassa valistustyössä.

Tämän lisäksi ovat monen monet huomattavat puhujat, taiteilijat y. m. tarjonneet opiskelevalle nuorisolle parastaan juhlissa, illanvietoissa, konserteissa j. n. e.

Opiston oppilaat.

Suomen Nuoriso-opistossa on talven kuluessa opiskellut 29 oppilasta, joista kaikki eivät kuitenkaan aivan koko lukuvuotta ole olleet tilaisuudessa työskentelemään. Sangen ilahuttava ilmiö oli se, että jokseenkin joka maakunta oli edustettuna, kuten seuraava oppilasluettelo osoittaa:

Heimala, Saima, Miehikkälä, Kymenlaakso, synt. 22/1 1903, stipendi Kymenlaakson Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Inkinen, Aapo, Kuolemajärvi, Etelä-Karjala, synt. $^{24}/_{9}$ 1898, stipendi Etelä-Karjalan Nuorisoseuralta ja Koiviston nuorisoseurapiiriltä.

Jäntti, Juho, Suonnejoki, Pohjois-Savo, synt. $^{25}/_{7}$ 1896.

Karjalainen, Artturi, Paltamo, Kainuu, synt. $^{27}/_{1}$ 1901, stipendi Kainuun Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Koivunen, Elli, Lappajärvi, Etelä-Pohjanmaa, synt. $^{2}/_{11}$ 1898.

Korhola, Iivo, Savitaipale, Etelä-Karjala, synt. $^{25}/_{7}$ 1895.

Kultalahti, Aleksi, Evijärvi, Etelä-Pohjanmaa, synt. $^{20}/_{12}$ 1903, stipendi Etelä-Pohjanmaan Nuorisoseuralta ja Lappajärven aluepiiriltä.

Lehtimäki, Hilma Elina, Laihia, Etelä-Pohjanmaa, synt. $^{10}/_{8}$ 1898, stipendi Etelä-Pohjanmaan Nuorisoseuralta ja Kyrön aluepiiriltä.

Leppälä, Sulo Salomon, Kurikka, Etelä-Pohjanmaa, synt. $^{26}/_{3}$ 1897, stipendi Etelä-Pohjanmaan Nuorisoseuralta ja Luovan Nuorisoseuralta.

Lumiaho, Antti Aate Mikael, Vihanti, Pohjois-Pohjanmaa, synt. $^{16}/_{1}$ 1901, stipendi Pohjois-Pohjanmaan Nuorisoseurojen Liitolta.

Neuvonen, Enni, Parikkala, Etelä-Karjala, synt. $^{24}/_{2}$ 1902, stipendi Etelä-Karjalan Nuorisoseuralta.

Puttonen, Oiva Aukusti, Hankasalmi, Keski-Suomi, synt. $^{6}/_{5}$ 1899, stipendi Keski-Suomen Nuorisoseurojen Liitolta.

Pyykönen, Alma, Nurmes, Pohjois-Karjala, synt. $^{21}/_{6}$ 1896.

Rantapelkonen, Eino Johannes, Rantsila, Pohjois-Pohjanmaa, synt. $^{23}/_{3}$ 1897, stipendi Pohjois-Pohjanmaan Nuorisoseurojen Liitolta.

Rautanen, Vieno Aliina, Valkeala, Kymenlaakso, synt. $^{17}/_{12}$ 1907, stipendi Kymenlaakson Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Saarinen, Vilho, Karunki, Perä-Pohjola, synt. $^{22}/_{9}$ 1895, stipendi Perä-Pohjolan Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Saarits, Matti, Luumäki, Etelä-Karjala, synt. $^{10}/_{3}$ 1900, stipendi Etelä-Karjalan Nuorisoseuralta.

Sairanen, Anna Lyydia, Sääminki, Itä-Savo, synt. $^{16}/_{11}$ 1903, stipendi Itä-Savon Nuorisoseurojen Liitolta.

Sorvari, Johan Arvid, Kalajoki, Keski-Pohjanmaa, synt. $^{20}/_{9}$ 1901, stipendi Keski-Pohjanmaan Nuorisoseuralta.

Suomela, Urho Heikki, Tuupovaara, Pohjois-Karjala, synt. $^{18}/_{4}$ 1905.

Suominen, Martti Vilho, Säkylä, Satakunta, synt. $^{5}/_{4}$ 1898, stipendi Satakunnan Nuorisoseurojen Liitolta.

Säävälä, Aino, Ii, Pohjois-Pohjanmaa, synt. $^{1}/_{6}$ 1898.

Tammisto, Viljam Niketas, Lokalahti, Varsinais-Suomi, synt. $^{15}/_{9}$ 1898, stipendi Varsinais-Suomen Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Tullila, Jaakko, Lappajärvi, Etelä-Pohjanmaa, synt. $^{27}/_{10}$ 1901.

Ulmanen, Ida Juliana, Iisalmi, Pohjois-Savo, synt. $^{16}/_{2}$ 1897, stipendi Pohjois-Savon Nuorisoseurojen Liitolta.

Vartiainen, Evert Johannes, Sääminki, Itä-Savo, synt. $^{19}/_{8}$ 1894, stipendi Itä-Savon Nuorisoseurojen Liitolta.

Vauhkonen, Elsa Aliina, Pieksämäki, Suur-Savo, synt. $^{9}/_{5}$ 1905, stipendi Suur-Savon Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Virtanen, Elsa Inkeri, Sääksmäki, Häme, synt. $^{16}/_{12}$ 1902, stipendi Hämeen Nuorisoseurojen Liitolta.

Ylilähde, Erland Mikael, Loimaa, Varsinais-Suomi, synt. $^{17}/_{9}$ 1886, stipendi Varsinais-Suomen Nuorisoseurojen Keskusseuralta.

Opiskeluaineet ja oppikirjat.

Suomen Nuoriso-opiston ohjelmaan ovat kuluneena lukuvuotena kuuluneet seuraavat oppiaineet:

Uskonto.

Raamatusta luettujen valittujen kohtien johdosta 18 luentoa, joissa on käsitelty kristinuskon päätotuudet ja kristillisen siveysopin perustavat käskyt. Rukoukset aamuisin, oppilaiden vuorotellen pitämänä, iltaisin työn päätyttyä usein iltavirsi. Hartaushetket sunnuntaisin ja juhlapäivinä (yhteisesti kansanopistolaisten kanssa).

Äidinkieli.

Oppikirjana Setälän Suomen kielen oppikirja alkeisopetusta varten. Oppikirja yksityiskohtaisesti käyty läpi. Seuraavat aineet on vuoden kuluessa kirjoitettu: „Kotikyläni nuorisoseura”, „Nuorisoseurat nuorison kasvattajina” (sanomalehtiartikkeliksi), kirjoitus johonkin aikakausjulkaisuun vapaan valinnan mukaan, Kalevalan runomitalla kirjoitettu runo, selostuspöytäkirja raittiusaatteelle omistetusta näytekokouksesta, novelli tai joku muu kaunokirjallinen kirjoitus vapaan valinnan mukaan, „Nuorisoseuratyötä syventämään (nuorisoseurapäiväkirjoitukseksi sanomalehteen) ja „Kotiseututyö nuorisoseuroissa”. Kirjoitusharjoituksina ovat lisäksi olleet päiväkirjan pitäminen, jossa on yksityiskohtaisesti selostettu jokaisen tunnin työ, luennot j. n. e., ja jota oppilaat vuorotellen ovat suorittaneet, pöytäkirjojen, sääntöjen, työohjelmien ja kotiseutukeräysohjelmien kirjoittaminen sekä käsinkirjoitettu seuralehti Tienviitta, jota on ilmestynyt 15 numeroa, yhteensä 509 sivua, nelitaitteista kokoa. Tätä julkaisua toimittaessa harjoitettiin korehtuurilukua.

Kirjallisuus.

Lukukirja Lukemisto uudempaa suomalaista kirjallisuutta pääpiirteissään läpi käyty. Kirjallisuustunneilla pidetty kaikkiaan 47 esitelmää, joista

oppilaat ovat pitäneet 26, eri kirjailijoista ja heidän teoksistaan. Tärkeimmistä suomalaisista kirjailijoista saatu täten täydellinen ja selvä kuva. Lisäksi pidetty kolme kirjallisuusiltaa (Alkion, Kiven ja Linnankosken merkeissä) ja yksi kirjallisuusjuhla.

Historia.

Historian luennoita on ollut yhteensä 60 t. Siinä on kiinnitetty päähuomio taloushistoriaan, joka on selvitetty historian alusta nykypäiviin saakka. Erityisesti nykyajan talouselämän ilmiöitä on selvitetty.

Itsekasvatus

sielutieteen valossa,Armas Nuolivaara, yhteensä 20 luentoa.

Yhteiskuntaoppi.

Oppikirjana: Munch-Ståhlberg-Liakka, yhteiskuntaoppi, 20 luentoa.

Kansantalous.

Giden mukaan. 20 luentoa.

Maatalous.

Oppikirjoina Sunilan Maatalouden liikeoppi ja Nylander-Cajanderin Lyhyt karjatalouden oppikirja, yhteensä 38 tuntia.

Näillä tunneilla on luennoitu maatalouselinkeinon merkityksestä kansantaloudellemme, maatalousammattiin valmistautumisesta, maatalouden menestymisehdoista y.m. maatalouspoliittisista ja käytännöllisessä maataloudessa huomioon otettavista seikoista.

Karjatalouden selvittelyyn on käytetty edellämainitusta tuntimäärästä 14 luentotuntia. Näillä

tunneilla selvitettiin karjatalouden eri puolia, kuten karjarotuja, kotimaisten rotujen jalostamista, ruokintaoppia ja karjatalouden merkitystä maataloudessa.

Kunnallistieto.

20 tuntia. Vertaileva katsaus kunnalliseen elämään meillä ja muualla, kunnallistoiminnan kehitys, kunnallisasetukset ja niiden perusteella kunnallistoiminnan tehtävät ja eri puolet nykyhetkellä sekä kansalaisten oikeudet ja velvollisuudet kuntalaisina.

Kirjanpito.

Oppikirjana: Peltonen-Saarialho, Kirjanpidon alkeita. 37 tuntia, joilla selvitettiin kirjanpidon merkitystä, sen eri muotoja ja kirjanpitokieltä sekä harjoiteltiin kaksinkertaista italialaista ja amerikkalaista kirjanpitoa sovitettuna erään nuorisoseuran kirjanpitoon kahden kuukauden aikana. Kertaukset, kuulustelut ja keskustelut valaisivat tehtävää.

Terveysoppi.

Oppikirjana: Max Oker-Blom, Terveysopin pääpiirteet, 23 luentoa selostuksineen. Hyvin onnistunut tentti.

Raittiusoppi.

Oppikirjana: Helenius-Seppälä, Raittiusasian alkeet, 10 luentoa selostuksineen. Raittiusopetusta terveysopin yhteydessä, kahdessa huomattavassa raittiusjuhlassa, näytetilaisuuksissa y. m.

Nuorisoseuratyö.

Oppikirjana: Ripsaluoma-Mäki, Nuorisoseuratyön Opas y. m. nuorisoseurajulkaisuja, 50 luentoa selostuksineen, keskusteluja ja harjoituksia. Piirretty m. m. graafillisia tauluja nuorisoseuraliikkeen

kehityksestä, laadittu seuratalojen pohjapiirustuksia, järjestetty käytännöllistä nuorisoseuratoimintaa tehtävineen ja harjoituksineen, kerhoineen, toimikuntineen, näytetilaisuuksineen j. n. e. Oppikirjasta suoritettu tutkinto.

K o t i o p i n n o t.

Käytännöllisesti harjoitettu opintokerhossa, joka on pitänyt kaikkiaan 17 kokousta. Niissä 15 luentoa itseopiskelusta ja kerhotoiminnasta. Suomalainen kansanrunous käyty läpi, tentattu ja saatu todistukset. Esiintymisharjoitusta kerhon kokouksissa. Kaksi näytetilaisuutta yleisöä varten järjestetty.

K o t i s e u t u t y ö.

17 luentoa kotiseututyön eri aloilta. Kutakin tehtävää varten on laadittu keräilyohjeet, jotka jokainen opiskelija on jäljentänyt. Kolme yleistä, onnistunutta kotiseutuiltaa kotiseudullisten muistojen ympäröimänä on vietetty. Opisto on perustanut oman kotiseutuarkiston, johon jokainen opistolainen on tuonut vähintäin 6 keräilytuotetta. Arkistohoitojärjestelmä nuorisoseuroja varten on suunniteltu.

K i r j a s t o t y ö.

14 luentoa, 22 t. käytännöllistä kirjastotyötä. Kukin oppilas laittanut 20 kirjaa kansanopiston kirjastosta lainauskuntoon yksikorttijärjestelmän mukaisesti. Lainausharjoittelua. Oppikirjana: Cannelin, Kirjastonhoidon Opas.

P u h e t a i t o.

17 luentoa puhetaidosta, puheiden kokoonpanoa ja harjoittelua. Oppilaat pitäneet puhetaitotunneilla yhteensä 29 puhetta tai esitelmää. Kaikki esitykset tässä, niinkuin muissakin tehtävissä, arvosteltu. Oppikirjasta, K. S. Laurilan Puhetaidon Opas, suoritettu tutkinto.

Lausunto.

Erikoiskurssi. Räsäsen kaunoluvun oppaan mukaan 26 luentoa lausunnosta; lisäksi käytännöllistä harjoittelua. Lausuntoesityksiä kaikissa tilaisuuksissa.

Laulu.

Musiikin teoriaa 20 t. ja musiikin historiaa 20 t. Laulettu kuorossa (yhdessä kansanopistolaisten kanssa) 32 laulua. Yksiäänisen laulun harjoittelua. Jokainen tunti alettu ja lopetettu laululla oppilaitten ollessa vuoroviikoin yksiäänisen laulun johtajana. Laulukerho on toiminut. Soiton teorian alkeita.

Näytelmätoiminta.

Erikoiskurssi. Luentoja ja käytännöllisiä harjoituksia näytelmäin valinnassa, roolierittelyssä, näyttämöliikunnossa, ilmeopissa, näyttämölleasetuksessa, maskeerauksessa j. n. e. Harjoiteltu ja esitetty näytelmät „Iimäellä", „Yllätys" (kaksi kertaa), „Pohjalaisia" ja „Yö ja päivä". Näistä varsinkin „Pohjalaisia" sai paikkakunnalla yleistä tunnustusta ja huomiota osakseen.

Voimistelu.

14 t. voimistelun teoriaa yhteisesti. Käytännöllistä harjoittelua myöskin voimistelun komentamisessa ja johdossa. Jokaisen vuorollaan on täytynyt laatia voimisteluohjelma ja johtaa se. Liikuntokasvatuskerho on järjestänyt kokouksia ja näyteiltoja.

Leikki.

Leikin harjoittelu- ja teoriatunnilla on opittu uusia leikkejä. Leikkivälitunnilla ovat oppilaat olleet vuorotellen — aina viikon kerralla — leikin johtajina. Kaikkiaan on opittu 20 laululeikkiä; lisäksi istuma- y. m. kansanleikkejä.

Edelläolevien aineiden viikkotuntimäärät näkyvät lukujärjestyksestä.

Kaikissa aineissa on kiinnitetty erikoista huomiota opiskelijain omatoimisuuteen ja johtokykyiseksi kasvamiseen. Miten siinä on onnistuttu, riippuu tietysti opiskelijain luontaisista edellytyksistä y. m. sellaisista seikoista.

Huomioon on luonnollisesti myöskin otettava, ettei kuuden kuukauden aika, vaikka sen hyvinkin käyttäisi, voi mitään mullistavaa aikaan saada kenenkään tieto- ja taitoelämässä. Mutta jos suuri yhteinen päämäärämme on kirkastunut, jos on saanut voimaa, luottamusta ja uskoa tulevaisuuteen ja sen ohessa nöyrää ja uhrautuvaa mieltä, niin Nuoriso-opistossa vietetty talvi ei ole hukkaan kulunut.

Opiston talous.

Vaikka taloudelliset vaikeudet ensi sijassa ovat Suomen Nuorison Liittoa pelottaneet Nuoriso-opistoa suunnitellessaan, on ainakin kulunut vuosi saatu onnellisesti viedyksi. Siinä suhteessa tuli avuksi ensinnäkin se, että opisto kansanopistona on päässyt osalliseksi puolesta (kahtena ensimäisenä vuotena) opistoille yleensä tulevista valtioavuista. Tämän lisäksi on opisto saanut Kordelinin rahastosta ja Suomen Osuuskauppojen Keskusosuuskunnalta kauniit lahjat ja Valtion Luentolautakunnalta avustusta luentotoimintaa varten opistossa. Näiden perusteella oli Nuoriso-opistolla kuluneena vuotena seuraavat tulot:

Valtiolta	25,383: —
Kordelinin rahastosta	20,000: —
S. O. K. lahjoitus	5,000: —
Luentolautakunnalta	5,000: —
Oppilasmaksut	5,800: —
Siirto Smk.	61,183: —

Siirto Smk.	61,183: —
Hietasen Osuuskauppa, lahj.	300: —
Iltamista	1,471: 20
Kultalahden lausuntoilta	458: 10
Vuokrarahoja oppilailta	3,025: —
Suomen Nuorison Liitolta	3,300: —
Yhteensä Smk.	69,737: 30

Menoja vuoden kuluessa:

Opettajien palkkoihin	39,500: —
Vuokrat, valo ja lämpö	15,854: 65
Harmooni	3,000: —
Erikoiskurssit	2,500: —
Stipendit	1,320: —
Kirjevaihto	690: 15
Arkisto	493: —
Kello	320: —
Sanomalehtitilaukset	150: —
Ilmoituksiin	100: —
Sekalaisia menoja	1,467: —
Smk.	65,394: 80
Kassasäästö	4,342: 50
Yhteensä Smk.	69,737: 30

Tiliaika käsittää elok. 1 p:stä 1923 kesäk. 1 p:ään 1924.

Se edullinen asema, minkä tämä tili nyt osoittaa, muuttuu kyllä vuoden umpeen kuluessa; tulot ja menot tiettävien tulojen puuttuessa, menojen pysyessä säännöllisinä, järjestyvät jonkun verran päinvastaiseen suhteeseen. Joka tapauksessa tämä vuosi on osoittanut Nuoriso-opiston turvaamisen taloudellisestikin mahdolliseksi.

Nuoriso-opiston tulevaisuus.

Kaikki ne nuorisoseuraihmiset, jotka kuluneen talven aikana ovat olleet tilaisuudessa Nuoriso-opis-

ton työskentelyä seuraamaan, ovat tulleet siihen yksimieliseen tulokseen, että Nuoriso-opisto on Suomen nuorisoseuraliikkeelle välttämätön.

Meille tässä laitoksessa työskentelijöille on se kyllä alusta alkaen ollut selviö, mutta talven kuluessa on se kuitenkin vakaantumistaan vakaantunut. „Tällainen opisto pelkkänä sivistystekijänäkin olisi välttämätön, vaikka emme ottaisikaan lukuun sen merkitystä Suomen nuorisoseuraliikkeelle", lausui eräs opiston oppilaista sen päättäjäisjuhlassa.

Mutta samalla ovat kaikki Nuoriso-opistoa lähellä olevat sitä mieltä, että opiston on saatava ensi tilassa oma huoneusto, tarkoituksenmukainen, Nuoriso-opiston tarpeita vastaava huoneusto, joka tekee opiston asukkaille mahdolliseksi tuntea olevansa omassa kodissaan. Samalla kuin opiston tarkoituksen ja työn kannalta on välttämätöntä, että se pääsee täysin itsenäiseksi, muista riippumattomaksi, omaa tehtäväänsä Suomen nuorison kohottajana toteuttavaksi laitokseksi, asettaa se Suomen nuorisolle velvoituksen kohottaa omalle valistusahjolleen myöskin oma talo, jossa yksin tämä työ pääsee oikeuksiinsa.

Suomen nuorisoseuraväki! Kun Suomen Nuoriso-opiston rakennusrahaston hyväksi ensi syksyn ja talven kuluessa kaikkialla maassamme kerätään varoja, toivomme asiamme kaikkialla saavan myötätuntoa osakseen. Suomen nuorison on jo aika omille harrastuksilleen tässä maassa kohottaa yhteinen pyhäkkö, jossa kaikki se, mikä meissä ihmisissä on parasta ja jalointa, voi versoa ja kasvaa isänmaallemme ikuiseksi onneksi.

Kukapa tahtoisi olla pois tästä työstä!

A. R.

Nuoriso-opistolaisten laulu.

Me uskomme huomenen nousentaan,
jo auteren hehkuvan näämme.
Näin astumme aamumme valvontaan
ja poistamme synkeät säämme.
Pois mielistä yö!
Siinä meidän on työ!
Rusoautere aamuksi saapi!

Me vaalimme nuorison nousentaa
ja luotamme voimahan Herran.
Me virtämme syömmien hehkuntaa,
ne kirkkaiksi saapa on kerran.
Pois mielistä yö!
Siinä meidän on työ!
Pois poistukoon valhe ja väärä!

Me täytämme kutsua korkeimpaa
ja valkean viestimme viemme.
Näin kylväen kylvöä kalleimpaa
me aatteelle annamme tiemme.
Pois mielistä yö!
Siinä meidän on työ!
Elo korkea, kaunis on määrä!

Matti Saarits.

Nuoriso-opistolaisten laulu.

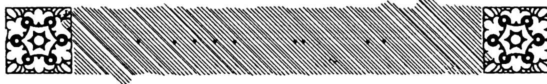
Vakavasti. — Matti Saarits. — Juho Ranta

mf Me us-kom-me huo---me-nen nou-sen-taan, jo au-te-ren heh-kuvan näämme. Näin astumme aamum-me val-vontaan, ja pois-tamme synke--ät säämme. Pois *ff* mie-lis-tä yö! Sii-nä meidän on työ! Ru-so-au-te-re aa-muk-si saapi!

Sisältö:

Keski-Savon (Otavan) kansanopisto

alkaa toimintakautensa jälleen sunnuntaina lokakuun 26 p. klo 12 päivällä. Pääsyvaatimuksena sen oppilaille on suoritettu kansakoulukurssi (jos tilaa riittää, otetaan myös kansakoulun käymättömiä) sekä 17 vuoden ikä. Naisoppilaat saapuvat jo lokakuun 22 p. opistoon tutustumaan taloustehtäviin.

Hakemus, papintodistus ynnä koulutodistukset ovat lähetettävät kansanopiston johtajalle Otavaan ennen lokakuun 15 päivää. Lähempiä tietoja antaa opiston johtaja.

Otavassa, toukok. 25 p. 1924.

Armas Nuolivaara.
Kansanopiston johtaja.

Hinta 15: —